15 Kč

ZPRÁVY, ALTERNATIVNÍCH AKTIVIT

A-kontra

INFORMAČNÍ BULLETIN ČESKOSLOVENSKÉHO ANARCHISTICKÉHO SDRUŽENÍ Č. 102

4
2001

Útlak zůstává, mění jen podobu!

english info

Editorial

Obituary - one of important anarchists died

Mayday 2001

Traditionaly Mayday demonstrations in Prague and other czech cities. Also about mayday around the world.

R.Rocker: History of anarchist philosophy...

...from Lao-Tse to Kropotkin. The chapter from his pamphlet "Anarchism and Anarchosyndicalism".

Anarchy is not chaos

reaction on some myths about anarchism

Reclaim the Streets

History of british group, which influenced tactics and activities of protest movement around the world, including the Czech republic.

Jaksi Taksi

interview with punkrock band.

Quebec, April 2001

The next battle in the war against globalized capitalism.

The tale about revolution

Report on actual situation in Chiapas.

Zemřel zakladatel Československého anarchistického sdružení

Poněkolika měsících boje s jednou s nejhorších forem rakoviny prohrál v dubnu svůj životní zápas Láďa Novák, mezi kamarády známý jako "Apač". Stalo se mu něco podobného jako mnoha jiným osobnostem, které intenzivně prožily své mládí a výrazně ovlivnily své okolí. Kolem třicítky jako by je najednou opustily síly a další pokračování života ztratilo smysl.

Lítost a zármutek - a taky vztek nad krutostí osudu vůči člověku, který pro mě byl přímo ztělesněním chutě k životu a schopnosti ho naplno prožívat a který zůstane provždy neodmyslitelně spjat s anarchistickým hnutím, lze těžko vyjádřit slovy. Chcete-li pochopit pocity člověka, který Apače osobně znal a měl ho navzdory všem problémům rád, pusťte si Krylovu Rakovinu. Snad vám to alespoň trochu přiblíží i jeho vlastní pocity při dlouhém a krutém umírání v bohnickém hospicu.

"... a přetěžko se dýchá
a svítí červená."

Píseň Karla Kryla "Rakovina" byla pro mou generací tím, čemu se dnes říká kultovní skladba - vystihovala atmosféru totalitní doby a náladu těch lidí, kteří se nespokojili s možností koulet si svou hovniválskou kuličku v normalizačním smrádku zdegenerovaného pokusu o spravedlivější společnost a nepřestali toužit po svobodě.

V této době vyrůstal i Apač. I jemu na jeho klikaté životní dráze mnohokrát zasvítila červená. Patřil však k těm, kdo se nikdy nesklonili před autoritou falešných proroků. Odpovídalo jeho přirozenosti, že se brzy ocitl ve společnosti disidentů. Když mu Petr Uhl půjčil Kropotkinovu Anarchistickou morálku, zjevně ho to ovlivnilo zásadním způsobem. Aby mi bylo dobře rozuměno - Apač se nestal vzorem bezúhonného vždy dokonale morálního jednání - na to byla jeho životní dráha příliš klikatá a posetá mnoha úskalími. Nemohl být svatým - na to příliš překypoval energií, vitalitou, touhou všechno poznat a zkusit. To z něj ale také udělalo nejaktivnějšího ze zakladatelů ČASu, který se začal formovat ještě před listopadem 1989.

Apač byl motorem anarchistického hnutí v prvních fázích jeho znovuzrození na přelomu 80. a 90. let. On to byl, kdo dával dohromady první čísla Informačního bulletinu ČASu, na nějž pak navázalo A-KONTRA. Psal články a prohlášení, vymýšlel a kreslil vtipné obrázky a karikatury. Přímo sršel energií a jeho vitalita a elán inspirovaly i ostatní.

Vzpomínám si na jeho vystoupení na schůzích Levé alternativy krátce po listopadu 1989, kam docházel se svou dívkou Violou. Přes handicap mládí a nedostatku vzdělání působili oba mnohem autentičtěji a přesvědčivěji než všechni přítomní doktoři a inženýři. Apač s Violou, tenhle nádherný pár, byl živoucím důkazem, že schopnost svobodného antiautoritářského myšlení a chování umožňuje lépe se orientovat a být silnější než člověk spoléhající na nabiflované poučky. Byl to právě jejich příklad, který mě přesvědčil, že anarchismus nemusí být jen záležitostí ošpendlíkovaných pankáčů, či uhrovitých studentíků, že nemusí být jen běsnou revoltou, či intelektuálskou ekvilibristikou a historickým resenti- mentem, ale že to může být přitažlivá vize i pro úplně normální, obyčejné, avšak sebevědomé a schopné lidi.

Apač jako jeden z prvních dokázal překročit hranice "generačního gheta" a ovlivňovat nejen své vrstevníky. Byl prvním, kdo s anarchistickými idejemi dokázal proniknout mezi odboráře. Schopnost snadno navazovat mezilidské kontakty patřila k jeho výrazným přednostem, i když ho někdy zavedla do nepříliš dobré společnosti. Vesměs ale dokázal včas prohlédnout pravé úmysly svých nových partnerů a včas vycouvat - viz období spolupráce s Odborovým svazem Čech, Moravy a Slezska.

Ač byl Apač svého času nejvýraznější postavou anarchistického hnutí, odmítal být označován jako anarchista a vždy o sobě důsledně hovořil jako o "člověku pro anarchii pracujícím". Nebyla to jen póza hrané skromnosti.

Apač lépe než mnozí jiní dokázal vzdorovat moru sektářství a dogmatismu, pocitů výlučnosti, který brzy začal postupně zachvacovát české anarchistické hnutí a hrozí učinit z něj další ze sekt "spravedlivých", jakých znají dějiny přehršle. Když začalo být pro mnohé aktivisty hnutí hlavní starostí odhalovat v druhých zrádce a zaprodance a sama sebe pasovat na jediné pravé anarchisty, začal se Apač hnutí vzdalovat. Jeho poslední větší aktivitou (i když tehdy již stál delší doby mimo veškeré vznikající a zanikající skupiny, sdružení a "federace") byla VOSA - Výboru na obranu stíhaných anarchistů. I tady patřil k prvním, kteří si začali uvědomovat sílící závany polistopadové "normalizace" a nutnost spojení sil na obranu znovu se zužujícího prostoru svobody. Bohužel právě roztříštěnost hnutí a nenášenlivost různých jeho částí tuto tolik potřebnou iniciativu odsoudila k zániku.

Můžeme si myslet o dalším životě, poté co přestal aktivně působit v anarchistickém hnutí cokoliv, pokud se však na něj budeme dívat bez ideologických předsudků - ať už se to týká jeho novinářské činnosti v Středočeském Expresu či Jointu aj., můžeme říci jedno - když už nemohl, či nechtěl anarchistickému hnutí pomáhat, nezačal mu ani škodit. Můžeme totéž s jistotou říci i o sobě?

Poslední červenou už Láďa nedokázal projít. Nemohl se už ani zamát, ač se smál tak rád - rakovina mu rozežrala celý obličej.

Přesto jsem přesvědčen, že prožil nádherný život - protože dokázal být svobodný.

Čest jeho památce ! **(JP)**

Čtenáři ze Slovenska

neplýtvejte sobě (i nám) prostředky na poštovné. A-KONTRA si můžete objednat i předplatit na adrese:

ČSAF-Slovensko,
POSTE RESTANTE,
BRATISLAVA 57,
851 06

PŘEDPLATNÉ

pět čísel - 100 kč
deset čísel - 200 kč

Peníze posílejte na adresu redakce složenkou, do ZPRÁVY PRO PŘÍJEMCE piště "předplatné". Nabízíme také možnost, že pokud rozdistribuujete pět čísel A-kontra, dostanete šesté zadarmo. Jak jste si asi všimli, nacházíme se ve velkých problémech (viz počet stran, rozhodně bychom měli materiál na víc). budeme tedy vděčni za každou pomoc. **REDAKCE**

Prohlášení redakčního kolektivu magazínu Kontrakultura

Redakce anarcho-punkového magazínu Kontrakultura se rozhodla spojit své síly s redakčním kolektivem A-kontra a podílet se na vydávání tohoto časopisu společně. Kontrakultura vydala všeho všudy jedno číslo. Jak myšlenka Anarcho-punkové federace (APF), kterou Kontrakultura reprezentovala, tak samotný časopis vyvolal mnoho kladných reakcí a přišlo nám mnoho skvělých ohlasů, za kterých jsme měli upřímnou radost. Povzbudily nás do další práce, přinesli nové kontakty a lidi ochotné pomoci. Přesto však další číslo Kontrakultury nevyjde - neznamená to však, že končíme.

Již v prvním čísle jsme vyzývali vydavatele nejrůznějších časopisů a fanzinů ke sloučení. Podle nás má jeden velký časopis nesrovnatelně mnoho výhod oproti množství drobných zinů (viz úvodník Kontrakultury číslo 1). Slovo dalo slovo a Kontrakultura se sloučila s redakcí časopisu A-kontra. Síly se spojili a nyní tvoříme jednu redakci, jeden časopis, který by měl přinášet to lepší a naopak upustit od toho horšího z obou.

Možná bude pro hodně lidí nepochopitelné, jak můžeme spolupracovat s časopisem, který tak hrubým a sprostým způsobem napadl manifest APF, aniž by nám dal šanci se bránit. Věci se naštěstí vyvíjejí kupředu a Jakub Polák, který měl výpad na APF na svědomí, již není členem redakčního kolektivu. Sloučení tak nestálo již nic v cestě.

A proč zrovna A-kontra? Pro nás A-kontra byl (a samozřejmě i je) nedogmatický anarchistický časopis, přinášející množství anarchistické teorie a dalších hodnotných článků, poskytující prostor pro polemiky a neuzavírající se do své jediné pravdy všech pravd. Tato idea je blízká myšlence, na které stála Kontrakultura a vlastně i celá APF. Každý jsme jedinečný, v anarchismu neexistuje žádná ideová jednota.

Zároveň se nám zdálo, že A-kontra poskytuje stále méně prostoru kultuře, anarcho-punku. Tudíž pro nás poměrně zásadní věci. Jak jsme však zjistili, nebylo to nějak úmyslně - bylo to proto, že v redakci se nenašel nikdo, kdo by se této tématice věnoval. Sloučení obou časopisů tedy bylo logickým krokem. Zároveň tak pokračuje podle nás jednoznačně pozitivní trend slučování a spojování sil - jen spojení můžeme zvítězit. **KONTRAKULTURA, magazín Anarchopunkové federace**

A-KONTRA 4/2001- zprávy alternativních aktivit, zpravodaj Československého anarchistického sdružení č. 102 vydává RD AS LA - **Československé Anarchistické Sdružení a Anarchopunková federace.** Adresa redakce: **ČAS, PO BOX 223, 111 21, Praha 1.** Telefon: **0605-903 098**.. Http: **a-kontra.revoluce.cz**. E-mail: **a-kontra@revoluce.cz**. Předplatné vyřizuje redakce. Časopis je společným dílem svobodně myslících lidí. Veškerá činnost redakce je bezplatná, časopis vychází jen díky materiální a finanční podpoře vás všech. **Děkujeme všem, kteří pomohli !**

1. Máj 2001

Svobodu a samosprávu všem, ne moc a zisky elitám !

Během letošního Prvního máje pořádali anarchisté v ČR několik akcí. V Brně se konala demonstrace za účasti asi 120 lidí. Následovaly přednášky a diskuse. Obé pořádala Organizace revolučních anarchistů - Solidarita. Asi 40 lidí se zúčastnilo Prvního máje Liberecké alternativy pořádaného v Jablonci. Federace sociálních anarchistů uspořádala několik infostánků na různých místech a přednášku v Brně. V Praze proběhly akce Čs. anarchistické federace (ČSAF), Čs. anarchistického sdružení (ČAS) a Antifašistické akce (AfA).

Po deváté hodině ráno přišlo asi dvacet anarchistů na Střelecký ostrov, aby položili květiny u improvizovaného památníku obětí Chicagských událostí v roce 1886. Akce proběhla bez problémů. Na jejím konci anarchisté konfrontovali (pouze argumentačně, ke zklamání přítomných novinářů) delegaci sociálních demokratů a ČMKOS. "Tatka Falbr" se jim snažil vysvětlit, že chápe, že útočíme na vládu, ale nechápe, proč anarchisté vystupují proti odborům, na což mu bylo vysvětleno, že anarchisté nejsou proti odborům, ale proti jejich předákům, jako je on. Proběhla delší diskuse, během níž se k anarchistům mimo jiné přidal i jeden normální pracující, který byl 1. května na návštěvě Prahy. Jinak během akce rozdávali anarchisté letáky o pokrytectví socdemáků, když nyní jdou s květinami k pomníku dělnických bouří z přelomu století. Oni dělníci se musí obracet v hrobě. Ještě před sto lety se Sociální demokracie stavěla do opozice vůči vykořisťování námezdně pracujících, volala po vládě a nápravě. Následovalo vyloučování nepohodlných členů, postupná integrace mezi klasické politické strany a nyní můžeme sledovat jak sociální demokraté zaštiťují privatizaci, podporují deregulaci cen, která postihne široké vrstvy obyvatelstva, aktivně podpořili náš vstup do NATO atd. Navíc, když byla jejich pozice nejistá, se neváhali spojit ani s ODS. Nu a na Prvního máje hurá k památce sociálních střetů. Střetů, v nichž byla těžce vybojována práva, která nyní v éře globalizovaného kapitalismu i s přispěním vlády ČSSD pomalu ztrácíme.

Před jedenáctou hodinou se začali scházet anarchisté na Palackého náměstí, kde se konala demonstrace ČSAF. Situaci monitorovalo v okolí několik desítek policistů, během příprav se několik málo z nich snažilo dělat organizátorům problémy - tu nechtěli povolit benzín do agregátu, jinde zas vadily pikety na tyčích. Nakonec i onen nevěřící konstábl uvěřil, že kanystr s benzínem nemá sloužit k vypálení jeho kanceláře a tak mohla konečně začít hrát hudba. Jelikož panovalo značné horko, akce se konala ve stínu stromů, kde byly umístěny distribuce tiskovin, triček apod. Na pomníku byl roztažen transparent. Odtud byly také v poledne přečteny projevy. Anarchistická federace připomněla oběti Haymarketských událostí z r.1886, byla naznačena paralela mezi tehdejšími a dnešními represemi. Další projev byl věnován novele shromažďovacího zákona, která de facto znamená zavedení povolovacího režimu na demonstrace, úředníkům dává do ruky nespočet možností, jak shromažďování omezovat. Konání jakýchkoliv shromáždění by pak záviselo na libovůli úředníků. Proti takovým omezením je nutno se postavit. Feministická skupina 8. března poukázala na postavení žen ve společnosti, svým projevem vyvrátila mýtus o hysterických feministkách, které snad chtějí vládnout světu. Řečník Čs. anarchistického sdružení připomněl potřebu organizovat se a žít podle anarchistických principů již nyní.

Po dočtení projevů se začal řadit pochod. Byl lemován transparenty jako, Kde je autorita, není svoboda", "Nie zaciskaj pasa, zasisnij piesc!" ("Neutahuj si opasek, zatni pěst" - společný transparent ČSAF a polské Anarchistické federace), nebo "Kdyby volby mohly něco změnit, už dávno by je zakázali". Pochod byl legálně nahlášen přes náměstí Míru, kde probíhala demonstrace neonacistů z Národně sociálního bloku (NSB). Že je anarchistický pochod legální a tudíž ho nemůže nechat rozsekat nesi s nelibostí ministr vnitra GroSS, když se vyjádřil, že nechápe, jak mohl být povolen tak blízko neonacistů. Že se shromáždění nepovolují, nýbrž pouze nahlašují, ministrovi zřejmě *stále* uniká.

Po půl jedné začal hrát v čele anarchistického bloku samba band, za jehož zvuků se vydalo cca 300 přítomných na pochod. Jízdní policie v čele mohla v kolemjdoucích vyvolat pocit, že jede pan král, po přiblížení celého průvodu však bylo zřejmé, že *tady* by se žádná vrchnost neuchytila. Hlasité hraní mělo veskrze kladný efekt na chodce, kterým se rozdávaly letáky, uvnitř samotného pochodu pomohlo udržet skvělou atmosféru po celou dobu dlouhého pochodu Prahou. Bez incidentů se

1. máj ve světě

Německo

V šesti městech (Berlín, Frankfurt, Essen, Augsburg, Mannheim, a Drážďany) byly povoleny neofašistické pochody. O všech z nich musel rozhodnout soud, některé byly definitivně povoleny až 1. května ráno.

Frankfurt

Několik stovek antifašistů blokovalo centrum města a několik hlavních křižovatek. Policie, chránící stádo asi osmi set neonacistů, kteří plánovali pochodovat k centrální bance, antifašisty brutálně napadla. Odpoledne se na několika místech antifašisté a neonacisté střetli, a když nacisté odjížděli, byly napadeni v metru.

Mannheim

Pochod organizovaný NPD byl zastaven po několika stovkách metrů. Antifašisté byli obklíčeni policií, která je však později nechala odejít. Během krátkého pochodu byli fašisté terčem koňských výkalů, lúzených anarchisty.

Essen

500 antifašistů zkoušelo zastavit pochod asi 120 neonacistů, které bombardovali vejci. Jeden z fašistických řečníků byl během svého projevu, poté, co se dopustil několika antisemitistických a holocaust popírajících výroků, zatčen. Anarchisté byli několikrát napadeni policií. Po skončení nazi-demonstrace se několik jejích účastníků rozhodlo odjet z hlavního nádraží, což se ukázalo být špatnou volbou, protože zde čekal černý blok. Ten napadl vlak, kterým fašisté odjížděli, ale byl okamžitě rozprášen policií se psy. Nicméně, několik fašistů bylo dostiženo.

Augsburg

1 500 antifašistů se sešlo na demonstraci proti neonacistickému pochodu. Další informace nejsou k dispozici.

Drážďany:

Asi 700 fašistů pochodovalo městem se sloganem "práci nejdřív pro Němce". Několik pokusů o zastavení pochodu bylo neúspěšných. Protidemonstrace se zúčastnilo asi 300 lidí z nejrůznějších levicových organizací a "normálních" občanů, kteří doprovázeli pochod neonacistů a rušili ho hlukem.

Berlín

Křesťansko-demokratický senátor uspěl ve snaze zakázat libertinský pochod (naproti se nikdo nepokusil zakázat pochod autoritářské levice). Zákaz potvrdil i soud, což se stalo poprvé v poválečné historii Německa. Jedním z důvodů zákazu byla zřejmě diskuse probíhající v rámci autonomní scény, ze které vyplynulo, že letos bude zorganizována kreativní akce pokud možno bez násilí. Do ulic Berlína bylo povoláno 9 000 policistů, což bylo nejmasovější nasazení v dějinách. Pochod neonacistů soud povolil.

Na něm se sešlo 900 fašistů, chráněny ohromným množstvím policejních jednotek. Média informovala, že skupina lidí, kteří přežili pobyt v koncentračním táboře, se pokusí fašisty konfrontovat v místě srazu, nakonec se ale nic takového nestalo. Na protidemonstraci se sešlo asi 700 lidí, kteří si několikrát posedali do cesty neonacistickému pochodu a byli rozehnáni policií.

Několik set lidí se sešlo v místě tradičního pořádání prvních májů, ve čtvrti Kreuzfeld. Byly brzy napadeni policií. Ta napadla též street párty, kde se sešlo i mnoho rodin s dětmi. Policie dokonce vodním dělem zaútočila na dětský kolotoč.

Polsko

Okolo 1 500 lidí se sešlo na anarchistické demonstraci ve Varšavě, byla to největší demonstrace za poslední léta. Akce byla zorganizována Anarchistickou federací, Emancypunx a Levou alternativou. Sekce Anarchistické federace přijely z Poznaně, Gdaňska, Krakova, Lublinu, Baliastoku, Lodzu a z dalších míst. Také zde bylo hodně Poláků z Berlína.

Mírumilovný pochod za zvuků samba bandu a pod hesly "první máj pro pracující, ne pro politiky" a "neutahujte si opasky, zatněte pěst" trval čtyři hodiny. K pochodu se přidalo mnoho kolemjdoucích, někteří z nich později bránili anarchisty před arogancí policistů. V pochodu šlo mnoho malých dětí, rodin s dětmi pod jeden rok, cyklistů atd.

Jakmile se pochod přiblížil k ministerstvu financí, byl napaden policií, která se ho snažila vytlačit pryč. Mnoho lidí bylo v malých skupinkách obklíčeno, několik z nich bylo při kladení byť jen slovního odporu napadeno. Tři lidé byli brutálně zbiti. Jeden z napadených byl známý autor komixů Piszpunt a dva členové Emancypunx. Piszpunt byl odvezen do nemocnice se zlomeným žebrem a otřesem mozku po více než 20 minutách. Policie nejen že odmítla zavolat záchranku, ale dokonce zdravotníkům bránila ho odvést.

Pochod zastavil před ministerstvem financí, misí EU, americkou ambasádou a nakonec před ministerstvem spravedlnosti. Jeden z anarchistů byl totiž zatčen a zbytek pochodu blokoval ulici tak dlouho, dokud nebyl propuštěn.

Irsko

Asi 300 demonstrantů svolaných skupinou Globalise resistance (Globální odpor) zablokovalo dublinskou burzu, která musela být uzavřena. Demonstrace byla nekonfliktní až na jednu malou událost, kdy ochranka zabránila několika anarchistům v lezení na průčelí budovy, kam chtěli vyvěsit anarchistické vlajky.

prošlo přes Karlovo náměstí Národní třídou na Václavák, odtud přes magistrálu na Vinohradskou. V italské ulici byly účastníci pochodu vyzváni, aby se nenechali vyprovokovat k útokům na neonacisty na blízkém náměstí Míru. Bylo by nesmyslné nechat si zkazit celou akci kvůli několika provokatérům, navíc policie už dva týdny dopředu činila opatření, aby neonacisty ochránila. V akci bylo téměř tisíc robocopů, vodní děla a nespočetně policistů v civilu. Za této situace by snaha proniknout k fašistům, kterých bylo asi 150, byla pravděpodobně zmařena. Navíc by policie měla důvod k zásahu, na nějž se její představitelé těšili již několik dní předem v médiích. Celé náměstí bylo policisty obklíčeno, zřejmě by pak došlo k zadržení většiny účastníků anarchistického pochodu. Nehledě na policejní ochranu, organizátoři pochodu nechtěli neonacisty v tento den konfrontovat tak jako tak, snahou akce bylo ukázat na skutečné důvody, proč si První máj připomínáme, ne zajistit televizním stanicím akční záběry z "války v ulicích". Toto bylo řečeno již v tiskových zprávách ČSAF před vlastním 1.májem.

Samotné náměstí Míru bylo lemováno několika kordony zakuklených policistů, shluk nácků u schodů sv. Ludmily přes ně nebyl skoro vidět. Nicméně anarchisté došli bez výraznějších incidentů na Tylovo náměstí, kde byla akce ukončena. Ač policie hovořila o důsledném oddělení "obou skupin", které proti anarchistům skutečně uplatnila, nechala projít skupinku neonacistů, kteří na Tyláku provokovali výkřiky "Nic než národ" a "Čechy Čechům!". Jeden z nich poté údajně dostal kamenem, bohužel došlo k zatčení jednoho anarchisty. Další skupinka neonacistů se pokusila napadnout jednoho z účastníků demonstrace na I.P. Pavlova. Opět se ukázal dvojjaký postoj policie, která na jedné straně nechá fašisty provokovat, trestá pak ty, kdo se jim postaví.

Na Tylově náměstí později začala demonstrace Antifašistické akce, během ní hrála hudba a byl přečten projev. V něm byl mimojiné vyjádřen nesouhlas s postupem městské správy, která zakázala na náměstí Míru antifašistické shromáždění, z důvodu křížení trasy pochodu s majálesem, který ovšem v ten den vůbec neprobíhal a ani probíhat neměl. Následně uspořádali na Míráku demonstraci neonacisté. Demonstrace Afy byla později bez incidentů ukončena. Večer ještě proběhl večírek neonacistů poblíž náměstí Jiřího z Poděbrad, samozřejmě bez vyrušování ze strany policie.

Nejsmutnější museli být po Prvním máji novináři - bitky, na které se tolik těšili, se nekonaly. Zprávy se v jednotlivých denících velmi lišily, a to jak v otázce počtu účastníků, tak ohledně průběhu všech akcí. Téměř všechny si však přizvukovaly v chválení policie za zvládnutou situaci. Páni žurnalisté většinou jako příčinu absence střetů označují strach z policistů, nebo májové horko. Že anarchisté avizovali již týden dopředu, že nebudou fašisty na náměstí Míru napadat, poněkud zaniklo. Stejně jako fakt, že celý pochod byl legální, nebyl tedy snahou přiblížit se co nejvíc k neonacistům a už vůbec nemusel být odkloněn policií na Tylovo náměstí, jak píše Právo. To referovalo o celém Prvním máji snad nejhůř. Jeho reportéři odvedli vskutku diletantskou práci. Nemá příliš smyslu stýskat si nad médii, na příkladu reportáží o akcích, již se zúčastníte, lze však dobře vidět princip, na němž mainstreamová média pracují. Že si někteří reportéři nejsou schopni ani přečíst veřejně přístupnou tiskovou zprávu a pak píší vyložené nesmysly, může pouze dokumentovat, jak objektivně asi mainstream informuje i v jiných causách. I proto by naší snahou i nadále měla zůstávat existence vlastních nezávislých tiskovin, informačních sítí a internetových stránek.

PETR ZÁRAS

Anarchistický 1. máj v Písku

Naše Anarchistické sdružení Písecka se za svou krátkou existenci omezilo jen na několik málo víceméně propagačních akcí. Takový měl být i 1. máj, který jsme se rozhodli ve spolupráci s Federací sociálních anarchistů a Aktivitou Cabaret Voltaire udělat v Písku. Trochu problém nastal s hledáním příhodného místa, respektive lidí. Tradiční náměstí bylo ve svátek liduprázdné, zbývalo jen lehce potupné místo na půl cesty mezi bolševickou oslavou a uječenou poutí. Rodinky jdoucí se bavit na kolotoče nás většinou přehlížely, písečtí komunisti byli poměrně příjemní, dokonce nám, jako ASP, nabízeli těsnější spolupráci. Když jsme jim krátkým historickým exkursem připomenuli vzájemné vztahy anarchistů a autoritářských socialistů/komunistů od I. internacionály po španělskou revoluci, pochopili, že asi nemáme zájem. Přesto zůstali poměrně přátelští a nabízené anarchistické materiály si brali a kupovali, jako by ani nevěděli, že jsme anarchisti. Celkově vzato, nebyla to taková sranda jako v Praze (ale letos si to stejně policajti ušetřili na příští rok), ale zase o něco víc lidí se setkalo (slovy jedné z kolemjdoucích a krátce diskutujících) s "takovými pěknými anarchisty", poznalo, že v novinách se o nás lže a v domácnostech obyčejných utlačovaných leží materiály nabízející jim způsob osvobození. Pro Písek docela úspěch.

VLASTA DUBSKÝ

Anarchistický 1. máj v Brně

Ve 14 hod. se v Brně na náměstí 28. října konal Anarchistický 1. máj 2001. Jeho organizátorkou byla Organizace revolučních anarchistů - SOLIDARITA. Celá akce byla propagována asi už měsíc předem a to pomocí letákových akcí u supermarketů, továren, infostánků a plakátování. Ze strany ORAS to byl určitý krok do neznáma - anarchistický 1. máj v Brně, které je politicky dost mrtvé, to tu ještě nebylo. Dostalo se nám i několika anonymních výhružných telefonátů. Navíc 1. máj pořádala ORAS úplně sama, protože FSA účast odmítla a ČSAF jela do Prahy.

Přesto se ukázalo, že se jedná o krok správným směrem. Na 1. máj přišlo asi 120 lidí, mezi nimi se přišlo podívat i asi 10 členů FSA. Zatímco do vzdálené Prahy jezdí z Moravy jen ti skalní anarchisté a antifašisté, v Brně většinu účastníků tvořili mladí lidé, kteří se kolem anarchistického hnutí jen pohybují a sjeli se opravdu z celé Moravy (Ostrava, Uherský Brod,...). Díky jejich hladu po informacích se prodala a rozdala řada anarchistických a feministických materiálů, brožurami ORAS počínaje, přes A-kontra, Svobodnou práci, Priamou akciu a letáky Feministické skupiny 8.3. konče.

Akce začala přečtením několika projevů ORAS na témata: antikapitalismus, sebeorganizace pracujících a anarchistická alternativa, anarchofeminismus, sociální ekologie a revoluční antifašismus. Celá akce proběhla v klidu. Avízovaný útok neonacistů se nekonal a kolem se motalo jen pár policajtů.

V 17 hodin pak následovala v jednom místním klubu veřejná diskuse na témata nastolená na prvomájovém shromáždění. Diskuse se zúčastnilo asi 30 lidí. Ačkoliv se víc než o praktických krocích sociálního odporu diskutovalo o iluzích některých diskutérů v kapitalismus, byl tento večerní program přínosem - vykrystalizovala z něj skupina lidí, která má zájem v diskusích s ORAS pokračovat.

Prvomájový program završila skaparty.

VAVŘINEC VYDRA

Anarchistický 1. máj na Slovensku

Prvý máj ako sviatok práce sa na Slovensku nesie v duchu tradičných prvomájových osláv, ktoré evokujú spomienku na minulý režim. Takto sa ho snažila prezentovať aj väčšina prvomájových akcí, ktoré využívajú politické strany a iné záujmové skupiny na zvýšenie svojho resumé u verejnosti. Bol tu však aj iný prístup. Slovenskí anarchisti sa rozhodli pokračovať vtradící prvého mája ako sviatku pracujúcej triedy, ktorá si týmto dňom pripomína boj za svoje sociálne práva a osem hodinovú pracovnú dobu. S týmto predsavzatím sa na Námestí SNP v Bratislave konal anarachistický prvomájový míting, ktorý vzišel zo spolupráce organizacií ČSAF- Slovensko, ORA-Solidarita a Priama Akcia-AKOP-MAP. Začiatok bol stanovený na trtinástu hodinu. Približne v tomto čase sa na námestí začali objavovať prvé skupinky účastníkov mítingu. Rozbalila sa aparatúra, rozložili a-distribúcie, rozdávali sa letáky, živo sa diskutovalo. Všetko v príjemnom slnečnom dni, pozitívnej atmosfére, za reprodukcie anarchistických piesní, a neskor veselého ska.Svoj prejav tu mala každá z poriadajúcich organizacií. Ako prvý odznel prejav ČSAF-Slovensko. Ten sa niesol v duchu ozrejmovania historických súvislostí tradície osláv prvého mája a vyvracania mýtov z minulého režimu. Prejav členky ORA-Solidarita dostal širší rámec a dotkol sa aj aktuálnych politických otázok a situácie na Slovensku, ale aj kritiky globalizácie, neoliberálneho systému a nadnárodných finančných inštitúcií. Posledný • prejav Priamej akcie-anarchokomunistickej organizácie práce staval na zásadách anarchosyndikalismu a pripomínal pracujúcej triede jej neutešenú situáciu, ale aj výhry a úspechy z minulosti a nádej do budúcnosti. Po odznení prejavov sa mikrofónu chytil ešte jeden náhodne zúčastnený pán, a jeho slová vyzneli naozaj pozitívne a povzbudzujúco pre celú akciu. Povzbudzujúco pre celú akciu bolo aj to, že polícia bola sice dotieravá, ale korektná, aj to, že nedošlo ku konfliktom s nazis, ktorí počas mítingu postávali v hlúčkoch okolo námestia. Kvoli prítomnosti polície sa však iba prizerali. Predchádzaním konfliktov na akciách získava anarchistické hnutie na Slovensku dobrú perspektívu, pretože sa doposial nevyskytol dovod, aby akcie podobného rázu boli v médiách prezentované vyložene negativisticky. Samozrejme, so skreslovaním a dezinterpretáciami máme svoje skúsenosti.

Okolo 15:00 bol anarchistický míting za účasti vyše sto ludí oficiálne ukončený. Skupina asi pedesiatich anarchopunks sa vydala na pochod cez mesto, ostatný sa kvoli bezpečnostným dovodom v skupinkách pobrali vlastnou cestou. Behom dňa však k žiadnym vážnejším incidentom nedošlo.

Myslím, že tento prvý máj splnil svoj účel a dopadol nad očákavania dobre. Bola to prvá akcia v'aščieho rázu, po niekolkoročnej odmlke. Preto sa už teraz těším na anarchistický prvý máj o rok. Dúfam, že vo väčšom počte a snáď aj s riadnym pochodom.

PATO

Holandsko

Okolo 130 anarchistů a antimilitaristů z Amsterodamu se sešlo na cyklojízdě proti obchodu se zbraněmi. Demonstrace zaměřila an společnosti Dutch Credit Company, EADS, NLR a IBM. Jejich pobočky byly navštíveny a konfrontovány hlukem.

Vchod do Dutch Credit Company, firmy podporované státem, pověřené udělovat půjčky především na export zbraní, byl více než hodinu zablokován. Jako poslední byla navštívena firma IBM, kde aktivisté stříkali "krví" přes monitory. IMB je silně zainteresována v americkém jaderném programu a s firmami Lockheed Martin a Dassault se podílí na výrobě armádních letadel.

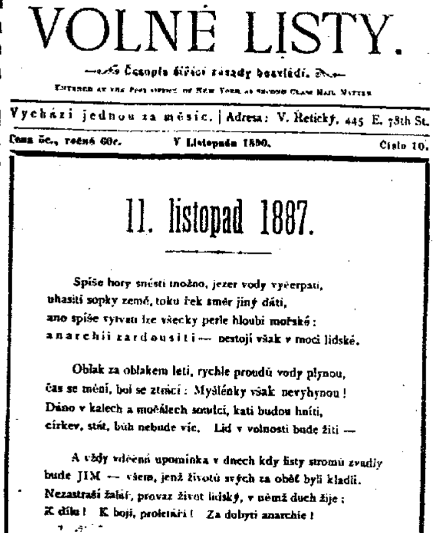
VOLNÉ LISTY.

Časopis šířící zásady bezvládí.

Entered at the Post Office of New York as Second Class Mail Matter

Vychází jednou za měsíc. | Adresa: V. Řetický, 445 E. 78th St.

Cena čís., ročně 60c. | V Listopadu 1890. | Číslo 10.

11. listopad 1887.

Spíše hory snésti možno, jezer vody vyčerpati,
uhasiti sopky země, toku řek směr jiný dáti,
ano spíše vylvati lze všecky perle hloubi mořské:
anarchii zardousiti — nestojí však v moci lidské.

Oblak za oblakem letí, rychle proudů vody plynou,
čas se mění, boj se ztrácí: Myšlénky však nevyhynou!
Dáno v kalech a močálech sesulci, kati budou hníti,
církev, stát, bůh nebude víc. Lid v volnosti bude žíti —

A vždy vděčná upomínka v dnech kdy listy stromů zvadly
bude JIM — všem, jenž životů svých za oběť byli kladli.
Nezastraší žalář, provaz život lidský, v němž duch žije;
K dílu! K boji, proletáři! Za dobytí anarchie!

Dne 11. listopadu 1887 zavražděno bylo státem Illinois pět vznešených mužů.

Stát, tato nečestná instituce, osvojující si právo nad životy lidskými, lidstvu neprospívající a ono jen co hříčku několika činící, nenalezl sice viny na vznešených mužích těch, že však jemu — státu — protivné myšlénky pronášeli, museli zemřít, jelikož byli protivníky jeho — anarchisty.

Volné listy věnované Haymarketu, 1890.

První máj byl vždy radikálním svátkem a zůstal jím i letos...

První máj je podle průzkumů veřejného mínění nejméně populárním svátkem. Vlastně se ani není čemu divit. Po propagandistické masáži minulého režimu o "svátku práce" je dnes líčen jako podezřelá příležitost pro všechny možné extremisty rojit se v ulicích a škodit naší malé milé demokracii. Nejnověji se pak noviny začaly v titulcích svých článků pohoršovat, že si první máj "přivlastňují" "bojovníci proti globalizaci". Pominu dost komický aspekt, že se o antikapitalistickém svátku hovoří stejným pojmem jako o nějakém zboží, a zaměřím se na jádro věci: Jsou autentickými pokračovateli prvomájové tradice anarchisté a jejich spojenci z globálního hnutí odporu proti kapitalistické globalizaci, pochodující k úděsu měšťáků ulicemi měst s pestrobarevnými prapory i účesy, nebo shromáždění bolševiků a sociálních demokratů? A jaký je vůbec obsah této prvomájové tradice?

Odpovědi na tyto otázky se asi nedozvíme z oficiálních médií, lze je ale najít v médiích alternativních. Na prvním místě musím doporučit zejména článek **Vítka Komrsky První máj** (Existence 5) a brožurku **Anarchistický první máj**, nedávno vydanou Solidaritou. V obou materiálech lze najít mnoho informací o původu tohoto svátku i jeho vývoji, já se ale budu snažit z nich příliš nevycházet, protože jsou oba relativně snadno dostupné a tudíž je lepší, když si je čtenář přečte celé. Budu stavět na poněkud jiných českých zdrojích. Čeští anarchisté se totiž k prvomájové tradici nezačali hlásit až po znovuzrození svého hnutí během posledních let. Právě naopak, věnovali jí mnoho aktivity a pozornosti už v dobách kdy vznikalo, stáli totiž, stejně jako jiní anarchisté ve světě, u jejího zrodu. Já zde budu vycházet z jednoho z mnoha tehdejších anarchistických časopisů **Volných listů**, měsíčníku vydávaného v letech 1890-1914 (tedy takřka čtvrt století) českými emigranty v USA a pašovaného do Čech a ještě konkrétněji z jeho prvního ročníku (1890), který se časově kryje s prvními celosvětovými oslavami prvního máje. Citace z něj budu ovšem s ohledem na čtenáře převádět do současnější češtiny.

První otázkou,jíž bychom si měli položit je to, jestli je první máj skutečně tím, za co je vydáván většinou těch, kdo jej oslavují: **Je první máj skutečně svátkem práce?**

Dle mého názoru není. Je svátkem boje neprivilegovaných vrstev za sociální a politická práva, za svobodu a lidskou důstojnost, a proti systému, který jim je nemůže a nechce zaručit. Vznikl jako den akcí hnutí za osmihodinovou pracovní dobu - tedy za omezení práce. Mnohem spíše než **svátkem práce** je tedy **svátkem boje za osvobození od práce**, za její co největší omezení a spravedlivé rozdělení. Postupem času pak byl pro tyto neprivilegované vrstvy příležitostí vystupovat i proti dalším, aktuálním projevům útisku a tendencím ve vývoji kapitalismu - proti **militarismu, politickému útlaku**, ale v posledních letech třeba také proti **globalizaci** (a není to zas tak nový trend, např. jako den akcí proti MMF, Světové bance a WTO byl první máj vyhlášen anarchisty už roku 1995), nebo jako letos v Čechách, proti **globálním represivním trendům a politické reakci**.

Abstraktní svátek práce z prvního máje udělali ti, kdo chtěli, aby pracující zapomněli na jeho pravý smysl. Již roku 1891 (tedy pouhý rok po jeho prvních oslavách) jej takto v Čechách oslavili národní socialisté - příznačně nikoli 1. května, ale až na první květnovou neděli, aby odvedli dělníky od anarchistické a socialistické stávky. Později pak v duchu "třídní spolupráce" a společného zájmu pracujících a kapitalistů organizovali oslavy prvního máje dokonce různí velkokapitalisté - v Čechách byly nejproslulejší oslavy Tomáše Bati, slavené od roku 1926 a po roce '89 opakované dokonce až do současnosti. Do stejné kategorie musíme zařadit bolševické oslavy prvních májů, protože nešlo o nic jiného než o monstrózní přehlídku, kdy před reprezentanty státního kapitalismu defilovaly statisíce jejich námezdních a zároveň politických otroků. Na druhou stranu by bylo nespravedlivé tvrdit, že bolševici pohřbili skutečný význam prvního máje až poté, co se dostali k moci a udělali z něj povinné divadlo. Ve skutečnosti již dávno předtím udělali bolševici i sociální demokraté z oslav prvního máje pouhopouhé předvolební agitační schůze, kterými zůstávají jejich oslavy až do současnosti.

A tím se dostáváme ke druhé otázce: **Existuje jiná tradice prvního máje? A mají právo se k této tradici hlásit anarchisté či další odpůrci globálního kapitalismu?**

Existuje. A je rozhodně mnohem úctyhodnější, než tradice předvolebních slibů a povolebních zrad "levicových stran" nebo státně kapitalistické diktatury nad proletariátem, jakou přinesl bolševismus. Je to tradice, vedoucí až k samotným počátkům oslav prvního máje.

Jak je asi známo, stojí u nich střety dělníků nejdříve s pinkertonovci (ochranka najatá kapitalisty k obraně stávkokazů) a poté s policií na počátku května 1886, během bojů za osmihodinovou pracovní dobu provázených stávkou a demonstracemi. Po střílení do davu a zavraždění minimálně dvou lidí předchozího dne došlo 4. 5. 1886 k vržení pumy někým z demonstrantů mezi policisty, chystající se k útoku. Nezjistilo se, kdo pumu hodil a jestli nešlo o provokaci, každopádně to dalo záminku k pozatýkání hlavních představitelů místního anarchistického hnutí, kteří byli duší dělnických protestů. Policie obvinila z vržení pumy deset známých anarchistických agitátorů a publicistů a ve zmanipulovaném procesu bylo pět z nich odsouzeno k smrti. Louis Lingg spáchal v předvečer popravy sebevraždu, zbylí čtyři (**August Spies, Albert Parsons, Adolph Fischer a George Engel**) byli 11. listopadu 1887 oběšeni.

Jaké názory zastávali tito muži, lze nejlépe poznat z jejich projevů před soudem. Volné listy jim v listopadu 1890, tedy k třetímu výročí jejich popravy, věnovaly celé jedno zvláštní číslo, kde z nich vyšly obsáhlé citace, později byly tyto projevy vydány v jiných českých anarchistických tiskovinách celé. Za přečtení stojí i dnes. Poslechněme si alespoň pár úryvků:

"Chopiv se před tímto soudním dvorem slova, mluvím zde jako zástupce *jedné třídy* k členům té druhé. Začínám slovy, s nimiž před pěti sty lety předstoupil před své katy benátský dóže *Mariano Falieri*: "Moje obhajoba je vaší obžalobou! Příčinou mého domnělého zločinu jsou vaše činy!

(...)

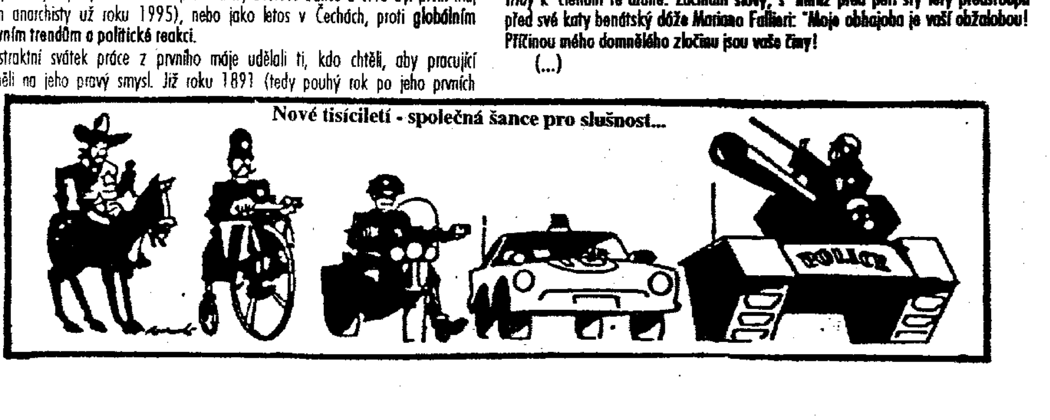
Nové tisíciletí - společná šance pro slušnost...

Kolumbie

Několik tisíc lidí pochodovalo městem Medellin na demonstraci svolané dvěma největšími odborovými svazy. Pochodu se zúčastnil také malý anarchistický blok s transparenty, jehož členové v průběhu pochodu stříkali graffiti, protestní slogany a áčka v kroužku a skandovali anarchistická hesla.

Kanada

V Quebecu se v době začátku demonstrace, požadující propuštění všech politických vězňů a amnestii pro všechny sešlo 300 lidí. Než pochod došel do místa ukončení, čítal už 700 lidí. Ti se nespokojili s ukončením na náměstí Abrahama Lincolna a pokračovali až k soudu, kde vydrželi několik hodin.

připravil HOUDY

A kde bylo 1. 5. 2001 nejvíce násilí?

Filipíny

Střelbou ostrých nábojů rozprášila policie ve filipínském hlavním městě Manile desítky tisíc stoupenců bývalého prezidenta Estrady, kteří požadovali jeho propuštění z vězení, kam byl uvržen pro podezření z finančních machinací. Při střetech zahynuli dva policisté a nejméně dva demonstranti. Došlo také k rozsáhlému ničení majetku a pozorovatelé se shodli, že Filipíny byly takřka na pokraji občanské války.

Nizozemí

Takřka dvoudenní výpadek vlakové dopravy bez vysvětlení zapříčinil rozsáhlé nepokoje v hlavním holandském městě, kde byly statisíce lidí po předchozích oslavách monarchie. Mezi lidmi vznikla panika, což vedlo k rozsáhlým střetům davů s policií, která proti lidem použila slzný plyn.

Velmi často jsou z anarchistů děláni násilníci, i sama anarchie je v myslích mnoha lidí zaměňována s násilím a brutalitou. Právě na prvního máje, dne největších anarchistických akcí, jsme mohli vidět jak je to ve skutečnosti. Několik bitek, vesměs navíc vyprovokovaných policií, zcela zaniká vedle masových nepokojů, které onoho dne způsobily hrátky politiků nebo selhání centralizované státní správy. Je to v podstatě logické - zatímco anarchisté počítají s chaosem a vytváří ve světě pořádek bez toho, aby se spoléhali na nějaké centralizované aparáty, které se zcela vymykají vůbec z možnosti racionálního posouzení jednotlivého člověka. tyto systémy naopak ničí přirozený řád ve jménu zavádění svého, umělého - a když se zhroutí ten, jako že je dost nestabilní, může být, pokud se mu mezitím podařilo skutečně zničit přirozený lidský řád, konfrontován s nečekaně intenzivním chaosem a nepokojem. My oproti tomu můžeme říct spolu s Pierrem Josephem Proudhonem "Anarchie je matka pořádku!" (os)

NOVÝ KULT

SVAZEK IV • 1 KVĚTNA MCMI • SEŠIT IV

SVÁTEK REVOLUCIONÁŘŮ

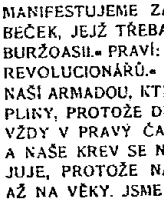

DALEKO OD PRACHU ZVÍŘENÉHO POLITICKÝMI RVAČKAMI ROSTOU ŠIKY NAŠÍ NADĚJE. CHTĚJÍ TAKÉ VIDĚTI V PRVNÍM MÁJI DEN SVÉ MANIFESTACE. ALE NEŘÍKAJÍ: »MANIFESTUJEME ZA OSMIHODINNOU PRACI. MANIFESTUJEME ZA VŠEOBECNÉ HLASOVÁNÍ. MANIFESTUJEME ZA TEN NEB ONEN DROBEČEK, JEJŽ TŘEBA SI DOBÝVATI NA SPIKLÉ BURŽOASII.« PRAVÍ: — »PRVNÍ MÁJ JE SVÁTEK REVOLUCIONÁŘŮ.« TYTO PAK ŠIKY JSOU NAŠÍ ARMADOU, KTERÁ NEPOTŘEBUJE DISCIPLINY, PROTOŽE DIVOKÁ NAŠE KREV NAJDE VŽDY V PRAVÝ ČAS OZVĚNU V KRVI JEJÍ. A NAŠE KREV SE NESMÍŘUJE, ANIŽ SPOKOJUJE, PROTOŽE NÁS HLAD A NAŠE ŽÍZEŇ AŽ NA VĚKY. JSME TU JUŽ OD KAINA A NEMŮŽEME VYMŘÍTI LEDA NA PRAHU ZASLÍBENÉ ZEMĚ. NEBOŤ PAK SE STANOU HŘÍCHY NAŠE CNOSTMI A ZLOČINY NAŠE SKUTKY PŘÍKLADNÝMI. TOŤ JEDINÁ MOŽNÁ NAŠE PORÁŽKA.

Čest památce obětí fašismu!

Počátkem května jsme si připomněli 56. výročí Pražského povstání a zároveň ukončení 2. světové války v Evropě. 7. května 1945 podepsali zástupci nacistické třetí říše kapitulaci se zástupci Spojenců. Ta předpokládala ukončení palby na 8. května a tím i definitivní konec šest let trvajícího konfliktu. Německo se v té době již nacházelo na kolenou. Jeho někdejší spojenci již byli, až na Japonsko, poraženi (Finsko), někteří se dokonce proti němu obrátili (Itálie, Rumunsko). Samotné území Německa bylo zčásti obsazeno spojeneckými vojsky, zbylé

"Je souzen anarchismus!" vzteká se mr. Grinell. *(žalobce - poznámka redakce)* Je-li tomu tak, dobrá, pak mě odsuďte, neboť *já jsem anarchistou.* Já věřím s Bucklem, Painem, Jeffersonem, Emersonem, Spencerem a mnoha jinými velkými mysliteli tohoto století, že stát kast a tříd, stát, v němž jedna třída ovládá druhou, žije z její práce a nazývá to pořádek - ano, já věřím, že tato barbarská forma společenská organizace s jejím, zákony posvěceným, systémem plenění a vraždění, je odsouzena k zániku a musí uvolnit místo svobodné společnosti. Zvažujte mi ortel smrti, ale ať se svět dozví, že léta páně 1886 bylo ve státě Illinois osm lidí odsouzeno k smrti za to, že neztratili víru v lepší budoucnost a konečné vítězství svobody a spravedlnosti.

(...)

"Je pravda, že jsme vyzývali lid, aby se ozbrojil. Je pravda, že jsme zvěstovali, že velký den změny se blíží. Nepřáli jsme si krveprolití, protože nejsme žádné bestie. Nebyli bychom socialisty, kdybychom byli bestiemi. Byl to náš cit lidskosti, co nás přivedlo do hnutí za emancipaci utlačovaných a nuzných.

(...)

Toto jsou mé názory. Tvoří součást mě samého. Nemohu se jich vzdát, a i kdybych mohl, neudělal bych to. Jestli se domníváte, že tyto myšlenky, které se šíří každým dnem, zničíte mocí, když nás pošlete na šibenici, jestli chcete nechat lidi podstoupit trest smrti jen za to, že říkají pravdu, pak nemáme, co bychom dodali. Neřekli jsme nic než pravdu. Můžete nás obvinit z jediné lži? A jestli je za pronesení pravdy trest smrti, pak za ni tedy hrdě a vzdorně zaplatím. Za pravdu zemřeli Sokrates, Kristus, Hus, Giordano Bruno, Galilei, za ni zemřeli zástupy těch nejlepších a nejšlechetnějších. Oni byli našimi předchůdci - my jsme připraveni je následovat."

August Spies

"Hlasovací lístek je špatnou hradbou před kulemi těch, kteří se zde v Chicagu chystají k pouličním bojům. Hlasovací lístek je za dnešních poměrů pro průmyslového námezdního otroka bezcenný. Říkáme s Viktorem Hugo, že rdí bohatých bývá vytvořen z pekla chudých. Celá organizovaná moc vlády bývá použita k potlačení "lůzy", jak nazývá dělníky ta "lepší" třída. Když se pak američtí dělníci zdráhají hladovět jen kvůli zákonu a pořádku, když začnou myslet a jednat, pak - pak začne cvičení v pouličních bojích. Vydělači lidí vidí, jak se blíží bouře. Jsou odhodláni udržet své pozice ať to stojí co to stojí. Dělníci (a máme na mysli i ženy) probuďte se, připravte se vezměte si svá nezadatelná práva. Agitujte, organizujte, připravte se hájit své životy proti vrahům!

(...)

A teď si představte tento případ: vytáhne jeden pluk o tisíci mužích, dobře ozbrojen winchestrovkami. *(typ pušky - poznámka redakce)* Na druhé straně jsou Rytíři práce *(Knights of labour, první americké odbory - poznámka redakce)* a všichni beze zbraně. Nemají prostředky, protože jedna puška stojí 18 dolarů. Nemohou si koupit žádnou a vyzbrojit celý pluk by stálo mnoho peněz.

Jedna puma stojí 6 centů, jedna puška (winschestrovka) stojí 18 dolarů. To je ten rozdíl! Jsem za to odpovědný? Mám být obešen za to, že to tak je a že jsem to řekl lidem? Jděte a najděte si muže, který vynalezl dynamit, vyhrabte jeho popel a odsuďte jeho, ne mne.

(...)

Jsem nazýván dynamitnikem. Proč? Použil jsem někdy dynamitu? Ne. Ale poslechněte si, co vám teď řeknu. Vynalezení střelného prachu je součástí světových dějin. Znamená pád loupežných rytířů a volného kořistnictví. Usnadnilo obětem těchto loupežných rytířů obranu a tím tyto rytíře zničilo. Střelný prach je, jak vidíte, demokratický nástroj. Přinesl republikánské zřízení a učinil lidstvo šťastnějším. Odňal králům, loupežným rytířům a zákeřníkům jejich moc. Dnes hraje úlohu střelného prachu dynamit, to on bude emancipátorem zotročených mas. Dynamit je vysvoboditelem dělnictva, je demokratický a činí každého rovným."

Albert Parsons

"Rozsudek, vynesený porotou v této soudní síni, nebude vynesen nad vraždou, ale nad anarchismem. Jsem se vědom, že jsem odsouzen k smrti, protože jsem anarchistou a ne proto, že bych byl vrahem. Nikdy jsem žádnou vraždu nespáchal, nikdy ve svém životě jsem se nedopustil zločinu.

(...)

Myslí-li si však panující třída, že naší popravou budou vymýceni anarchisté a anarchismus, pak je omylu, neboť anarchismus je zásada, která je anarchistům dražší, než život. Anarchista je vždy připraven pro svou zásadu zemřít. Jsem v tomto případě obviněn falešně. Jsem odsouzen k smrti jako anarchista."

Adolf Fischer

"Zákony, které máme, se protiví přírodním zákonům, protože berou velké většině lidí právo žít. Jsem příliš citlivým člověkem na to, abych nevystupoval proti poměrům jako jsou ty dnešní. Každý chápající člověk se musí snažit svrhnout systém, který umožňuje jedinému individuu za několik málo let shromáždit miliony dolarů, zatímco ožebračí miliony lidí. Je něco divného na tom, že za těchto okolností lidé povstanou a snaží se vytvořit jiné poměry, v nichž by byla základním pravidlem lidskost?"

George Engel

Ne nadarmo napsaly Volné listy ve svém komentáři, že "*anarchie* to byla, kdo byl odsouzen pitomou porotou a mrzkými soudci k smrti; anarchie byla pronásledována a souzena, ale myšlenka tak vznešená nepodlehla sobeckým přáním zástupců státu a znovu doráží na zastaralé formy dnešního světa." Anarchisté by mohli drtivou většinu názorů vyjádřených svými chicagskými předchůdci podepsat i dnes. Změnila se podoba systému, zmizely (alespoň v našich zeměpisných podmínkách) nejkřiklavější podoby vykořisťování, nezmizely ale zásadní majetkové rozdíly, útlak a vykořisťování práce jako takové, nezmizely násilné státy, udržující "pořádek" ve službách hrstky, a nezmizel ani útlak většiny lidí. Anarchisté stále bojují proti kapitalistickému systému, ať už bude jakkoli měnit svou podobu, a to i když už nyní není tak jasně patrná jeho obludnost, protože mu celý mediální průmysl vytváří "lidskou tvář". A po svém boku mohou přivítat všechny ostatní upřímné bojovníky proti tomuto systému, někdy médii označkované jako "bojovníky proti globalizaci". I oni bojují, slovy George Engela proti "*systému, který umožňuje jedinému individuu za několik málo let shromáždit miliony dolarů, zatímco ožebračí miliony lidí*", a ani oni se nebojí použití konfrontace s jeho policejní ochrankou, byť tentokrát nestřílející z winchestrovek, ale zato stříkající z vodních děl, vypouštějící slzný plyn a střílející gumové projektily i ostré náboje.

Mnohem větší problém by asi s těmito názory chicagských mučedníků měli ostatní, kteří se k tradici prvního máje hlásí. Je docela komické představit si je roku 1886 v Chicagu. Co by tam asi tak dělali? Docela pěkně to shrnul prvomájový projev Československé anarchistické federace: "Odborářští předáci by se nejspíš dopředu distancovali od pouličních akcí, označili protestující za nezodpovědné živly a jejich požadavky za přemrštěné a vzpírající se ekonomické nutnosti, tak jako to dělají dnes. Sociální demokraté a bolševici by se překřikovali se stejnou písničkou: všechno vyřešíme, jen když budete volit naši stranu. A fašisté, kteří dnes měli rovněž tu drzost uspořádat svou demonstraci, by přišli jako nadšení diváci zatleskat popravě oněch čtyř anarchistů."

Ano, tyto proudy nemají co říct k autentické tradici prvního máje. Právě naopak, v historii ji pouze rozměňovaly a pohřbívaly. Je pravda, že původní první máje byly organizovány socialistickými stranami, to bylo ale ještě v situaci, kdy se zdálo, že celé hnutí pracujících má jeden cíl - a to společnost rovnosti, samosprávy a společenského vlastnictví výrobních prostředků, cíl který tehdy nazýval pojmem "socialismus". Krátce na to se ale toto hnutí začalo diferencovat. Projevilo se to i v Čechách. Zatímco první oslavy prvního máje byly radikální a důstojné, a pod hlavičkou tehdejší sociální demokracie byl jedním z jejích hlavních organizátorů **Vilém Körber**, byl tento veterán českého socialistického hnutí krátce poté vyloučen pro své anarchistické názory a kritiku sociálnědemokratického vedení a další sociálně demokratické oslavy prvního máje byly stále krotší a krotší, zatímco anarchisté se nevzdali a organizovali v Praze i severních Čechách propagační akce a demonstrace, při nichž docházelo i ke střetům s policií.

Jakou příležitost k bilanci poskytl letošní první máj po více než sto letech proudům, které se vyvinuly z tehdejšího jednotného socialistického hnutí? Nerodostnou. Sociální demokracie, která chtěla "přinést socialismus prostřednictvím volebních uren a reformem" zreformovala především sama sebe, a dnes je poslušným údržbářem kapitalistického systému, občas připuštěným k moci aby systém trochu "zlidštila". To, co přinesla, rozhodně nelze označit za socialismus a sociální demokracie konec konců rezignovala už i na tento pojem. **Bolševici** se rozhodli zavést socialismus revolucí - k revoluci sice došlo (oni sami na ní měli ještě tak tu nejmenší zásluhu), ale to, co díky nim přinesla, připomínalo mnohem spíš než socialismus nějaké starověké despocie. A **odbory**? V lepších případech se jim někdy podařilo vymoct alespoň trochu slušnější podmínky pro život pracujících v *některých* odvětvích v *některých* zemích - ovšem vesměs si to vlastníci vynahradili na úkor těch ostatních. Ve většině případů se jim ale stejně podařilo vylepšit životní úroveň tak akorát jejich vlastních předáků. S radikálními odbory z dob socialistického hnutí každopádně nemají jejich centrály mnoho společného. Proto byla letošní ranní akce anarchistů, konfrontující představitele sociální dxemokracie a předáky odborů zela namístě, stejně jako snaha nenechat na anarchistické demonstraci propagovat bolševické sektičky.

I anarchistům by šlo mnohé vyčítat. Promarnili těch několik málo šancí, které jim dějiny přihrály (i když je otázka, jestli je šlo nepromarnit), mnoho jich zradilo své myšlenky a přešli na některou z uvedených stran nebo se zapojili do budování kapitalistické společnosti. Na druhou stranu zůstalo samo anarchistické hnutí prakticky na stejných pozicích jako před sto lety, nezkorumpované mocí, o níž nikdy neusilovalo, a stále oslovující svými myšlenkami nová protestní hnutí, vyrovnávající se s novými problémy. Právě proto se mohou anarchisté s čistým svědomím hlásit k tradici prvního máje - jako jediní nezradili jeho původní myšlenky, jako jediní mluví dnes stejně jako před sto lety o světě bez moci, majetku, autorit a nadvlády.

Můžeme si to ukázat ještě na jednom příkladu, který se rovněž týká prvomájových událostí. Je to obhajoba **Charlese Malata**, anarchisty a významného teoretika tohoto hnutí, autora knih Komuna a anarchie a Filosofie anarchie, obviněného roku 1890 v souvislosti s prvomájovými událostmi z podněcování ke vzpouře a ilegálního držení zbraní. Jeho obhajovací řeč přetiskly ještě téhož roku ve dvou částech Volné listy, a po delším uvažování jsem se ji rozhodl přetisknout celou, protože velmi dobře ilustruje, že základní anarchistické přístupy se příliš nezměnily:

"Buďme upřímní, pane prokurátore, tento soud má předem určený cíl, což jste dal sám jasně najevo ve své obžalobě. Tímto cílem je dělnická manifestace prvního května, jejíž pokojný a legální průběh jsme my anarchisté neschvalovali a stále neschvalujeme - protože jediná svoboda je ta, která se vezme, nikoli ta, která se vyžebrává. Tato manifestace nicméně znepokojuje vládu, neboť ukázala, že vedle poslanců a městských radních, samozvaných socialistů, vedle pletichářů a slávychtivců (ti zastoupení jsou ve všech stranách), přelétajících mezi vládnoucím měšťáctvem, které chtějí spojit, a proletářem, kterého chtějí využít, tu je bezejmenný zástup, který sice úplně nechápe špatné žerty politiky, který nicméně trpí a cítí bídu, a až tato bída dosáhne nejvyššího stupně, až poměry budou neudržitelné, porozumí bleskem osvěty tomu, co si nemohl osvojit dlouhou naukou o teoriích. A pak se neví, co může přijít, nebo spíše, ví se to: je to revoluce, začátek osvobození. A vláda má strach, velí úřadům pronásledovati a úřadové pronásledují.

–

Bojujíce proti stávajícímu společenskému pořádku, jejž vy, páni úředníci, a také vy, pani soudcové, jste povoláni hájiti, prohlásivše nás za zralé pro Sainte Pélangi *(vězení pro politické provinilce - poznámka Volné listy)*, jsme vydáni nebezpečím bitvy: bijeme a jsme biti; je to tak důsledné a my neprotestujem. Naopak, cítím se šťastným když mám dokázat, třeba k vlastní škodě, jak dalece je váš pořádek tyranský, jak je vaše svoboda tisku podělána. Ó ano! Budeme mít volný tisk, ovšem pod podmínkou, že nám to vláda milostivě dovolí.

Nedivím se, že nesčetní dobrdíkové, kteří kdysi přijali republiku jako ideál svobody, pokroku, volnosti v stycích společenských, vpravivše se do svého bídného postavení spokojí se se slovem republika, třebas bylo dokázáno, že vláda republiky jest právě tak zpátečnickou jako vláda království a císařství a to ne proto, že je vládou republiky, ale proto, že je vládou.

Vláda státu, pod jakýmkoli názvem, pod jakoukoli vrchní formou, pod jakýmkoli lživým nátěrem politiky nemá ve skutečnosti žádnou jinou úlohu než úlohu nucenou, nepopiratelnou, úlohu dějinnou, od níž se nikdy neoddělila a od níž se nemůže ani na jediný okamžik oddělit pod trestem nebýt už více vládou; a touto úlohou je udržení pořádku, ne-li pořádku politického, který není velmi rozsáhlý a bývá napadán pokaždé, kdy nová skupina získá moc (neboť tato skupina má vždycky spoustu přátel a pomocí, jíž musí odměnit), pak přinejmenším pořádku společenského, spočívajícího na rozdělení majetku, který je mnohem hlubší. Dovolte mi pánové, popsat to, co nazýváte pořádkem.

Pořádek, v této společnosti spočívající na nerovnosti podmínek a věčném zápasu zájmů, znamená drcení slabšího silnějším, vydírání chudého dělníka

bohatým cizopasníkem; to všechno srovnáno vašimi trestními paragrafy a posvěceno vašimi zákony.

Pořádek znamená snadnou možnost pro toho, koho vydírání nebo náhoda, že se narodil v dobré rodině, učinily bohatým, z pouhého rozmaru aneb burzovním obratem vysušiti prameny života stům rodinám.

Pořádek znamená pro toho, kdo nevlastní nic mimo síly svých svalů a smysly, svobodu zemřít hlady, nenajde-li nikoho, komu by mohl prodat své schopnosti.

Pořádek znamená uvěznění mladého proletáře do morny, která se nazývá kasárna, do morny, v které člověk zhovadí, zadusí v sobě veškerou samočinnost a vědomí, přetvoří se ve stroj na zabíjení, kde se učí stranit se lidu, ze kterého vyšel, pitomě nenávidět proletáře zrozené za horou nebo řekou značící hranici - chudáky vydírané a trýzněné jako on sám - a proletář, on, který nic nevlastní, svou krev pro záchranu majetku cizích, který je nazýván vlastí. A touto vlastí není nic jiného než kapitály Rotschilda, uhlodoly Schneidera, pokladny Jalurota!

Pořádek, to je prostituce, dcera bídy, postavená k veřejné službě pro zalíbení bavících se měšťáků (už to nejsou jen králové, kdo se chce bavit, není-liž pravda!). Je to tato prostituce vyhazující na chodník tisíce nešťastnic nepotřebných v práci nebo neschopných prací uspokojit své potřeby z toho, co vydělají prací, protože průměrná denní mzda žen je 33 sous, jak je dokázáno statistikou.

Pořádek, znamená, že požívající menšina nahromadí tolik přírodních pramenů blaha, které by mělo k dispozici lidstvo, a které by měly být podle spravedlnosti obecným dědictvím, tolik pokladů vytvořených pracující třídou, odsouzenou stále obcházet v kruhu bídy jako zvíře ve své kleci až do dne, kdy vyjde vše rozdrtit.

A konečně, pořádek znamená pro mocné právo vše říci, všeho se odvážit, znamená pokryteckou společnost schovávající svá zla pod falešnými barvami, vrhající závoj na své slabosti, stavící pomníky svým zločinům a zdravící své katany, korunované hlavy států, generály, ministry, jako velké muže. Je to ta samá společnost, nenechávající zbídačelým nic než právo všechno snášeti, dusící bez milosti veškeré jejich touhy. Je to spravedlnost osvobozující Wilsona *(zeť bývalého presidenta republiky Grévyho, známý švindlíř s řády - poznámka Volné listy)* a zdroveň pět četníka drapající límec tuláka, jehož vinou je to, že je bez domova.

To je tedy ten váš pořádek, který my, anarchisté, chceme rozdrtit, tak rozdrtit, aby z něj nic nezůstalo.

Pánové! Patří mezi vámi k dobrému tónu mluviti o našich násilích, ptám se vás ale (a teď se neptám úředníka oděného červeným šatem, ani důstojného soudce, ale člověka, který jím zůstal i pod tímto červeným šatem a důstojností soudcovskou), ptám se vás, co je nelidštější: Chtít jako my, anarchisté, všemi účinnými prostředky zničit pořádek tak hnusný, aneb chtít, jako vy, jej udržeti? Pořádek, který na prahu dvacátého století, kdy věda zdnásobuje svoje dary, kdy výrobky přebývají v poměru tří ku jedné, kosí více obětí než nejkrvavější revoluce!

Všechny vlády, ať už mají jakoukoli formu, se ohání těmi samými argumenty: bůh a moje právo - svoboda, veřejný pořádek - volnost, rovnost, bratrství. Úřady, kněžstvo, policie, armády a kapitál jsou přirozené opory tohoto pořádku, nástroje chránící nerovnosti a výsady společenské, které my anarchisté napadáme proti všem vládám. Zvážili jste, pánové, vy, jež bezpochyby za utopisty pokládáte lidi, kteří se jako my chtějí obejít bez pánů, zvážili jste, že po celá století Francie zkusila všechny formy vlády, absolutní monarchii, ústavní císařství, konsulát, republiku, a pokaždé nová moc byla tak špatná a společenská zla zůstala tak nezměněná, že lid nevěděl, jak si pomoci jinak, než novou revolucí? A není tedy, když všechny vlády byly špatné, logický výsledek obejíti se jednoduše bez nich?

To je tedy výsledek, který hlásají anarchisté. Je souladu s lidským citem, tak dlouho trpícím vašimi zákony, vašimi předsudky, vašimi okovy a toužícím po pravé svobodě, v souladu se směřováním mas ke zobecnění zájmů hospodářských, socialismu a víc a víc pokračující politické decentralizaci, anarchii; v souladu s neustále pokračujícím vývinem myšlenek, neboť až anarchisté řeknou: "nepotřebujem více vlády", už tu jaksi nebudou tiskové soudy, které by je mohly zadržet.

A to je také to, v čem se rozhodně lišíme od tolika stran politické opozice, více či méně reformistických, i od těch které se označují za socialisty - věru! dnes, kdy vítr věje dle socialismu tak silně, že i papež a německý císař se sami vydávají za socialisty, - hlásné trouby této strany nemají ve skutečnosti jiný ideál než dostat se buď do sněmovny aneb městské rady, tedy k přepyšnému postavení. Také je třeba je slyšet: Oni uznávají, že není všechno výborné v nejlepším z možných světů, že jsou nutné vážné změny a to změny národohospodářské, týkající se nynějšího rozdělení majetku. "Avšak," doplňují to tito dobří apoštolové, "jestli se tyto opravy neprovádí, je to vinou toho, že vláda je ve špatných rukou. Ať se tedy změní vláda a dají otěže nám, a vše bude dokonalé." To je věčná mluva ctižádostivých a šarlatánů.

Není to ale mluva anarchistů. My nelíkáme: "My jsme lepší než druzí", my říkáme: jsme lidé jako jiné, mající též své slabosti a chyby. Kdybychom byli u vlády, nemohli bychom si počínat lépe než druzí. Lid sám vlastní tajemství svého štěstí, zorganizování práce ve volné společnosti nemůže být úkolem nikoho jiného než samotných pracujících, jediných, kteří k tomu jsou oprávnění. A Proudhon, tento bystrozraký genius předvídající anarchii, zvolal před námi: "Kdokoliv k organizování práce volá kapitál aneb stát, lže."

–

Zkoumejme-li se vážně, kdekoli mimo v úředních ošumělých tiskopisech, anebo i v těch, dovede-li člověk přemýšlet, dějiny pokroků učiněných lidstvem během století, pozná se, že tyto pokroky vykoupeny byly vzpourami všech druhů: vzpourami proti zákonům, vzpourami proti náboženským zásadám, vzpourami proti zchytralostem, proti předsudkům, bez ustání směřovaly k pokročilému omezení panského vlivu, - a co z toho lze usoudit? Co jiného, než že konečný pokrok bude úplně vymýcení tohoto vlivu ze společnosti, které uskuteční prorocký výrok filosofa Fichteho: "Přijde den, kdy lidé budou dosti svědomití, aby se obešli bez jakéhokoli vládního prostřednictví ve svých stycích společenských."

Poněvadž chceme rozbít dnešní společenský útvar, je tu snad řečeno, že chceme rozprášení se jednotlivců po zemi obrácené v poušť, že se znovu chceme chopit kamenné sekery našich předděšjinných předků a spát v jeskyních? Rozhodně ne. My též a hlavně milujeme blahobyt a nemíníme se rozloučit se skladem myšlenek a znalostí, s příjemnostmi nahromaděnými pokoleními. Ale chceme, aby je užíval každý.

Ano! Bezvládí není, jak tvrdí jeho nevědomí pomlouvači, pouhý návrat člověka příliš dlouho tlačeného životem, k přirozenější volnosti; není jen z daleka viditelným ideálem, zdravým filosofy; není pouze vtělení doktrín geniů, novým Fourierem a novým Cabetem; odpovídá samotným tužbám zdstupů, logickému souladu událostí; a to je jeho životní síla, to zajišťuje jeho příchod: na hony vzdálené tomu, aby se vznášelo v oblacích má základ pevný, nezničitelný, řekl bych, ač se často toho slova zneužívá, vědecký.

Bezvládí, to je nová síla, spojení už ne hierarchické a autoritativní, jak ve středověkých cechách (soustava, k níž by nás chtěli přivést někteří z katolických lží-socialistů) nýbrž volné, projevující se ve všech oborech lidské činnosti, v řemeslech, uměních, vědách, beroucí držení světa a tvořící nové formy společenské. Jsou to skupiny dělníků pracujících v jediné zemi (protože společenský převrat nebude na jednom místě a bude mít dopady všude), ale v celém světě, ve smířeném světě. Tato republika práce nebude mít nic společného s vladařskou vaší republikou. To je zářejší společnost, jejíž útvar my, kterým se přičítá, že se pouze vznášíme v oblacích, můžeme definovat dvěma slovy: SAMOSPRÁVA NÁRODOHOSPODÁŘSKÁ. - Bezvládí je budoucnost lidstva.

Bezvládí je jedním slovem nový společenský organismus, který možná nevidíte, který se ale tvoří v tomto okamžiku a v jiném příhodném okamžiku, a jindy než myslíte, vyloučí organismus, nynější, příliš opotřebený, příliš starý, aby mohl trvati.

A protože my, anarchisté, máme v budoucnosti poslání filosofické, svobodonosné, a ať už se říká cokoli, čistě *lidské, nic, nic, nic* nás nezdrží od uskutečnění tohoto ideálu."

ONDŘEJ SLAČÁLEK

Squat Mlýn VALCHA Dvůr Králové

Dům č.p. 207 v ulici Jiráskova byl obsazen na podzim na konci října 2000. Přibližně rok po té, co jej opustila poslední obyvatelka paní Zemanová. Budova mlýna ovšem chátrala už velmi dlouhou dobu. Za dob státního zahradnictví, kdy byl na poměrně velkém pozemku cca 15 000 m2 postaven komplex skleníků, dílna s garáží a malá budova kanceláří, nebyly prováděny žádné opravy a údržba. Se změnou systému se zahradnictví ruší a svoje podnikatelská štěstí zde zkouší stavební firma NYPPO. A ejhle peníze se někam odkutálely, zálohy se přijímaly, zakázky se nepínily, peníze se převáděly a přepisovaly, stopy maskovaly a mzdy se nevyplácely. Ti, co věřili, si stěžovali a tak soud určil správce konkurzní podstaty jakéhosi ing. Krejčího z Prahy.

Přibližně týden po obsazení přichází "pochybný jednatel" a jménem ing. Krejčího vyzývá k okamžitému vyklizení budovy, tzn. do jedné hodiny. Jeho návrh je odmítnut, vyhrožuje proto policií. Dům byl zajištěn zevnitř a čekalo se na příjezd pruhovaného auta s opicemi. Výhružka se nepotvrdila. V listopadu se částečně opravila střecha a obydlelo se druhé patro. Přistěhovali se soudruzi ze "statku", odkud byli vystěhováni majitelem panem Kuželkou v doprovodu policie. (Tento squat-statek jsme se pokoušeli bránit. Pan Kuželka ovšem nechal traktorem strhnout přilehlou stodolu a vyhrožoval stržením obytné budovy bez ohledu na osobní věci squatterů uvnitř.) Pokračovalo se úklidem a opravami hospodářské části mlejnice. Zprovoznila se voda a elektřina. V prvním patře byla vybudována společenská místnost , kde se scházelo 14 obyvatel a hostí. Ve druhém patře se upravil prostor pro jubilejní první exhibici moderního umění, která se má konat 7. dubna , dále měl prostor fungovat jako galerie. V posledním patře se nacházela umělecká dílna "atelier". Ještě v listopadu nás, resp. Jardu navštívila paní Zemanová. Přišla si pro své věci co tam nechala a předala Járovi klíč. Říkala že její rodina na mlýně žije od konce 1. sv. války coby mlynáři a že je proto moc ráda, že zde někdo bydlí dům opravuje a udržuje po dlouhé době zanedbávání, neboť k čemu jsou domy když ne k bydlení. V průběhu března po dokončení úprav druhého patra se začalo s instalací moderních předmětů, obrazů a textů.

Přirozeně jsme obydleli opuštěný zanedbaný prostor kde jsme chtěli poklidně žít v komunitě, pracovat a vyvíjet kulturně-sociální aktivity. Se sousedy jsme měli dobré vztahy, domnívali jsme se tedy, že bude všechno v pořádku. V listopadu na mlýn zaútočili nazi-skinheads, ale stačili vytlouct jen několik okenních tabulek a zahajlovat než utekli. A to v mlýně byli pouze 4 obránci. Žádné útoky se už potom neopakovali

V pondělí 19. března k obědu nás navštívili 3 dvorští "podnikatelé" z nich jeden jménem SVOBODA nám před očima zamával archem papíru s hlavičkou NYPPO, aniž by nám dokument dal přečíst a oznámil nám že ing. Krejčí ho zplnomocňuje k zajištění objektu a jakéhokoli jednání s úřady nevylímaje policii žě er. Řekl že objekt má být do jedné hodiny vyklizen. Znovu jsme odmítli s tím že je to jednak nemožné a potom beztak nemáme kam jít. Ve čtvrtek 22. března v 6:30 ráno se do domu vřítila policie a zajistila 12 obyvatel. Po odvedení těchto na stanici prohledávali chlapci v "kominických" kombinézách se psy všechny místnosti. Vysypávali šuplíky, vyprazdňovali police, na zem házeli knihy, potraviny, oblečení a řádně to všechno promíchávali. Přerezávali připojné kabely elektrických přístrojů, sluchátka od volkmenů. Policejní psi se prohánděli po postelích a hledali něco pro zmírnění jejich abstinenčních křečí - bohužel. Na čtyři mlynářské psy byla ovšem objednaná odchytná skupina. Žel nikomu z nich se nepodařilo uniknout a byli odvedeni do místního vazebního útulku s rozsudkem trestu odnětí svobody na neurčito. Po policejní špíně přišla lůza podnikatelská. Ztratilo se několik věcí mimo jiné i peníze a došlo k poškození úředního dokladu, totiž cestovního pasu, který policie nezajistila. Záminkou k *razii* bylo údajně hledání zbraní drog a tiskovin. Našli balíček kávy a tabáku, prak a ročník nudného práva, gratulují. Navíc hoši z laborky zkoumají dvě neznámé substance za slánky a cukřenky. Policie po více než 12ti-hodinovém výslechu, kdy neposkytla zadrženým ani teplou a odpovídající stravu, sdělila přítomným obvinění z nedovoleného užívání cizího majetku. Když po propuštění přišli squatteři pro své věci, přivolal pan SVOBODA zřízence útulku ve službách městské policie pana Antonína se psem (pit) který vyhrožoval možným útokem psa, v případě že ihned neopustí *svobodný* pozemek.

Pokusíme se obhájit svůj nárok na bydlení a půjdeme dostupnými prostředky proti osobě pana "svobody", i tomu co mu umožňuje uplatňovat jeho vůli v současném státem právě jištěném prostředí, a totiž v této společnosti. Proti obludné droze která ovládá spoustu lidí svou brutální silou. Lidí, kteří ochotně a s chutí pomohli ing. Krejčímu ulevit si od nelehkých povinností správce konkurzu a panu "svobodovi" prosadit jeho nápad jak přijít k tučné kosti a nemuset se rvát s ostatními psy. Plivu na psy a plivu i na pány.

VLADIMÍRA BUT

území bylo rozpůleno poté, co se u Torgavy setkaly americké a sovětské jednotky. Přesto vedly německé jednotky boj dál. Nyní již s cílem probít se na západ a dostat se do amerického zajetí. Vyhlídky smrti v sovětských gulazích byly silnou motivací pro snahu za každou cenu dorazit do britských či amerických zón. Na východní frontě se vedl v průběhu celé války nelítostný boj ve všech ohledech - i situace zajatců na obou stranách nebyla nikterak růžová. Obě strany zde porušovaly jakékoliv dohody o zacházení s válečnými zajatci - sovětští vojáci v Německu živořili ve speciálních táborech, po tisících umírali na epidemie či podvýživu. Rovněž stav zajatých Němců byl alarmující - např. z cca 96 000 zajatých po pádu Stalingradu počátkem února 1943 jich sovětské zajetí přežilo pouhých 6 000. Proto Němci, když viděli zoufalost situace, snažili se Sovětům uniknout. Z hlediska přesunu jednotek na západ mělo klíčovou roli území Čech a Moravy. Fronta se pohybovala přibližně kolem moravsko-slovenských hranic (těžké boje byly vedeny např. kolem Mostů u Jablunkova), klíčové komunikace většinou vedly skrze Prahu. Proto také došlo k tak zuřivým reakcím německé armády na povstání. Pražské povstání stejně jako vzpoury v jiných částech republiky zpomalovaly Němce na jejich životně důležitých přesunech, v nervózní atmosféře často docházelo ke zbytečnému vraždění.

Povstání v Praze začalo 5. května, tou dobou již Němci ztratili kontrolu nad mnoha městy, cizími armádami ještě neobsazenými. Postupně se Schörnerovým jednotkám dařilo povstání zvládat, lze říci, že sovětské tanky přijely opravdu v poslední chvíli, byť až po oficiélním konci války. Zároveň je třeba dodat, že vojska 3. americké armády mohly do Prahy dorazit již někdy 6. května, byly však zastaveny politickým rozhodnutím založeném na spojenecké dohodě z Jalty. A tak v Praze dál umírali lidé. Významnou, často opomíjenou, roli sehrály v Pražském povstání i Vlasovci. To byly ruské jednotky generála Vlasova, bojující proti sovětskému režimu po boku Němců. Na území Čech se jich v té době nacházelo přes 20 000. Skládaly se jednak z lidí postižených bolševickou diktaturou (v počátcích německé invaze do SSSR byli Němci často vítáni jako osvoboditelé, to se však záhy změnilo...), jednak je tvořili např. ukrajinští nacionalisté. V posledních dnech války se Vlasovci proti Němcům obrátili a přitáhli do Prahy pomoci povstalcům. Vázali velkou část německých sil a vybojovali mnoho šarvátek. Většina z nich se po válce dostala do britského zajetí. Britové je později vydali Sovětům, čímž podepsali jejich rozsudek smrti.

Pražské povstání v podstatě ukončilo boje na území ČSR, izolované jednotky Wehrmachtu a Waffen SS se místy bránily až do 12. května.

Památku obětí pražského povstání, celé Druhé světové války a fašismu si již tradičně připomněli i anarchisté. Asi 40 lidí se zúčastnilo pietního aktu, který 6. května pořádala Antifašistická akce v Praze. Na náměstí Míru přečetli pořadatelé projev, v němž vzpomněli oběti fašismu v minulosti a připomněli fašistické tendence dneška a jeho oběti. Poté se antifašisté vydali na pochod k budově rozhlasu, kde položili věnec a drželi minutu ticha. Policie opět ukázala svůj názor na antifašismus,

když při pietním aktu asistovaly desítky robocopů z pořádkové jednotky, v okolí bylo rovněž mnoho policistů v civilu i uniformovaných pochůzkářů, téměř všichni účastníci byli legitimováni a natáčeni, což se samozřejmě netýkalo několika v okolí se potulujících neonacistů. Během přesunu antifašistů k Rozhlasu, který se uskutečnil po chodníku, zablokovala policie několikrát zcela nesmyslně dopravu, jeden z účastníků pietního aktu byl během přesunu zpět na náměstí Míru udeřen kolem se přesunujícími policisty. Státní správa tak opět vyslala signál, jak bude vypadat avizovaný tvrdý postup proti neonacistům - opět vidíme pouze šikanování nenásilného shromáždění anarchistů. U pražského Rozhlasu se ten den konal také oficiální pietní akt, v okolí samozřejmě nebyl ani jeden policista ze zásahovky. **(PZ)**

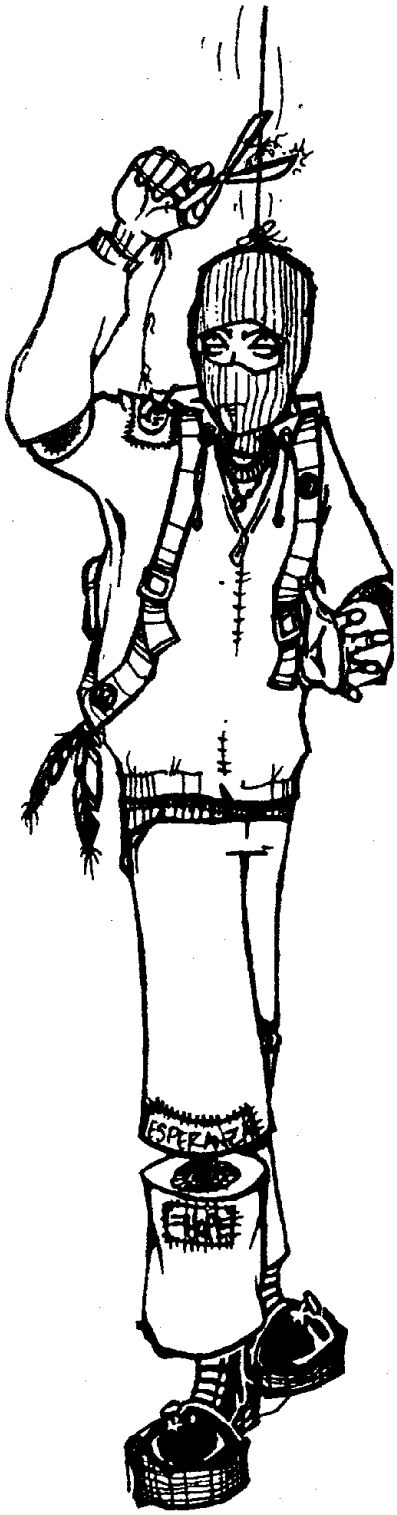

Další bitva v boji proti kapitalistické globalizaci

Proti Americké zóně volného obchodu

Quebec, 20. - 22. dubna 2001

Situace v Quebecu připomínala válku. Jenom jedna strana však měla opravdové zbraně...

"Když jsou zákony nespravedlivé, je zločinem nepostavit se proti" - **José Bové**, francouzský farmář, který se při protestech proti konomické globalizaci podílel na zničení pobočky restaurace McDonald.

"Skuteční násilníci jsou ti, kteří se na summit připravovali nakupováním slzného plynu, plastových kulek a pepřového spreje. i, kteří ustanovují zákony a nařízení odsuzující stovky tisíc chudáků k životě na ulici, ti, kteří nechávají farmaceutické korporace vydělávat miliardy na nemocích způsobujících smrt miliónů lidí, ti, kteří si patentují život a vytvářejí závislost a hlad. V krátkosti ti, jenž upřednostňují svůj zisk před životem. To jsou ti, kterých se máme bát - ne anarchistů." - komuniké **černého bloku.**

"Nemějte strach z černého bloku. Mějte strach z modrého bloku **(policie)** - ***ti se nestarají o nenásilí."*** - **Jaggi Singh**, jeden organizátorů protestů.

Byla to nejdražší a nejrozsáhlejší policejní operace v kanadské historii. Lidé byli vraceni z hranic. Devadesát lidí z tzv. "seznamu preventivních zatčení" mělo být zatčeno těsně před summitem. Šest tisíc policistů v zásahové zbroji se štíty, vodními děly, pistolemi a puškami s plastovými kulkami, slzným plynem a dýmovnicemi chránilo zakázanou zónu. Ta byla obehnána třímetrovým plotem dlouhým tři a půl kilometru a vstup byl povolen jen na zvláštní povolení. Ostatní mohli očekávat zásah granátem ze slzným plynem.

Ten víkend se sešly hlavy 34 amerických států na tzv. Americkém summitu. Mezi jinými věcmi bylo na pořadu jednání dokončení příprav na ustanovení Americké zóny volného obchodu (Free Trade Area of the Americas - FTAA). Ta se má stát největší podobnou zónou na světě, která obsáhne celou Ameriku od jižního po severní konec s jedinou výjimkou Kuby.

Obchodní standarty

Dohody o volném obchodu jsou šlehačkou na dortu světových lídrů, tvrdících, že globalizace vyřeší všechny problémy. Tyto dohody eliminují "obchodní bariéry" - odstraňují nepohodlné zákony jako ty na ochranu přírody či ochranu práv zaměstnanců a prosazují privatizaci všeho, včetně základních služeb jako zdravotnictví a vzdělávání.A pro koho jsou tedy dohody o volném obchodu výhodné? John W. Warnock, kanadský ekonom a autor knihy "Jiné Mexiko: Severoamerický trojúhelník dokončen" to vysvětluje: "Mexiko bylo vždy charakterizováno nerovností, ale tato nerovnost se značně zvýraznila pod neoliberálním režimem." 73 % populace žije v chudobě, 45 miliónů v extrémní chudobě.Od podpisu NAFTA (Severoamerická zóna volného obchodu, týkající se USA, Mexika a Kanady), výdělky v Mexiku poklesly o deset procent, zatímco produktivita práce stoupla o 45 %. Mnoho zaměstnanců nyní pracuje 12 hodin denně namísto dřívějších osmi.V roce 1998 vydělával průměrný mexický dělník v automobilovém průmyslu třetinu toho, co stejný dělník v USA. V roce 2000 to již byla jedna dvanáctina.Warnock pokračuje: "Neoliberalismus a NAFTA byla dobrá pro velké korporace a ekonomické elity Mexika. Mexické banky vlastněné a vykradené mexickými elitami byly dvakrát zachráněny před krachem mexickými daňovými poplatníky. Nezákonný drogový průmysl jen kvete a stal se důležitějším než naftový průmysl. Volný trh a přeshraniční doprava ho udělá ještě snazším. Mexičané vědí, že jejich země zaostává za USA a Kanadou v každé oblasti. Kromě příjmů, výdaje na vzdělání, zdravotnictví, rozvoj venkova a výzkum jsou velmi nízké. Není překvapením, že většina lidí, včetně vysokoškolsky vzdělaných odborníků, nevěří, že je pro ně zóna volného obchodu nějakým přínosem."

A to jsme ještě nezmínili přírodu. Podle Sierry Clubu se celkové znečištění Mexika od podpisu NAFTA zdvojnásobilo. Jak již bylo řečeno, NAFTA umožňuje korporacím soudně vymáhat zrušení zákonů na ochranu přírody či bezpečnost při práci, protože ty tvoří překážku volnému trhu. V srpnu roku 2000 vyhrála podle pravidel NAFTA americká korporace Metaclad na mexické vládě 16,7 miliónů dolarů kompenzací a právo znečistit oblast v San Luis Potosi poté, co lokální protesty zamezily výstavbě závodu na ukládání a zpracování odpadu, který mohl znečistit vodní zdroje.

NAFTA ale zasáhla i USA, kde jejím důsledkem přišlo o práci přes milion dělníků. Průmyslové korporace totiž přemístily své závody těsně za hranice z Mexikem, kde si mohou najmout levnější pracovní sílu.

Navzdory slibům o mexickém ekonomickém růstu (což je samo o sobě pochybné kritérium, které nevypovídá nic o skutečné kvalitě života obyvatel) jsme byli svědky jakéhosi "rozvoje," čili výstavby průmyslových továren, pouze v regionech na hranicích s USA. Díky této zvýšené průmyslové aktivitě, je v této oblasti třikrát vyšší výskyt některých chorob, včetně rakoviny, než je celostátní průměr. To je důsledek nedostatečného čištění odpadních vod a nedostatku pitné vody.

Co je FTAA?

FTAA je formální jméno pro rozšíření NAFTA. Toto masivní rozšíření je projednáváno tajně a jednají o něm ministři obchodu dotčených zemí. Cílem FTAA je rozšířit model NAFTA, model privatizace a deregulace, model "všechna práva korporacím." FTAA prohloubí negativní efekty dohody NAFTA popsané výše. Mexičtí pracující budou moci být nahrazeni dělníky z Haiti, Guatemaly nebo Brazílie, kteří jsou v mnohem horší situaci a jsou tudíž mnohem levnější.

Povzbuzena vítězstvím u NAFTA, USA zorganizovaly první Americký summit v Miami v prosinci 1994. Ministři průmyslu všech amerických zemí souhlasili s ustanovením celoamerické zóny volného obchodu. Od té doby se v celé věci neudál žádný pokrok až do summitu v Chile v dubnu 1998. Zde se 34 zemí dohodlo na ustanovení "Komise pro jednání o trhu" (Trade Negotiations Committee - TNC), skládající se z místopředsedů ministrů průmyslu a vedené Dr. Adalbertem Rodriguezem Giavarinim z Argentiny. Vyjednávači též souhlasily se strukturou devíti pracovních skupin, pracujících na největších oblastech, kterých se FTAA týká. Mimo jiných např. zemědělství, služby, investice, autorská práva, anti-dumping atd. Od roku 1999 se tyto komise schází každých několik měsíců. Přes to, že dokumenty o FTAA jsou tajné a tudíž veřejnosti nepřípustné, přes 500 největších korporací k nim má utajený přístup skrz systém "poradních komisí," kde jejich zástupci "radí" vyjednavačům USA.

Organizace jako Organization of American States (OAS), Inter-American Development Bank (IDB), a UN Economic Commission for Latin America and the Caribbean (ECLAC) také kráčí touto cestou. Nevládní organizace požadovaly ustanovení pracovních skupin zabývajících se demokratickým dozorem, lidskými a zaměstnaneckými právy a ochranou přírody. To však bylo odmítnuto a namísto toho byla jmenována vládní komise pro občanskou společnost, která má reprezentovat zájmy občanů v TNC. Tato komise je však pouze fraškou, neboť obyčejní lidé nemají možnost se na její práci jakkoliv podílet.

FTAA také slouží jako nástroj pro společnosti produkující geneticky modifikované (GM) potraviny, neboť všechny země budou v rámci "volného trhu" nuceny tyto potraviny akceptovat bez jakýchkoliv omezení. Mnoho organizací z celého světa však varuje, že biotechnologie světový hlad nevyřeší, ale naopak prohloubí. Tradiční zemědělství rozvojových zemí se dostane do závislosti na nadnárodních korporací. Zemědělci budou muset každý rok znovu nakupovat drahé osivo namísto uschování části své úrody na příští rok, protože GM rostliny semena neprodukují. Pokud uspěje FTAA, povýší zájmy korporací jako Monsanto nad zájmy hladovějících lidí ve třetím světě.

Amerika mobilizuje

Stejně jako při přípravách protestů proti summitu WTO v dnes již legendárním Seattlu, i proti summitu o FTAA mobilizovala řada různých organizací a skupin. Hlavními organizátory

byly anarchistické skupiny CLAC a CASA z Montrealu a Quebecu. Dalšími pak nevládní organizace, odbory atd.

Přípravy na protesty začali několik měsíců předem. CLAC a CASA vytiskly množství letáků o chystaných protestech, pořádaly mítinky s obyvateli Quebecu, kde vysvětlovaly své názory a důvody demonstrací. Díky této informační kampani se například několik stovek lidí nabídlo, že u sebe ubytuje několik protestujících.

Nespala však ani policie a korporativní média, která několik rovněž po několik měsíců rozšiřovala strach z anarchistů a vykreslovala obrázek zničeného a vyrabovaného města. Okolo místa summitu byl vystavěn již zmíněný tři a půlkilometrový plot a do Quebecu se začali stahovat policejní oddíly z celé Kanady. Do skladů bylo navezeno desetitisíce granátů se slzným plynem a stovky krabic s plastovými a pryžovými kulkami. Pro demonstranty měly být také neprodyšně uzavřeny hranice, neboť rozsáhlá mobilizace probíhala také v USA.

Několik dní před akcemi se lidé začínají vydávat do Quebecu. Stovky jich jsou vráceny z hranic, někteří jsou cizineckou policií na hranicích zadrženi až přes celý víkend až do pondělí. Vráceným lidem jsou fotografovány zavazadla a osobní majetek jako diáře, telefoníčky či časopisy. Z hranic se dobrovolně vrací také newyorkská Ya Basta! poté, co několika jejich členům není umožněno vstoupit na kanadskou půdu.

Boje v ulicích

První velká demonstrace se konala 20. dubna. Již před začát- kem demonstrací bylo bezdůvodně zatčeno několik desítek anarchistů. Demonstranté se od pátečního rána scházeli na ulici před kampusem Lavale, který se stal centrem aktivistů, podobně jako loděnice během protestů proti MMF a SB v září minulého roku v Praze. Připravovaly se zde transparenty, vařilo se jídlo a někteří demonstranté zde také bydleli. U stěn bylo několik velkoplošných obrazovek s aktuálním zpravodajstvím z demonstrací.

Shromážděný dav vyrazil na velice dlouhý pochod, zhruba pětikilometrový. Jakmile se však přiblížil k centru, začal skandovat hesla, bubnovat a tančit. Za celou dobu pochod nepotkal jediného policistu. Celý Quebec byl naprosto nechráněný, neboť policie se soustředila na ochranu zakázané zóny. Demonstranté mohli zapálit a vyrabovat celý Quebec a policie by si toho snad ani nevšimla - jak zřetelný kontrast s několikaměsíční propagandou o zlodějích a rabiátech táhnoucích na Quebec! Nicméně, lidem v Quebecu to dokázalo, která propaganda jim lhala - a nebyla to ta aktivistická.

Před tím, než se aktivisté dostali k plotu, byli vyzváni aby se rozdělili na tři skupiny. Do zelené měli jít ti, jenž nechtěli riskovat zatčení. Žlutá část demonstrací se měla věnovat nenásilné občanské neposlušnosti ve stylu Ya Basta!, a konečně rudý pochod byl určen pro radikální a militantní akci.

Právě ten se chvíli po třetí dostal k plotu, chráněným železnými barikádami. Za nimi stály stovky připravených policistů, aktivisté začali mávat připravenými transparenty a vlajkami. Přes plot přelétlo několik neškodných objektů, jako plastová láhev a malý plážový míč.

V několika momentech však demonstranté na plot zaútočili a s pomocí nůžek na dráty se jim podařilo zbořit rozsáhlou část bariéry. Po chvilce váhání se pak vydali vstříc policistům, ti je však vytlačili spět na úroveň plotu. Lidé začali skandovat a tančit. Po celou dobu přibíhali k probořené části plotu policejní posily.

Po chvíli přijely k zadní části demonstrace dvě vodní děla, která okamžitě zaútočila. Mezitím u plotu začali policisté pálit na demonstraci slzné granáty. Tím způsobila paniku. Aktivisté naštěstí dokázali znemožnit další působení vodních děl rozbitím jejich oken a dalšími útoky, které nakonec způsobily jejich odjezd a později už nebyla nasazena. Mnoho lidí bylo během ústupu zmláceno.

Díky přímým vstupům v TV a v rádiu však dorazili posily i aktivistů a v Quebecu se rozpoutala čtrnáctihodinová bitva.

Sraz na druhý den byl na dvanáct hodin. To měl být velký den - jestliže 20. bylo v ulicích mezi 15 a 20 tisíci, 21. tu mělo být navíc 60 000 protestujících odborářů.

Na místě srazu stálo pódium, ze kterého byly čteny projevy a pouštěna muzika. Před tím, někdy před polednem, skupina aktivistů obsadila prostor za plotem a začala zde hudební seanci, která byla slyšet několik bloků daleko, Chtěla tam bubnovat celý den a noc a narušit tak summit. Aktivisté zde pod nepřetržitou palbou slzných granátů a plastových kulek vydrželi až do čtyř hodin odpoledne. Na pomoc jim přispěchal černý blok. Déšť kulek a granátů byl oplácen cihlami a kameny. Slzné granáty byly házeny zpět na policejní linie. Přední linie obránců měla na svou obranu štíty. Bitva trvala několik hodin.Bojovalo se i na jiných místech města. Policie jak smyslů zbavená útočila na všechny demonstranty, včetně zelené části absolutně nenásilných demonstrací.

Policejní represe a brutalita

Policejní represe byla nevídaného rozsahu. Již před protesty bylo zatčeno několik desítek anarchistů. Během akcí pak policie užívala jedovatý slzný plyn, který může způsobit rakovinu. V některých okamžicích bylo vystřeleno až 30 slzných granátů v jedné minutě. Voda, stříkaná z vodních děl, byla kontaminována slzným plynem.

Do davu bylo střeleno gumovými i plastovými kulkami. Několik lidí bylo zraněno po zásahu slzným granátem z bezprostřední blízkosti - policisté se nerozpakovali střílet jimi i z pouhého půl metru. Výjimkou nebylo střílení plastovými a gumovými kulkami do hlav protestujících (je nutno připomenout, že do 30 metrů může mít takováto kulka stejný účinek jako kulka ocelová).

Na aktivistické klinice bylo ošetřeno spousta zlomenin, popálenin, zranění na hlavách a v obličejových částech. Těžce zplynování byly ze střechy blízké budovy aktivisté Food not bombs, kteří pod mostem rozdávali jídlo. Zasaženo bylo i sedmiměsíční dítě jednoho z dobrovolníků. Napadeny byly i naprosto pacifistické demonstrace, na kterých nedocházelo k žádným incidentům. Voda, stříkaná z vodních děl, byla kontaminována slzným plynem.

Policie měla předem vytvořený seznam více než devadesáti lidí, které měla zatknout ještě před summitem. Také během akcí docházelo k zatýkání vytipovaných lidí, bez ohledu na to, zda se něčeho dopustili nebo ne. Mnoho lidí bylo svědkem náhlého a bezdůvodného zatýkání, kdy na ulici prudce zastavil anton s maskovanými policisty, zatáhl do vozu několik procházejících aktivistů a odjel pryč. V jiných případech byly osobní neoznačené vozy.

Jeden z nejaktivnějších aktivistů Jaggi Singh, mluvčí anarchistické organizace CLAC, byl na ulici obklopen třemi maskovanými policisty převlečených za "aktivisty." Ti ho srazili na zem, zbili a zkopali, naložili do neoznačeného vozu a odvezli. Jeho přátelé, kteří se mu pokoušeli pomoci, bili zahnáni obušky. Jaggi se přitom neúčastnil žádné násilné akce, naopak vyzýval lidi aby opustili prostor před plotem. Byl zatčen proto, že působil jako mluvčí CLAC, veřejně projevoval své názory a navíc je černé pleti.

Během celého summitu bylo zatčeno 453 lidí, většina z nich během masového zatýkání. Mnoho zatčených strávilo až dvanáct hodin ve školních autobusech, bez možnosti navštívit toalety a bez vody. Ve vězení pak byli přinuceni se hromadně svléci bez ohledu na jejich pohlaví - ženy dohromady s muži, a navíc před zraky davu policistů, kteří na adresu žen dělali oplzlé vtipy.

Muži byli umístěni do cel po šesti, ačkoliv ty jsou pouze pro jednoho člověka. Voda v celách byla kontaminována, takže mnoho zadržených dostalo průjem. Zadrženým bylo systematicky odpíráno právo na slyšení před soudem. Byly pouze odvedeni do místnosti, kde byla kamera a obrazovka spojená se soudní místností. Jejich právníci nebyly fyzicky přítomni, namísto toho byly v soudní síni. To je samozřejmě ilegální a zatčení toto jednání odmítli. Kauce u mnoha z nich byla stanovena na více než 500 dolarů.

Police také zaútočila na aktivistickou kliniku, kde byla demonstrantům poskytována lékařská péče. Pacienti i zdravotníci byla pod namířenými zbraněmi vyhnáni na ulici. Tam jim byly zabaveny plynové masky a všechno další vybavení včetně věcí nutných k ošetřování. Poté byly přinuceni odejít a klinika byla uzavřena. Zdravotníci se také stávali terčem útoků přímo v ulicích, když se pokoušeli pomoci lidem.

Terčem represí se stali i žurnalisté z Independent media center (IMC). Ti byli zatýkáni jako demonstranté, zatímco jejich kolegům z korporativních médií bylo umožněno chodit kamkoliv. Několik žurnalistů z IMC bylo zasaženo kulkami. FBI prohledala středisko IMC v Seattlu se zatykačem na Jonathana Jaye, který zaregistroval doménu www.indymedia.org. V zatykači je uvedeno, že IMC nesmí publikovat zprávy o události, což je ilegální.

Hlavní zdroje:

Independent media center (www.indymedia.org)
A-infos (www.ainfos.ca)
SchNEWS (www.schnews.org.uk)
Mid-atlantic infoshop (www.infoshop.org/octo/ftaa_news)

PAVEL HOUDEK

Horká noc

střety v Quebecu v noci ze sobotu na neděli minutu po minutě

Vysvětlivky:

CMAQ - *univerzita, v jejímž areálu bylo centrum demonstrantů,*

IMC - *Independent media center, celosvětová síť nezávislých žurnalistů.*

Sobota 21. 4. 2001

19:56 Food not bombs jsou při rozdávání jídla pod mostem tvrdě napadeni plynem ze střechy nedaleké budovy.

20:19 Gabe, sedmiměsíční dítě člena Food not bombs se nachází v prostoru CMAQ, aby bylo chráněno před plynem venku. Nicméně, plyn dovnitř stejně proniká a dítě je zasaženo. Dítě brečí, slzí a má rudý obličej, dokud není ošetřeno mediky a přeneseno jinam.

20:37 Asi tisíc členů černého bloku se sešlo na Richelieu street a náměstí Cote' d' Abraham, těsně vedle prostoru CMAQ. Blokují plot a zakládají velký oheň, kterým se chtějí chránit před útokem police, stojící od nich pouhých třicet metrů daleko.

20:40 Policie ztrácí kontrolu nad situací. Dostává příkaz vyčistit ulice. Přesunuje se za plot a zkouší čistit ulice v okolí ulice St. John. Používá neuvěřitelné množství slzného plynu a vodní děla.

20:49 Policie pomocí vodních děl a slzných granátů pomalu vytlačuje dav. Voda je kontaminována slzným plynem. Jeden aktivista vrhá na obranu molotovův koktejl, nic však netrefí. Téměř okamžitě se do předních řad staví pacifisté a ukazují mírové symboly.

20:51 Policie ustupuje.

20:53 Na nadjezdu Dufferin-Montmorency je zapálen velký oheň, viditelný tři bloky daleko.

21:00 Přijíždí tři autobusy a devět antonů plných policistů v zásahové výzbroji.

20:13 Policie vyklízí aktivistickou kliniku.

21:29 Policie opět zatlačuje dav a používá více plynu, čímž dočasně rozpráší černý blok. Část však zůstává a staví novou barikádu.

21:30 Na obranu dřevěné barikády před zásahovkou jsou vrženy tři molotovy.

21:31 Policie na demonstranty vrhá hlukové granáty.

21:58 Jeden demonstrant je odvezen do nemocnice s podezřením na vnitřní krvácení po zásahem gumovým projektilem do ledvin. Žurnalista z IMC je střelen do hlavy a krvácí.

21:59 Na místě nejsou žádní novináři z mainstreemových médií.

22:01 Policie útočí na demonstranty a začíná zatýkat.

22:10 Na místo přijíždí jako posily dalších 400 mužů.

22:16 Policie prohledává středisko IMC v Seattlu se zatykačem na Jonathana Jaye, držitele registrace internetové domény IMC.

22:26 IMC je předložen soudní příkaz, ve kterém je zákaz šíření informací o události. Tento zákaz je ilegální.

22:29 Fotograf z mainstreemového média je označen policií a je mu dovoleno jít kamkoliv. Reportéři z IMC jsou zadrženi jako demonstranté.

22:31 Police obklíčuje CMAQ, avšak nemá povolení vstoupit.

22:32 Policie hází před areálem CMAQ

granáty se slzným plynem.

22:34 Policie za použití hlukových granátů vytlačuje dav dolů po Charet street.

22:38 Oficiální zpráva Amerického summitu oznamuje, že někteří delegáti se rozhodli odjet dříve.

22:44 Aktivisté prolamují bránu do bezpečnostní zóny. Rozsáhlý kus plotu je zbořen.

22:47 Auto, které jede vyzvednout aktivisty propuštěné z vězení, je zastaveno policií.

22:49 IMC dostává nepotvrzenou informaci, že tři policisté byly zraněni hozenými kameny.

23:39 Právnický tým dostává zatím nepotvrzenou informaci, že zadržení aktivisté jsou drženi v autobusech před vězením.

22:54 Právnický tým je zastaven policí, když jde vyzvednout demonstranty propuštěné z vězení.

23:04 Právnický tým popírá zprávu o zabitém aktivistovi. Ten je však v kritickém stavu po zásahu plastovou kulkou do krku.

23:18 Policie opouští IMC v Seattlu. Nikdo není zatčen a nic není zabaveno.

23:35 Policie zabavuje a ničí pásku nezávislému novináři s oficiálním povolením pohybovat se v zakázané zóně, když nahrává zatčené aktivisty.

23:42 Demonstranté znovu staví dřevěnou barikádu, tento večer již po třetí. Policie je ostřeluje slznými granáty přímo do těl.

Neděle, 22. 4. 2001

0:29 Střety v ulicích pokračují. Aktivistická klinika, přestěhovaná do areálu CMAQ je plná zraněných. Vzduch je silně kontaminován slzným plynem.

1:20 Policie pomocí střelby a zatýkání vyklízí a obsazuje prostor před CMAQ. Neoznačená auta sledují odcházející lidi a několik jich je zatčeno. Policie míří zbraněmi na vstupní dveře do CMAQ, aby tak zabránila komukoliv projít.

1:42 Police obsazuje vstup do CMAQ a zatýká všechny lidi stojící venku. Policie začíná s hromadným zatýkáním kohokoliv na ulicích. **připravil HOUDY**

Aféra na univerzitě

Na přelomu dubna a května vyvolala relativně značný ohlas kauza, týkající se politologického semináře o extremismu na filosofické fakultě Univerzity Karlovy. O co zde šlo?

Přednášející, doktor Zdeněk Zbořil, chtěl studenty seznámit s "extremismem" přímo, nikoli zprostředkovaně. Pozval proto na seminář mimo jiné například šéfa Vlastenecké fronty Skácela, tajemníka Národně sociálního bloku Filipa Vávru, ale třeba také pár lidí z naší redakce. Média, která to se značným časovým zpožděním zjistila, udělala z těchto seminářů skandální propagaci extremistických názorů na univerzitní půdě, ve skutečnosti šlo ale o normální diskuse, na níž byli "extremisté" všech směrů usměrňováni vedením semináře a velmi tvrdě propíráni studenty.

Průběh skandálu, který poté vypukl, včetně okamžitého zákazu semináře a jeho pozdějšího opětovného povolení, je asi dost známý z mainstreemových médií. Těžko se můžeme po tom, co předvádějí v jiných kauzách, divit jejich fobii vůči tomu, že jsou někde hlásány "extremistické názory", byť na akademické půdě, ačkoli jindy jsou vůči neonacistům až podivuhodně laxní, a to v případech, kdy se jedná o jejich násilnosti. I tak ale tato kauza připravila anarchistům dvě zklamání.

O první z nich se postarali lidé jako Jan Jařab nebo Petr Uhl, tedy lidé, kterých si šlo vážit jako bojovníků za

Pohádka o revoluci

Mexiko má půl roku nového presidenta. Vincente Fox (v překladu liška), někdejší ředitel mexické filiálky firmy Coca Cola zvítězil ve volbách především díky slibu, že vyjde vstříc Zapatistům, respektive potomkům Mayů v jejich požadavcích. To zabralo.

Šest let trvající handrkování subcomandanta Marcose s bývalou politickou elitou bylo také šest let vývoje celého zapatistického hnutí.

Kamarádi zleva

1. ledna 1994 byl prvním dnem "života" projektu NAFTA, čili zóny volného obchodu mezi Mexikem, USA a Kanadou. Mexiko mělo dodávat do procesu zejména levnou pracovní sílu a území s nedokonalými sociálními a ekologickými zákony (lze používat levnější a neekologické technologie a sociálně ždímat dělníky). USA především ty technologie a obiloviny včetně kukuřice, Kanada tak napůl. Otevřel se zároveň prostor pro expanzi nadnárodních společností. Zóny volného obchodu jsou vždy zároveň regiony s narůstající bídou sociálně slabších vrstev. V Mexiku k nejslabším patří Indiáni. Jižní stát Chiapas má až 50% indiánského obyvatelstva. Dosud se živili především zemědělstvím, tedy pěstováním kukuřice, která je naprostým základem jejich stravy. Dovoz levnější kukuřice z USA likviduje jejich trhy a odsunuje je k živoření.

Tato jasná vize vyprovokovala skupinu levicových intelektuálů z univerzity v Mexiko City k radikálnímu útoku proti projektu. Navíc i už i bez NAFTY indiánské obyvatelstvo (ačkoli leckde většinové) žilo pod hranicí bídy a mimo jakékoli nároky na elementární lidská práva.

První den života projektu NAFTA se tak stal i prvním dnem vzpoury Zapatistů (EZLN). V čele se zamaskovaným mužem (známým jako Subcomandante Marcos) 2000 mužů i žen obsadilo chiapaské město San Cristobal de Las Casas a další střediska. Během týdne federální vojsko na příkaz tehdejšího presidenta povstání potlačilo, rebelové včetně Marcose byli nuceni se stáhnout do pralesa. Tam vybudovali několik zapatistických center s novým (poněkud netradičním) sociálně správním zřízením. Jde o jakési komunity s militantním (což je nutné) nádechem. Nejznámější je El Realidád.

V roce 1996 v San Andreas došlo k pofidérní dohodě mezi vládou a Zapatisty o zlepšení postavení Indiánů v mexické společnosti. Zapatisté (resp. Marcos) formuloval zde všechny požadavky. Přes sliby vlády se sliby neplnily. Od té doby byl Marcos viděn jen na tričkách sympatizantů celého světa. Teprve po slíbené ochotě nového cocacolového presidenta Foxe spolu s dalšími 23 zamaskovanými subcomandanty a čtyřmi autobusy zejména bílých sympatizantů udělat turné po Mexiku s konečnou stanicí kongres v Mexiko City. "Bílý odstín požadavků" je častou výtkou jak odpůrců, tak i sympatizantů.

Na Foxovi si Marcos vydupal (na oko se po týdnu čekání urazil a chtěl odjet zpět do buše) vystoupení v parlamentu. Fox naletěl, uraženého militantního Marcose si nemůže dovolit. Marcos (kupodivu!) do kongresu nepřišel, poslal ale 23 zakuklených dalších subcomandantů. Poslanci pravicové strany PRI opustili sál. Nejcitovanější projev byl subcomandantky Ester, jediné ženy ve vedení Zapatistů. Brojila zejména za emancipaci indiánských žen a přístup ke vzdělaní.

Fox slíbil stažení vojska ze základen, amnestii uvězněným Zapatistům a pokus o přijetí Indiánského zákona, což jsou de facto požadavky z Dohody ze San Andreas.

Vojáci se postupně opravdu stahují, vězni jsou postupně propouštění, Indiánský zákon (ovšem s omezeními) je přijat. Marcos a ostatní se stáhli opět do Lancandonského pralesa. V Mexiko city zůstal comandant "Germán" jako vyjednavač v komisi COCOPA.

Meditace po flámu

Požadavky Zapatistů zahrnují prakticky jakákoli možná civilizační "práva". Od oprávněného nároku na půdu a správu svých území včetně rozhodovacího práva na využívání nerostných surovin ve státě Chiapas a rovnoprávné zastoupení v mexických úřadech, přes práva na svoji kulturu a tradice, až po emancipaci žen a vzdělanost.

V tradiční indiánské rodině je pozice ženy z našeho pohledu opravdu nerovnoprávná. O většině věcí ve společnosti rozhodují muži. Ženina role je v matce dětí a u "plotny". Ženy dřou na políčkách častěji než muži. Toho postavení je však tradiční. Není žádným objevem, že emancipace "bílých" žen má za následek obrovskou

rozvodovost, tedy rozpad rodin. (Jsem bílá a rozvedená emancipovaná žena.) V době největšího rozkvětu mayské kultury pozice ženy byla velice podobná té dnešní. Indiánské ženy jsou skvělé ve své roli je zřejmě na výchově dětí. Ač se to v naší rozmazlené společnosti zdá kacířské, děti pomáhají se sourozenci od útlého dětství, často i pracují a pomáhají jak na poli, tak na trhu. Mrňata ovšem nikdy nebrečí. Matka se chová s novorozeňatům s daleko větší přirozeným vztahem než je tomu v "civilizované" společnosti. Kojit dítě do několika let je naprostá samozřejmost. Stálý kontakt s matkou (dítě má stále na svém děle) udržuje dítě v bezpečí. Děti jsou klidné, bez jakékoli nervozity. (Jsem matkou tří dětí, vychovávala jsem je "sportovně a moderně".) Dávat dětem "na zadek" není proč. Emancipace ve stylu "západním" vidím jako krok vedle.

Právo na vzdělání je též jedním z rysů západní společnosti. Vzdělanost - rozuměj razítka ze škol - je téměř zaklínadlem a nutným existenčním bodem naší společnosti. Naší společnosti. Naše školní vzdělanost je založena na rozumovém přístupu. Indiánská přirozená vzdělanost je přirozená, intuitivní. S rozumovým používáním informací klesá schopnost intuitivního přístupu. Jako vedlejší produkt "rozumu" je pokles přirozeného sociálního soucítění, přirozené komunikace s okolím. Orientace civilizovaného jedince je obtížná a doprovázená neurózami a civilizačními chorobami. Náboženství není součást duchovna, ale nanejvýš jakýsi protipól k trysku doby. Dnešní moderní vzdělanec nečte literaturu, ale buší do počítače podle diktátu komerčních programů. Literaturu zmiňuji, protože Marcosova idea vzdělanosti je právě ve znalosti literatury.

Je absurdní představa, že by se vzdělaní, dokonce vysokoškolsky, potomci Mayů z měst vraceli na svá políčka a do svých vesnic.

Odskok jinam... a vlastně nikoli. Zajímám se o "přírodnější" národy, protože jim vlastně závidím. Závidím jim právě to sepětí s přírodou a schopnost příro-zených vztahů. Moje představy jsou asi romantizující... stejně zřejmě jako Marcosovy. Evropští Romové netouží po zachování tradic, chtějí být jako my. Navlíkají víc než kdokoli jiný na sebe značkové hadry, jezdí (když na to mají) v nejdražším autech, "cikánskou" obec poznáš podle lesa obrovských satelitů. Severoameričtí Indiáni budují kasina a na tradici se už dávno vykašlali. Mexičtí Indiáni budují první kasina (s podporou Foxe), pijí zcela zásadně CocaColu, muži kromě pár výjimečných regionů nosí seconhandové adidasky a potištěná "západní" trika. Tradice je v rukou žen. Se "západní" emancipací má odzvoněno.

Zahnívání

Poskytnout požitky civilizace není od Foxe špatný tah. Indiáni se zlikvidují sami. Asimilují se mezi ostatní společnost a přestanou prudit.

Indiánský zákon v původním znění měl ve státě Chiapas dát správní záležitosti do rukou Indiánů. Indiánský zákon po "úpravě" dolní komorou parlamentu omezuje tento dar větou, že "nesmí přesáhnout mexické ústavní pravomoce". Čili: ať si hrají, pravidla dáváme my. Čeká se na vyjádření Marcose z pralesa.

Obávám se, že duel Marcos kontra Fox v tomto okamžiku vyhrává liška. Tím se nyní vzdávám další úvahy, kdo je vlastně Marcos. Levicový utopista, couvající revolucionář, americký agent či příští mexický president... nebo snad "Che" Marcos? Hrdinové nemají volbu. **LENKA KUČEROVÁ**

lidská práva, nebojících se vystoupit proti fašismu i policii a státním úřadům, kteří jej kryli. V této kauze se vyslovili neuváženě proti Zbořilovi, aniž by se seznámili se skutečným průběhem seminářů, a s použitím zcela demagogických argumentů. Bylo opravdu smutné vidět celoživotního bojovníka za lidská práva Petra Uhla, jak se projevuje omezeněji než ministr vnitra a dokonce policisté z protiextremistického oddělení - i na ně byl zákaz semináře příliš iracionální.

Druhým zklamáním mohl být přístup univerzity, alespoň pokud bychom jej poměřovali úlohou, jakou by univerzita asi měla hrát. Místo aby byla přirozeným intelektuálním centrem, dávajícím impulsy celé společnosti, nechává se ovlivňovat názory prvního novinářského šmoka, kterého o ní napadne psát. Pár dní po vydání článku v Lidových novinách děkan zrušil seminář, zkrátil Zbořilovi plat a ještě napsal doslova servilní děkovný dopis do Lidových novin, kde se rozplývat nad tím, že novináři zas jednou zafungovali jako "hlídací psi demokracie". Jeho přístup pak v tisku hájil šéf politologického ústavu Milan Znoj. Nicméně, ani za tímto stanoviskem si nedokázali stát, a když je tisk začal kritizovat, tentokrát za unáhlený zákaz semináře, nakonec jej v oktrojované podobě znovu povolili. Poskytli nám tak opravdu smutný obraz lidí, kteří by měli být nezávislými myšlenkovými inspirátory celé společnosti, a zatím jsou jen korouhvičkami ve větru, skákajícími podle toho, jak se píská na stránkách několika deníků. **(os)**

Z historie britských

RECLAIM THE STREETS

Z historie a současnosti britské skupiny, která jako první přišla s pouličními protestními slavnostmi a která inspirovala také české Ulice lidem!, rozhovor s jejím aktivistou vyšel v A-KONTRA 6/2000.

Skupina pro přímé akce RECLAIM THE STREETS (RTS) si během posledních let získala širokého uznání. Od blokád silnic a pouličních slavností až po akce proti naftařským společnostem a spolupráci se stávkujícími dělníky - její akce a nápady přitahují stále více lidí a celosvětovou pozornost. Nicméně očividný a náhlý zrod této skupiny, pronikání její populární alternativní kultury a její základní filosofie jsou jen zřídkakdy tématem větších diskusí.

Vývoj RTS

RTS se zformovala v Londýně na podzim 1991 na úsvitu protidálničního hnutí. Během boje za Twyford Down, kdy se objevilo bubnování jako hlasitá hudební kulisa, se dala dohromady malá skupina jednotlivců, aby podnikla přímou akci proti motorovým vozidlům. Jejich vlastními slovy, bojovali:

"ZA chůzi, cyklistiku a levnou nebo bezplatnou hromadnou dopravu a PROTI automobilům, silnicím a systému, jenž je prosazuje." [1]

Jejich aktivita se odehrávala v malém měřítku, ale byla efektivní a dokonce už tehdy obsahovala prvky drzých a překvapivých taktik, které zformovaly pozdější aktivity RTS. V Park Lane bylo vystaveno nabourané a rozbité auto, což mělo symbolizovat příchod automobilového Armagedonu (Car-mageddon); na silnice celého Londýna byly během noci nakresleny DIY pruhy pro jízdní kola; v roce 1993 byla narušena Earls Court Motor Show a taktéž byly ničeny reklamy na auta po celém městě. Nicméně nátlak kampaně "No M11 Link Road" představil skupinu se specifickým lokálním zaměřením a RTS byly dočasně pohlceno kampaní "Žádnou M11" ve východním Londýně.

Období kampaně "Žádnou M11" bylo významné hned z několika důvodů. Zatímco Twyford Down bylo hlavně ekologickou kampaní - bránící "přírodní" prostory, městský rozměr odporu vůči výstavbě M11 zahrnoval komplexní sociální a politická témata. Kromě proti-silničních a ekologických argumentů čelilo tehdy celé město ničení sociálního prostředí spojeného se ztrátou domovů, degradací životních hodnot a společenskou fragmentací.

Vedle těchto politických a sociálních úvah, kampaň proti M11 rozvinula u zúčastněných zkušenosti s přímou akcí. Vytvořila se síť telefonních čísel aktivistů, která umožnila rychlou mobilizaci. Mnoho lidí se zapojilo do obsazování stavenišť, zástupy aktivistů musely být šikovné, aby přechytračili policii. Demonstranté také získali zkušenosti jak se vypořádat s přidruženými úkoly, jako jsou získávání publicity, jednání s médii a shánění financí.

Potom, ke konci roku 1994, byl vhozen do arény kampaně M11 politický ruční granát: Criminal Justice and Public Order Act (Zákon o trestním právu a veřejném pořádku). Během noci se občanské protesty změnily v trestné činy. Vláda však nepočítala s tím, jak tento legislativní počin spojí a bude motivovat právě ty skupiny, proti kterým byla represe namířena. Boj proti-silničních aktivistů byl ztotožněn s bojem travellerů, squaterů a sabotérů honů. Zejména na rázem zpolitizovaná rave scéna se stala veřejně-společenskou základnou pro mnoho lidí.

Kampaň "M11 Link Road" vyvrcholila symbolickou a dramatickou bitvou v Claremont Road. Nakonec, za opakujícího se rytmu The Prodigy ze sound-systému v pozadí, policie a bezpečnostní jednotky zdolaly barikády, věže z lešení a další nástrahy. Bitva však teprve začínala... Epocha kampaně proti M11 svedla dohromady nové politické a společenské spolky a uprostřed horečnatých aktivit se vytvořily základy pevného přátelství. Když byla Claremont Road ztracena, tento kolektiv pátral po dalších způsobu vyjádření a Reclaim the Streets se znovu zformovaly v únoru 1995.

Následující roky svědčí o mohutném rozkvětu Reclaim the Streets. První a druhá street parties proběhly s velkým úspěchem hned po sobě v létě 1995 a uskutečnily se rozličné akce proti Shellu, nigerijské ambasádě a proti Motor Show v roce 1995. Později, v červnu 1996, měla obrovský úspěch "M41 Street Party", kdy asi 8000 lidí převzalo na devět hodin kontrolu nad dálnicí M41 v západním Londýně. Slavili a bavili se, zatímco někteří rozkopávali silnici a na její místo sázeli stromy, které byly zachráněny ze stavební trasy M11.

Na základní úrovni stále zůstává cílem snahy RTS šířit anti-automobilismus. To však bylo stále symboličtější, nikoliv specifické. RTS od počátku usilovaly, aby skrze proti-silniční boj přenesly diskusi a upozorňovaly jak na sociální tak na ekologické náklady automobilového systému.

"Auta, která naplňují ulice, stále zužují chodníky ... (Kdyby) se chodci... na sebe chtěli podívat, uviděli by auta v pozadí, kdyby se chtěli podívat na budovu na druhé straně ulice, uviděli by auta v popředí. Tedy neexistuje ani jediný úhel pohledu, ze kterého by nebyla auta vidět; ani zezadu, ani zepředu, ani z obou stran. Jejich všudypřítomný hluk rozleptává každičkou chviličku přemýšlení jako kyselý déšť." [2]

Automobily dominují naším městům, znečišťují, dělí a pohlcují naši společnost. Izolovaly lidi jednoho od druhého a naše ulice se staly pouhou cestou pro motorová vozidla, která jimi profičí, bez ohledu na své okolí, které narušují. Auta vytvořila sociální prázdnoty; dovolují lidem, pohybovat se dál a

Poznámka k vytváření lokálních skupin

V jednom z posledních čísel A-KONTRA byla jako úvodník otištěna výzva k zakládání lokálních, tedy v podstatě městských skupin. Lokální skupiny a organizace jsou v zahraničním libertinském hnutí poměrně časté a rozšířené, někde dokonce převažují nad celonárodními organizacemi. Bylo tomu tak do jisté míry i v minulosti tohoto hnutí, není na tom nic překvapujícího, protože anarchismus ze své podstaty vychází z regionalismu a lokální sebeorganizace, která zaručuje, že o daném regionu nebude "z výšin" rozhodovat někdo nezainteresovaný, který ani kolikrát nezná situaci na onom území. Přesně tak, jak se tomu mnohdy děje dnes. Samosprávná společnost anarchistického socialismu musí vycházet z přímé demokracie, která bude uskutečňována v lokálním

měřítku, v místě svého bydliště či pracoviště a odtud se pak bude rozvíjet dál. Můžeme klidně říct, že jedině taková struktura společnosti dává prostor "pro opravdovou vládu lidu o věcech svých". A v neposlední řadě tedy pro svobodu a maximální sebeemancipaci. Přesto bych chtěl v souvislosti s vytvářením lokálních skupin upozornit na jednu věc, kvůli které vlastně tento příspěvek píšu. I když každá sebemenší organizovaná lokální skupin a je jistě lepší než neorganizovaní jedinci, vyvstává tu podle mě dost podstatný problém. A sice ten, že případné vznikající lokální skupiny nesmí a nebo spíše neměly by zůstat izolované a uzavřené samy do sebe. V takovém případě by bylo otázkou času, kdy tyto skupiny zdegenerují do apatických "spolků přátel" a navíc, což je možná ještě důležitější, nijak moc velkým základem pro budování libertinské společnosti. Lidská společnost je, jak všichni víme, složitý mechanismus, který vyžaduje organizovanou koordinaci svého fungování a to i v anarchistické společnosti. Nejde nám přece o chaos, ale o ideál společnosti spolupráce, solidarity a sociální spravedlnosti bez vládců a ovládaných. Žádný region v budoucí samosprávné společnosti nebude, alespoň v našich podmínkách v ČR, protože ani nemůže být, úplně soběstačný.

Můžeme, domnívám se, dosáhnout maximální regionální soběstačnosti do té míry, do jaké nám to dovolí místní podmínky, což by bylo nesporně výhodné například z ekologického hlediska, jelikož by to znamenalo snížení přepravní náročnosti a podobně, ale nikdy ne úplné. Každý region v ČR má svou specifickou orientaci na výrobu, lékařskou péči nebo třeba vzdělávání. Především v závislosti na různé surovinové možnosti anebo třeba tradice. Je naivní se domnívat, že tento fenomén by se nám podařilo překonat, protože je to prakticky nemožné. Buďme realisté, ne utopisté. Každá oblast má svou specifickou infrastrukturu, vytvářenou v podstatě po staletí, kterou v případném porevolučním období můžeme a měli bychom klidně zachovat. Ovšem řízenou poněkud jinými, antiautoritářskými, způsoby než teď. Jistěže tento náš úkol a cíl sebou přinese nemálo problémů, které dneska ani nejsme schopni předvídat. Od toho jsme ale anarchisté, abychom problémy řešili. Ať se nám to líbí nebo ne, vyrábět se bude muset i v anarchistické společnosti a proč bychom měli bourat a stavět například nové podniky, když můžeme a opět, měli bychom, využít ty stávající? Je spíše o to, dát výrobnímu procesu a společnosti vůbec lidskost a ekologickou udržitelnost, což jsou záležitosti, které se s kapitalismem vylučují. Výše uvedeného je tedy jasné, že regiony budou muset mezi sebou v libertinské společnosti aktivně spolupracovat a zajišťovat si vzájemnou distribuci produktů a podobně, protože jeden region má to druhý ono. A snažit se budovat možnou podobu organizačních struktur budoucí společnosti bychom měli již teď, má-li být anarchistický boj efektivní a konstruktivní. Proto je nutné a přínosné budovat lokální skupiny. Tyto skupiny ovšem musí mít tendenci sdružovat se do místních federací lokálních skupin při zachování autonomie, ale s určitým sjednocujícím programem vycházejícím z potřeb daného regionu a zároveň se připravovat na převzetí výroby a společnosti pod samosprávu. Izolované lokální skupiny nám budou v rozhodujících chvílích sociální revoluce k ničemu. To už se myslím

dál od svých domovů, rozptylují a štěpí denní aktivit a životy a zvětšují společenskou anonymitu. RTS věří, že osvobození společnosti od aut nám umožní znovu vytvořit bezpečnější, atraktivnější životní prostředí, že nám umožní také a vrátit ulice lidem, kteří v nich žijí a možná nám také pomůže znovu objevit smysl "společenské solidarity".

Avšak auta jsou jen jedním kouskem skládačky a RTS chce též vznést širší otázky, které jdou dále za téma dopravy - otázky politických a ekonomických sil, jež vedou a pohánějí "automobilovou kulturu". Vlády tvrdí, že "silnice jsou dobré pro ekonomiku". Více zboží, které se za dlouhých dnů přepravuje, více spálené nafty, více zákazníků v hypermarketech na okrajích měst - to vše se točí kolem zvyšování "konzumu", jelikož právě on je indikátorem "ekonomického růstu". Nenasytné, chamtivé a krátkodobé využívání ubývajících zdrojů bez ohledu na okamžité či dlouhodobé následky je dalším alarmujícím problémem. Tudíž útok RTS proti autům nelze oddělit od širšího útoku proti kapitalismu jako takovému.

Naše ulice jsou plné právě tak kapitalismu, jako jsou plné aut, ale znečištění kapitalismem je mnohem zákeřnější.[3]

Důležitější je, že RTS chce vyzývat lidi, aby se účastnili přímých akcí. Všichni vědí o ničení, které silnice a automobily způsobují, avšak politici si toho stále nevšímají. Jistě není zase tak překvapující fakt, že se starají pouze o to, aby zůstali u moci a udržovali si svoji "autoritu" u většiny lidí. Přímá akce je o rozbití této moci a autority a o převzetí zodpovědnosti lidí za sebe samé. Přímá akce není pouze taktikou, je cílem sama o sobě. Má umožnit lidem, aby spojovali jako jednotlivci se společným cílem a aby svým vlastním jednáním přímo měnily věci.

Street parties I, II a III byly geniální ukázkou představ

Reclaim the Streets. Obsahovaly výše zmíněné poselství ztělesněné inspirujícím způsobem: rafinovanou přímou akcí, emancipovaným a schopným davem, zábavou, srandou a ravem. Akce se rozvinuly do festivalů otevřených všem, kteří již mají plné zuby konvenční společnosti.

Do určité míry lze vystopovat taktiku Street parties z historie RTS. Mobilizace, shromáždění a pohyb spousty lidí čerpá své dovednosti ze silničních protestů. Využití sound systému zase vychází z dominantní lidové kultury, zatímco prvotní inspirací pro Street parties odrážejí party při vyklízení obsazené Claremont Roads. Nicméně RTS si také zpětně uvědomily, že jejich kořeny leží ještě hlouběji v historii. Všechna velkolepá hnutí revoluční hnutí byla obrovskými lidovými festivaly (například dobytí Bastily, Pařížská komuna anebo povstání v Paříži roku 1968). Karneval oslavuje dočasné osvobození ze zavedeného řádu. To představuje odstranění veškeré hierarchie, společenského postavení, privilegií, norem a zákazů. Davy lidí na ulicích jsou zachvácený náhlým uvědoměním si své moci a sjednocují se skrze oslavu svých myšlenek a výplodů. Je tedy jasné, že tyto karnevaly a revoluce nejsou podívanou, kterou jiní sledují, ale právě naopak zahrnují aktivní účast samotného davu. Právě jejich nápady obklopují ostatní lidi a street party tohoto pocitu s úspěchem využívá.

Moc, kterou takovéto aktivity ztělesňují, nevyhnutelně zpochybňuje státní autoritu, takže RTS přitahují pozornost policie a bezpečnostních složek. Organizace jakékoli přímé akce je podrobena dohledu. RTS si jsou tohoto problému plně vědomy. Do vozidel s aparaturou se "někdo" vloupal, při cestě na street party byla auta sledována a zabavena policií. Kancelář RTS byla napadena při policejní razii, telefony odposlouchávány a aktivisté RTS sledováni a zastrašováni žalobami z těžké konspirace. Třešničkou na dortu bylo, že tajná akce RTS v prosinci 1996 (jednalo se o obsazení tankeru jedné naftařské společnosti) byla překažena neočekávanou přítomností dvou stovek policistů. Není jisté, jak policie získává informace, ale může to skupinu snadno dovést k vnitřní paranoie a podezíravosti, kterými by RTS oslabily samy sebe.

RTS se však nenechala zastrašit. Každý týden pořádá veřejné schůze otevřené veřejnosti, dále se rozšiřuje a získává lidi. Často ji také kontaktují jiné skupiny využívající přímých akcí. Vznikla tak spojenectví s jinými skupinami (například se stávkujícími Liverpool Dockers a Tube Workers), spolu s tím, jak došlo k vzájemnému poznání, které vyrostlo z půdy společné všem těmto bojům. Po celé Británii a Evropě se formují nové lokální skupiny Reclaim the Streets, ale jsou zcela autonomní. Londýnské RTS sehrály pouze roli jakéhosi katalyzátoru, tím že povzbuzovaly jednotlivce, aby rozšiřovali stejné ideje, pokud je tito shledali užitečnými pro ostatní.

Z mnoha úhlů pohledu byl vývoj RTS vývojem logickým, který odráží jejich kořeny a zkušenosti. Rovněž formy vyjádření přijaté RTS za vlastní, jsou pouze moderní interpretací dávných protestů (přímé akce nejsou novodobým vynálezem). Stejně tak jako její historické protějšky, jsou RTS skupinou, která bojuje za lepší společnost v době, kdy se mnoho lidí cítí odcizeně a znepokojeně v tomto systému. Úspěch RTS spočívá v úmyslu dát lidem veškerou moc, v jejich předvídavosti při stavbě mostů spojující jednotlivá témata a v jejich schopnosti inspirovat.

Budoucí Street party?

"Již od okamžiku zrození jsme ponořeni do aktivity a pouze někdy ji můžeme usměrňovat zamyšlením." **A. N. Whitehead**

Je třeba, aby se taktika měnila. Jestliže se nemění, stává se nudnou. Jedna věc jak se "pohnout" je růst: dělat všechno větší a lépe. Spoléhat se na pevnější organizaci a specializovanější aktivisty. To může přinést skupině okamžité zisky v podobě "úspěchu": většího mediálního pokrytí, více lidí si objedná vaše informace mailem, určitou proslulost. Další cesta - dialekticky protikladná k té předchozí, ačkoli je také spojená s růstem - je rozptýlit se. Poskytovat zkušenosti dalším a dalším lidem a naopak být ovlivňováni jejich přítomností a jejich možnostmi.

Taktika Street party "roste" oběma způsoby. Tři street parties v Londýně, každá organizovanější a "úspěšnější" než ta předchozí a erupce street parties po celé zemi, lokálně organizovaných a kontrolovaných, ukazuje že odpor - vážná událost, může být zároveň i festivalem. Ale jaká je pointa street party? Jaká je její budoucnost? Čím by mohla potenciálně být? Na tyto otázky by se mělo odpovědět, aby se street party nestala obětí svého vlastního úspěchu.

Jednoduchá, ale omezující odpověď na první otázku je: "upozornit na sociální a environmentální náklady automobilismu". Což je hezké, pokud to jde, ale podstata street party, určitá zkušenost nám napovídají, že organičtější, transformativnější a dokonce i utopičtější postoj, může přinést jiné odpovědi a jiný potenciál. Jde o to, že street party riskuje to, že se stane karikaturou sebe sama, pokud se bude zaměřovat na okázalost a na své účastníky - na masy. Úvaha spočívá v tom, že v samotné povaze street party - ve smíšení touhy, spontaneity a organizovanosti - jsou určité základy, na kterých lze stavět participační politiku pro svobodnější, ekologickou společnost.

Prodej prostoru

Slova "ulice" a "silnice" se často považují k označení téhož, ale přitom je lze definovat ve vzájemném protikladu, protože představují dva odlišné koncepty prostoru. V každodenním používání je rozdíl stále běžný. Mluvíme o tom "prohodit pár slov na ulici", "vyrazit do ulic" a o "pouliční kultuře". Ulice odkazuje na obývání, lidi a jejich interakci, zkrátka: komunitu, společenství. Naproti tomu silnice odkazuje na asfaltový makadam, obzor, "pokrok" a soukromé ohraničení motorového vozidla. Mluvíme o "práci na silnici" a "roadrage".[5]

Silnice je mechanický, lineární pohyb vykonávaný autem. Ulice, v tom nejlepším případě, je živé místo lidského pohybu a sociálního kontaktu, svobody a spontaneity.[6] Automobilismus nám krade ulici a prodává nám ji zpátky za cenu benzínu. Upřednostňuje čas nad prostor a obojí redukuje a korumpuje na posedlost rychlostí neboli, v ekonomickém jazyce, na "obrat". Nezáleží na tom, kdo "řídí" tento systém, neboť jeho pohyby jsou již předurčeny. Jak poznamenává Theodor Adorno v Minima Moralia:

"Kterého řidiče neláká, toliko silou jeho motoru, vymazat z ulic tu havěť, chodce, děti a cyklisty? Stroje na pohyb již vyžadují od svých uživatelů násilnou a necitlivou křečovitost fašistického týrání."

Nebo jak uvedli RTS na svém letáku na Street party, *"Auta nemohou tancovat..."* [7]

Moderní město je rozšířený kapitalistický "stroj". Město jako továrna slouží vládnoucím elitám; jako transportní osa pro import a export, jeho "občané" jsou, jako námezdní otroci, držení ve velkých noclehárnách blízko svého pracoviště. Jeho nelidský rozměr, neosobnost a obětování radosti ve prospěch výkonnosti jsou přímo antithesí skutečné komunity.

Privatizací veřejného prostoru ve formě aut pokračuje eroze čtvrtí a komunit, které definují metropoli. Schéma silnic, obchodní "parky", nákupní centra - to vše přispívá k dezintegraci komunity a zploštování lokality. Všechno se stává všude stejným. Komunita se stává komoditou - nákupním centrem uměle utišovaným a pod neustálým dohledem. Touha po komunitě se pak naplňuje jinde prostřednictvím podívané, prodávané nám jako napodobenina. "Ulice" nebo náměstí v televizních mýdlových operách napodobují sféru, kterou beton a kapitalismus ničí. Skutečná ulice je, v tomto scénáři, sterilní. Místo skrze které se pohybujeme a nikoli místo v kterém bychom žili. Existuje jen jako prostředek pro něco jiného - ať už je to výloha obchodu, billboard nebo benzínová pumpa.

Zachránit to, co zbylo z veřejné sféry, rozšířit a transformovat tuto sféru z prodávaného a stále více prodávanějšího prostoru na společný, volný prostor - učinit z kontrolované lokality lokální kontrolu - to je fundamentální vize znovudobytí a obnovení ulic - reclaiming the streets. Logika této vize v sobě zahrnuje nejen skoncování s vládou aut a znovuvytvoření komunity, ale také osvobození ulic od širší vlády hierarchie a dominance. Od ekonomického, etnického a gender útlaku. Od konzumerismu, dohledu, reklamy a tvorby zisků, které redukují jak lidi tak i planetu na prodejné objekty.

Street party jako veřejný mítink

To, že městský prostor v současnosti přenechaný dopravě a obchodu lze přetransformovat na festivalové místo, "pláž" nebo "prales" je zřejmé. Ale rovněž důležité je, že potenciál tohoto prostoru lze využít pro autentickou politiku. Pro zotavení veřejné sféry, kde se jedinci, uvědomující si svůj potenciál a svoji sílu, mohou společně setkávat, aby kolektivně spravovali společenské záležitosti. Bez této komunální sféry, definované zde jako "ulice", nemůže existovat žádná skutečná komunita. Bez této sféry se komunita snadno ztotožní s národním státem a politika - samosprávné řízení komunity - je zredukována na praktikování umění vládnout.

Street party ,v teorii, podněcuje k rozpuštění centralizovaných mocenských struktur ve prospěch sítě samosprávných lokalit. Street party se lehce může vyvinout ve veřejný mítink nebo komunitní shromáždění, které pracuje v opozici ke státu; směrem k převzetí přímé kontroly nad svou lokalitou a poskytující všem stejný hlas při rozhodování. Zahrnutím a zapojením se do dalších bojů; přičleněním dalších lokálních spolků, klubů, nájemníků, pracovních a komunitních skupin; pomáháním dalším s organizací street parties, které obcházejí oficiální kanály: tím vším rozšiřujeme praxi přímé akce a ukazujeme, že podobná politika je možná. V praxi se už takové věci odehrávají, ale bez pochopení toho, kam si přejeme, aby street party směřovala. Pro "autoritu" se tak stává až příliš snadné formu street party kooptovat do systému nebo rozvrátit.

Participační "párty" nebo "pouliční" mítinky by mohly být reálným cílem pro budoucí street party. Taková budoucí street party by mohla být událostí, která přesahuje dočasnou oslavu vlastní autonomie a pokládá základy pro permanentní sociální svobodu. Diskusní arény, rozhodovací orgány, delegáti s mandátem kteří by navštívili jiné parties; zkrátka zformování "politických orgánů", to vše by se mohlo stát uvnitř širšího rámce street party. Podobné participační komunity byly v tradiční anarchistické teorii nazývány komunami. Založeny na samosprávě prostřednictvím shromáždění tváří v tvář a zdola iniciovaných a často pouličních, představovaly ve veřejné politice konečnou autoritu. Propojeny pomocí koordinace na bázi konfederace vytvářely Komunu komun, která, v překladu do současné terminologie, znamená cosi jako Síť sítí, nebo také Street party street parties. Je zřejmé, že taková Street party by mohla směřovat k podkopání centralizovaného státu a vládních struktur ustavením duální moci v přímé opozici k nim.

Street party street parties

"Revoluční momenty jsou karnevaly v kterých jednotlivý život oslavuje své sjednocení s obrozenou společností", napsal Raoul Vaneigm[8]. Street party lze číst jako situ-esque, jako obrácení tohoto výroku: jako pokus udělat karneval revolučním momentem. Umístěním toho "co by mohlo být" do dráhy toho "co je" a oslavováním "tady a teď" na cestě za tím "tam a později", posiluje naději na uskutečnění možné radikální změny. Neustálé vynořování se street parties po celé Británii a stále častěji i v jiných zemích ukazuje, že touha po této změně se neomezuje jen na ekonomickou rovnost, na skoncování s nespravedlností nebo na zajištění přežití. Je to rozpínavá touha po svobodě, kreativitě; touha po tom skutečně žít. A tato touha je, vzhledem k současnému společenskému řádu, revoluční.

Takže když čtyři z pěti lidí na Západě žijí ve městě, když dvě třetiny světové populace sdílejí společný prostor s dopravními tepnami, potom to bude:

"Na ulici, kde musí dojít k rozpuštění moci: protože ulice, kde se každodenní život snáší, trpí a rozpadá a kde se moc konfrontuje a kde se s mocí bojuje, musí být přeměněna na doménu, kde se každodenní život s radostí prožívá, vytváří a živí."[9]

Se Street party je třeba začít rekonstruovat geografii každodenního života, znovu si přivlastnit veřejnou sféru; znovu objevit ulice a pokusit se je osvobodit. Být na "street party" znamená pokusit se zachránit komunalitu před jejím rozpitváním na stole kapitalismu; postavit se volnému trhu s vizí svobodné společnosti. Tato vize, kterou street party ztělesňuje, je kolektivní imaginace v praxi. Radikálně rozpouští politické, kulturní, sociální a ekonomická rozdělení v utopickém výrazu. V utopii definované nikoli jako "neskutečné místo", ale jako tady a teď.

Konečná Street party - Street party street parties- je street party, kde každá osoba v každé ulici v každé vesnici, městečku a městě, se přidá k ostatním v odmítnutí kapitalismu a s ním spojenými vykořisťováním a rozdíly. Ve skutečném odmítnutí veškeré hierarchie nadvlády, osvojujíce si namísto toho ekologickou vizi vzájemné pomoci, svobody, komplementarity a sounáležitosti. Když jsou ulice autentickou sociální sférou pro participační politiku založenou na vlastní aktivitě a přímé akci. Když kooperace a solidarita jsou sociální praxí společnosti. Když "street party" pomáhá dosáhnout možného a rozpouští se v takové budoucnosti, pak můžeme začít.

"Nejdříve lidé zastaví a převrhnou vozidla na jejich cestě.tady se pomstí dopravě tím, že ji rozloží na její inertní původní elementy. Pak integrují tyto vraky, které vytvořili, do rostoucích barikád; tyto izolované neoduševnělé elementy budou různě kombinovat do nových vitálních uměleckých a politických forem. Davy osamělých, které tvoří moderní město, se na jeden zářivý moment dají dohromady v setkání nového druhu, aby utvořili lid. "Ulice patří lidem": ti se chopí kontroly základních prvků města a udělají si ho podle svého." [10]

Poznámky:

1. Leták Reclaim the Streets
2. "Nesmrtelnost", Milan Kundera (Faber and Faber, London 1991) - str.271
3. Reclaim the Streets Agit-Prop (distribuovaný na M41 Street Party, 13.července 1996)
4. Leták "Co jsou Reclaim the Streets?"
5. Srovnejte rozdíly v triviálních případech, které však vše lépe osvětlí. "Ulice pro motorová vozidla", to nezní příliš dobře, že? "Dům uprostřed naší silnice", to také není o moc lepší. Porovnejte třeba také "Práce na silnici" a "Práce na ulici".
6. "Reclaim the streets" mají umožnit transformaci starého do nového. V tomto kontextu je hnutí proti silnicím zároveň hnutím pro ulice. Boj proti ničení "přírody" je také zároveň bojem za společnost s humánním rozměrem fungující na principu tváří v tvář, za společnost, která je v harmonii s přirozeným okolím.
7. Leták na Street Party II: Hněv proti stroji/systému - Sobota 23.července 1995
8. "The Revolution of Everyday Life" od Raoula Vaneigema
9. "Post-Scarity Anarchism" od Murray Bookchina (1971)
10. Marshal Berman: All That Is Solid Melts into Air, (1982) - citováno v A Shout in the Street", Peter Jukes (1990).

Přeložil Arnošt Novák

potvrdilo např. v Rusku 1917, kdy existovala spousta městských a lokálních skupin a časopisů, ale prakticky jim to k ničemu nepomohlo. Organizujme se a buďme aktivní, ale přemýšlejme o tom, jak dát naší aktivitě a organizovanosti co největší smysl a efektivitu. Pokud tomu tak bude, den za dnem budeme blíž k našemu ideálu. Vytvářejme regionální federace lokálních skupin, vstupujme do celonárodních organizací, budujme organizované sítě autonomních sociálních center a politických squatů! Izolovanost v lokálních skupinách znamená krok zpět, federativní sdružení a spolupráce naopak.

Zdeňa M.
(sympatizant ORA-Solidarita)

Balada o psím štěstí a svobodě.

Jmenuji se Alík a mám krásnou černou skvrnu přes levé oko, ale to není to, o čem vám chci vyprávět. Mé zamyšlení se netýká mých fleků, ale spíše něčeho, z čeho my psi nemáme moc radost, vodítka.

Když jsem byl mladé štěně a pobíral první psí moudrosti, měl jsem to štěstí a setkal se s Felixem, voříškem stejného ražení, ale mnohem starším. Znal spoustu příběhů a mnoho z nich mi vyprávěl. Ale především jeden mi utkvěl v paměti. Líčil, jaké za dob jeho mládí existovali vodítka. Neměli takový luxus, vodítka používaná tehdy byla mnohem kratší a nedopřávala mnoho pohybu. Vše se omezovalo jen na okruh tří čtyř metrů a neměli jste možnost vyrazit za nějakou blízkou pozoruhodností. Při chutí pustit se dále než dovolovalo vodítko vás okamžitě přiškrtil obojek. Byl jsem dost překvapen tehdejšími zvyklostmi a říkal si, jaké mám štěstí nyní. Dnes existují vodítka, která mají šňůru, která se při vašem odběhnutí odvíjí a při cestě zpět navíjí a délka jejich šňůry je mnohem delší než dříve.

Tehdy jsem si to moc neuvědomoval, ale jak jsem postupně stárnul, říkal jsem si, o co mě se dnes žije lépe na moderním vodítku. Ze začátku mi vodítko nepůsobilo mnoho obtíží a v hranicích jeho rozsahu jsem se cítil dobře. Pak jsem si ale uvědomil, že má svoboda je větší jen o tu délku a plochu výběhu. Liberální vodítko fungovalo skvěle a velmi flexibilně se přizpůsobovalo mým psím potřebám. Ale stejně jako Felix jsem narazil na hranice své svobody a pocítil ten nepříjemný přiškrcený pocit okolo krku. Velmi jsem se vyděsil, jak jsem si šťastně vychutnával pouze iluzi svobody. Nebyla mi vnucována nutnost tří čtyř metrů, přiškrcování a podobně, přesto mi prostor mé svobody připadal těsný a čím dál tím více jsem se snažil o jeho rozšíření. Ale jak?

Pak to ovšem přišlo, spásný nápad. Jako malé štěně jsem měl potřebu mou tlamou okusit vše co bylo v okolí. Někdy jsem v tomto směru úspěch měl, jindy zase ne. Rozvzpomněl jsem si na toto období a hledal věc, na kterou bych zaměřil své kousací choutky. Šňůra od vodítka mi přišla k tomuto velmi vhodná a říkal jsem si, proč to nezkusit. Její tuhost byla obdivuhodná, mé úsilí i přesto vyvrcholilo úspěchem. O to více mě potěšilo, když zmizelo přiškrcování a popotahování zpět od vodítka. Má svoboda nabyla mnohem větších rozměrů a začal jsem poznávat spoustu nových věcí, které mi byli odepřeny. A narazil jsem také na další psy, kteří měli stejné štěstí. Učil jsem se od nich spoustu nových vlastností, třeba respektovat svobodu ostatních a nenarušovat ji svoji vlastní. Můj život je od té doby lepší a mnohem šťastnější. A tak vám radím: SKONCUJTE SE SVÝMI VODÍTKY!!! **DAVID N.**

Jiná alternativa

Alternativní hudba. Každý člověk si pod tímto pojmem představí něco jiného. Mně osobně se však zdá, že se spojuje především s punkem, reggeem či technem. Jistě, to je alternativní hudba. Mám ale takový pocit, že se nemluví i o jiných stylech, jež sem podle mého názoru, nepochybně patří. Chtěl bych tedy trochu rozšířit vaše obzory a říci vám něco o dvou jiných stylech. Konkrétně grunge a bigbít.

Začnu tedy grungem. Tento styl začal vznikat v polovině osmdesátých let. Kapela, která ho nejvíce proslavila, byla světoznámá "Nirvana". Grunge, jaký si punkrockový styl, poněkud pošramocený jinými druhy hudby, které byly promíchány do sebe tak, že by je ani nejzkušenější znalec nedokázal rozpoznat, začal vtahovat mladé lidi do jakéhosi bohémského života. Nebylo to ale jen hudbou, bylo to především texty, které vyjadřovali momentální potřeby převážně mladých lidí. Ti totiž byly otráveni vyumělkovanou hudbou, komerčností a konzumní společností, pohybující se okolo popových kapel. A grunge otevřel vrata těmto lidem, kteří již měli dost punku, někdy již také dosti komerčního. Snad teď někteří stále řvou, při koncertech grungových kapel na rozladěnost a falešnost zpěvu a kytar. Ovšem nutno podotknout, že oproti punku jsou zpěv a hudba mnohem složitější, že se jenom neřve. U punku se žádná falešnost nepozná. Nicméně abych se vrátil zpět. Grunge tedy ukázal mnoha lidem směr. Jak se však bohužel paradoxně stává, to proti čemu Nirvána bojovala, to nakonec pohltilo ji samotnou. Kurdt Cobain to sám cítil. Lidé, které duševně jejich texty konfrontovali, se nástupem alba Nevermind a jeho následné propagaci, sami chodili dívat na jejich koncerty. Nirvana se s stala slavná, a to je chyba která by se neměla stát žádné undergroundové kapele. Kurdt Cobain to také psychicky neunesl. Nahráli ještě pár alb a poté se Cobain zastřelil. Mnozí si myslí, že se ufetoval k smrti. To však není pravda. Jemu začala vadit právě ta společnost, proti které bojujeme i my. Začal mu vadit systém, který z jeho kapely udělal svojí peněženku, jenž se každým hitem naplňovala. Myslím, že tím nejlépe vyjádřil postoj svůj, i celé kapely, k byrokracii, která vládne tomuto světu. Další kapely, které šli v jejich šlépějích, se postojem k této společnosti příliš nemění a mají o to víc štěstí, že v polovině devadesátých let grunge naprosto upadl a tuto hudbu nyní poslouchají jenom lidé, jejichž myšlenky jsou stejného proudu jako grunge. Ještě o jednom člověku se zmíním. Je to Christ Novoselic. Basista Nirvany. Nikdy se neujal, že chce hudbou vysvětlit svůj postoj ke světu. Byl vegetarián, zajímal se o různé charity a především, po rozpadu Nirvany, jel svoji sólovou dráhu a hraje na kytaru na albu "The No WTO Doubt". Již podle názvu pochopíte smysl tohoto alba a jeho boje.

Bigbít. Tato hudba byla známým undergroundem, a to především za vlády minulého režimu. Pozdvihovala upadlou mysl mnoha lidí, zhnusených totalitním režimem.Texty, tehdá označované za anarchistické (a s tímto označením plně souhlasím), nabádaly k vnitřnímu boji se systémem. Mám pocit, že si mnoho lidí myslí, že tento styl po "revoluci" vymizel. To je však naprostá hloupost. I dnes u nás existují kapely, jejichž texty vyjadřují odpor a poukazují na to, že sice "papírová revoluce" svrhla bolševický režim, ale režim je zde i dnes. A to s bolševickými pozůstatky. Například kapela Gi Gi Band zpívá: "Rudé šátky za kravaty ve Volswagnu vyměníme, nová vlajka

rozhovor s kapelou

JAKSI - TAKSI

Odpovídali: Radek - Zantowsky, Aleš - Lozzy, ptal se Houdy

Vznik, složení, blablabla...

R - Vznikli jsme tak před devíti lety, když jsme spolu chodili na gympl a začali se trochu zajímat o muziku. Složení je to nejjednodušší, jaký může být, teda kytara, basa, bicí. Na jménech nezáleží a to je tak asi vše blablabla.

A - Vznikli jsme kolem roku 1992. Z původní sestavy jsme v kapele zůstali Radek a já. Protože se neustále střídali lidi na postu basáka, vzal Radek loni basu (dříve kytara) a na kytaru teď hraje La Dave.

Na rozdíl od většiny kapel rádi zmiňujete slovo PUNK. Co to pro vás znamená? Mám zkušenost, že hodně kapel, raději než aby vyřkla slovo PUNK, vymýšlí složité slovní konstrukce, případně odpovídají slovy "my jsme prostě my." Proč se vy k punku hrdě hlásíte?

R - Ale jo, my jsme taky vymejšleli nějaký nesmyslný názvy pro to co hrajem, abychom se nějak odlišili, ale nakonec stejně zjistíš, že nejde o to, jak se jmenuje to co hraješ, ale jaký je obsah.

Co se týče punku, pro mě to jsou hlavně lidi, kteří se liší od těch, jež se spokojeně zapojili do tzv. normálního života, (někdo říká normálního, já tíkám tupě konzumního). Lidi, kteří dokážou mít svůj vlastní názor, ale umí rovněž tolerovat názor toho druhýho. Lidi u kterých vím, že když se jich na něco zeptám, tak neuslyším slova jejich kamarádů a věty, který slyšeli někde v TV, ale jejich vlastní myšlenky, na který si přišli oni sami. Když to mám říct velmi jednoduše, punk je pro mě o přemýšlení, jako alternativa k oficiálně schvalovanému způsobu života, který preferuje stádovitost, otupování osobnosti a nemyšlení...

A - To jsi řekl pěkně: "Hrdě se hlásíte". Ono totiž, když se o toto hnutí zajímáš poněkud hlouběji, pak zjistíš, že je skutečně být na co hrdý. Ať' vezmeš kapely,vydavatele různých zinů, alternativních tiskovin, hudební vydavatele, organizátory koncertů, lidi dělající alterdistra a vůbec všechny aktivní ve scéně, jsou to vesměs lidi přemýšlející a hlavně snažící se dělat věci jinak než diktuje tzv. "hlavní proud". My máme to štěstí, díky tomu, že děláme muziku, potkat se s těmito lidmi a musím říct, že mě vždycky mile překvapí, když zjistím, že např. v kapele, která se mi líbí hrajou i skvělí lidi. Fakt si myslím, že je být na co hrdý.

A co znamená punk pro mě ? Především lidi, kteří se snažej dělat věci po svém, umí se bavit a respektovat, že existuje více pohledů na věc.

Považujete se za politickou kapelu?

R - Politika je jen součástí našich textů. My především koukáme na člověka a jeho život, jehož součástí jsou i politické věci. Já bych se nemoh zabývat stále jenom politikou, protože na politicích není nic zajímavýho, akorát snad to, kdo je víc a kdo míň zakomplexovanější. My nejsme představitelé žádného politického směru. Říkáme jen, že odborné věci by měli dělat odborníci a vyzdálí lidi, pak je jedno, jak se ten systém jmenuje. Kdyby neexistovala kriminalita, nezaměstnanost, korupce, každý mohl svobodně rozhodovat o svém osudu, vadilo by někomu, že žije v komunismu nebo kapitalismu? Každý sebelepší systém a myšlenka ztroskotá na lidech a jejich záporných vlastnostech.

A - Politika ať chci nebo nechci každý den vstupuje do mého života.

Buď jsou to přiblblý ksichty politiků, který nelze čas od času na megabillboardech přehlédnout, nebo daně, fronty na úřadech, když něco potřebuješ, policajti, když je nepotřebuješ nebo teď aktuálně civilní buzerativní služba. Prostě politika je jedna z věcí, který nám lezou krkem, a tak sem tam uděláme nějakou píseň na tohle téma. Jinak si myslim, že vyloženě politická kapela nejsme.

Proč si své desky vydáváte sami?

R - Protože to umíme udělat ve stejný kvalitě, jako by nám to udělala jakákoli firma a navíc nejsme na nikom závislí. Neříkám, že to třeba někdy někomu nedáme vydat, ale dokud budeme mít na to čas a sílu, tak si to chceme vydávat sami. Navíc v současné době vypalovaček ty velké firmy přestanou mít pomalu smysl, jednoduše proto, že radši si vypálíš CD u kamaráda než by sis ho za 700,- kupoval v obchodě. A doufám, že se tak muzika zase vrátí tam, kde má být, totiž že o kvalitě hudby budou rozhodovat posluchači a ne reklamní kampaně. A jestli mě nějaký pan Gott bude přesvědčovat, že tím škodím muzice jako celku, tak tý jeho muzice budu škodit rád

A - Důvodem je to, že se nechceme stát součástí něčeho s čím nesouhlasíme. Loutkou na kolotoči hudebního byznysu. Navíc tím, že si vydáváš kazety sám, ručíš stoprocentně za celou kazetu, od prvního tónu po tečku za poslední větou na obalu.

Vaše texty jsou od první desky čím dál tím lepší - odrosnější, političtější atd. Čím to?

R - Protože první demo jsme nahráli asi po půl roce své existence, a tedy po půl roce hraní na nástroje a zkušeností se skládáním textů a hudby, takže je jasný, že - pokud chceš mluvit o textech - jsme nedokázali vyjádřit svůj názor tak přesně, jak bychom chtěli. Navíc než si uděláš nějaký názor, který by sis obhájil, to taky chvíli trvá a my jsme vždycky chtěli, aby to o čem zpíváme a jak to zpíváme bylo z nás a mohli jsme si za tím stát. Proto jsme nemohli hned začít pouštět do věcí o nichž jsme hovno věděli, to by byla akorát póza. Teď jsme si na některý věci přišli a navíc je umíme srozumitelně vyjádřit v textu, proto je to adresnější a konkrétnější. Dneska se nám třeba Hysterčák zdá míň tvrdej (ne míň dobrej), ale tenkrát to bylo maximum co jsme uměli.

A - Vsadím se, že když srovnáš první vydání Tvého zinu s tím, který uděláš za dva roky dojdeš ke stejnému závěru. Každá věc, kterou děláš s nasazením se postupem času zlepšuje. Každá kazeta je takovou vypovědí takoví jsme byli, tak jsme mysleli.

Co je pro vás důležitější - hudba nebo texty?

R - Ani hudba ani texty, ale to, aby to o čem zpíváme, byl náš život, to jací jsme my. Je sice hezký, že nějaká kapela má dobrý texty a dobrou hudbu, ale pak z těma lidma promluvíš a zjistíš, že to jsou debilové, to pak nemá smysl, i kdyby měli sebelepší písničky.

A - Musím říct, že dávám při poslechu zejména českých kapel hodně velký důraz na texty. Když je hudba navíc melodická, nechám se písní snadněji pohltit, více ji vnímám.

Stejně tak, když děláme písničku. Musíme mít text, který má hlavu a patu (v rámci našich schopností jasně vyjádřit co chceme říct), a když se povede melodie, je to další plus pro píseň. Když to řeknu hodně poeticky, melodie otvírá srdce. Text i melodie by tedy měly fungovat společně.

Podporujete nějaké alternativní aktivity?

R - Někdy si říkám, jestli stačí to, že děláme jenom muziku a nejsme zapojený v žádný organizaci. Myslím ale, že je lepší, když člověk dělá jednu věc a pořádně, než deset věcí a nestihá ani jednu. Asi by to mělo být tak, že kapela dělá muziku, někdo dělá koncerty, někdo fanziny, někdo dělá různý přímý akce jako demonstrace atd., podle toho co umí nejlíp a vzájemně by se měly doplňovat třeba tím, že kapela zahraje benefit pro nějakou organizaci, ta zas dostane prostor v nějakým zinu atd. Souvisí to i s problémem, který nás štve, a to, že musíme všichni chodit do práce, k tomu musíme v tejdnu ještě zkoušet, pak pátek sobota koncert - ono se to chvíli dá zvládat, ale po jistý době seš z toho prostě unavenej a jednoduše na jiný věci nemáš čas. Naše kapela pomáhá tak jak může, zahrajeme na benefitu, vezmeme do distra nějaký ziny, letáky, podpoříme demonstraci atd.

A - Např. jsme hráli na benefitu pro FNB a psí útulek , bereme do distra letáčky brněnského Nesehnutí, já osobně jsem určitou finanční částkou podpořil Nadační fond Potala (pomoc Tibetu) a přispěl jsem na konto Nadace Naše dítě.

Na koncertě v Babicích zhruba před rokem jste mě zaujali jedním hodně sympatickým skutkem. Před vámi hrála nějaká HC kapely, která si s sebou přivezla promítačku. Po skončení jejich produkce zůstal na plátně diapozitiv s vyobrazenými rostlinami marihuany. Ihned poté jste šli hrát vy. Několikrát jste požádali majitele promítačky, aby "dal ty kytky do prdele", a když ten tak neučinil (protože byl příliš zkoušen), tak jeden z vás vylezl k promítače a překryl ji igelitovou taškou. Jako reakci na tuto událost jste pak zahráli song "nemám zájem." Zeptal bych se vás tedy na váš vztah k drogám a k alkoholu.

R - Naše kapela není o drogách, je proti všem závislostem, nejen drogovým, proto jsme nechtěli abychom s touhle věcí byli jakkoli spojováni a tak jsme nechtěli hrát před obrázkem marihuany.

Co se týče otázky drog. Droga je vše, co ti na první pohled dává sílu. Náboženství, víra ve svou práci, fanatismus, pivo.

Žádná věc není sama o sobě špatná. Špatnou se stane až podle toho, jak ji použiješ. Nejde říct, že brát drogy je špatný, je to každýho věc, každý má svou vlastní cestu, každý má taky jinak vyvinutej organismus a jinak ty věci snáší, každý má jiný dispozice k závislosti atd. Mně je jedno jestli fetuješ nebo ne, jestli piješ alkohol nebo ne, kvalita člověka je v něčem jiném. Jestli se na tebe můžu spolehnout, jestli dodržíš slovo atd. Podívej, někdo nemusí v životě vzít ani trochu alkoholu do úst a může to bejt vrah a druhej může chlastat každý víkend a je to čestnej a spolehlivej člověk. Pak už je jenom jeho individuální záležitostí proč to potřebuje, proč to bere. Pokud tím druhým lidem nekomplikuje život, tak je to jeho věc. Špatný to začne být až ve chvíli, kdy ti ta drogy začne něco nahrazovat, když se na ni vytvoří závislost. Důležitý je, aby ses uměl dobře bavit i bez drog, aby ses uměl sejít s člověkem a příjemně s ním prožít čas i jinde než v hospodě, pokud to umíš a droga není jen nějakou vstupenkou do mezilidských vztahů, tak je to v pořádku. Záleží na člověku co si vybere, proto je důležitý třeba informovat o SXE, protože hodně lidí bere drogy proto, že se to prostě dělá a kdyby to neděkali, tak by byli dámy. Je potřeba aby měli na výběr a aby věděli, že se dá žít s drogama i bez drog a že když jim drogy nevyhovujou, tak nejsou nenormální. Hlavní je si uvědomit, že štěstí stejně nikdy nenajdeš ani v drogách, ani v ničem jiným, štěstí si musíš najít sám v sobě, a v tom ti žádná droga nepomůže.

Ta píseň není myšlená jako SXE, ale jako snaha říct NE závislosti na droze, tomu, když chceš pomocí drogy něco vyřešit.

A - Tenkrát nás to fakt naštvalo. Vím, že jsme požádali někoho ať to vypne, ale bohužel. Takže jsme to vyřešili po svém. Vztah k drogám? Řeknu Ti to hodně zjednodušeně: tvrdý drogy - nenávidím, neberu, lehký (marjánka, haš) - toleruju, od jisté doby neberu, cigarety - toleruju,kouřím, alkohol - toleruju do určitý míry, pivo mi chutná, káva - kafe piju poměrně hodně a to je asi vše.

Co říkáte na kouření na koncertech?

R - Já jsem nekuřák, takže asi chápeš, že se nehrnu nikam tam, kde je kouř. Na druhou stranu to nějak patří k tomu koncertu, prostě člověk se chce cítit v pohodě, tak si zapálí (teď vynechám otázku toho, proč se bez cigára v pohodě necítí), pokud mám pocit, že je nedýchatelno, tak jdu ven, nadýchat se vzduchu. (Hele, nekuřák obhajuje kuřáky). Třeba v Praze jsme jeden čas hráli v klubu, kde se na sále nesmělo kouřit a myslím, že nikomu to nevadilo. Co mě zamrzí víc, když třeba na nějaký benefiční akci, kde by měli ukázat lidi podporu nějaký myšlence, je polovina lidí vožralejch, ta akce pak ztrácí smysl. Je škoda, že ve chvíli, kdy by se punx měli prezentovat jako lidi, kterým o něco jde, projeví se jako banda ožralů. Samozřejmě ne všichni.

A - Co chceš slyšet od kuřáka? Kouřím i na koncertech. Mám to už tak nějak zažitý, myslím klub, pivo, cigareta. Možná, že se tou cigaretou zbavuju nějaký svojí vnitřní nervozity. Asi je to jenom iluze, ale mám to tak naučený. Musím ale říct, že když to kapele vyloženě vadí a slušně požádá, aby lidé nekouřili , pak to dokážu respektovat a v sále si nezapálím. Vím totiž jaký to je - když se bubeník dusí.

A co říkáte na sexismus? Na jednom vašem koncertě v severních Čechách jste údajně vyložili své desky na prodej a mezi ně rozložili pornočasopisy. Máte k tomu co říct?

R - Jestli sexismem rozumíš jakoukoli diskriminaci na základě pohlaví ten problém je složitější. Předem se omlouvám všem ženám, které měli někdy s tímhle problémem špatnou zkušenost. Já ze svého okolí neznám žádnou příslušnici něžného pohlaví, která by si stěžovala na to že je holka nebo s tím měla nějaké komplikace (krom občasných přiblblých poznámek a dotěrnosti ze strany některých chlapů, což bych brál spíš jako projev ubohosti těch mládenců, než nějakou diskriminaci).

Podle mě existuje oboustranná diskriminace. Třeba jsem byl na brigádě něco prodávat, bylo nás tam víc a hádej kdo toho víc prodal. No samozřejmě, že holky. Protože na náš ksicht nikdo zvědavej nebyl. Žena, pokud umí používat svoji ženskost, má na muže větší vliv, než si umíme připustit. Podívej kam tyhle opičárny došli v USA s Lewinskou. Omlouvám se všem feministkám, ale tady by dostala od nějaký normální ženský pár facek a bylo by. Tohle se prostě nedělá. Já nevím, ty bys stál o holku, která by odcházela ráno a vracela se v deset večer protože by pracovala jako ředitelka firmy? Pokud se jedná o otevřenou diskriminaci nebo o kriminální delikty (znásilnění), měly by to řešit zákony, pokud jde o skrytou diskriminaci, ta tady vždy bude, jak proti ženám, tak proti starým lidem, uchazečům o zaměstnání bez praxe, atd. Vždy bude nějaká skupina lidí na určitých místech znevýhodněna.

Co se týče toho časáku, to byla naše reakce na pravděmost lidí, s úmyslem trochu vyprovokovat ty, co večer nadávaj na sexisty a po koncertě je vidíš válet se s někým v nejbližším křoví. My jsme tehdy dost probírali vliv křesťanství na výchovu člověka a to jak v něm zatlačuje přirozené pudy, tak z toho to vyplynulo. Zajímavý byly spíš reakce, jedni prošli kolem jakoby nic a po čtyřech pivech se vrátili, prohlídli celej časopis a ještě ho chtěli půjčit domů. Pozěří ohrnuli nos, no a pak tam přišel třeba jeden slovák, kterej s náma chtěl o tom pokecat, měl svůj názor, ale nic nám nevnucoval, byl z nějaký HC slovenský kapely, chtěl se o tom jen bavit - tehdy jsme jeho přístup dostatečně neocenili. Dneska bych mu poděkoval za to, že je jaký je. Nám nikdy nešlo o to, aby si lidi řekli, hele ty Jaksi Taksi jsou punkáči, ale aby začli trochu přemýšlet. Pokud s náma nebudeš souhlasit, nevadí, hlavně aby sis našel důvody, proč nesouhlasíš a pomohlo ti to v tvým vlastním životě.

A - Jakákoli diskriminace ať rasová, kvůli vyznání, pohlaví, duševního zdraví a další a další není v pořádku. Nikdo nemá právo manipulovat s člověkem za jakýmkoli účelem. To je myslím jasný. Diskriminace podle pohlaví? Jako, že muž je víc než žena, že, řekněme, má více práv. Blbost. Mužský a ženský svět jsou prostě dva rozdílný elementy, a proto je nesmysl jeden povyšovat nad druhý. Je nutný, aby si žena uvědomila v čem je její síla její přirozenost a stejně tak muž. Aby se dokázali respektovat. Muž a žena tvoří podle mě celek, který je složený ze dvou jedinečných bytostí.

Taky tady s Tebou musím nesouhlasit.

Za 1) Myslím, že otázka Clinton - Levinská je složitější. Podle mě je fakt, že Clinton nese plnou odpovědnost za to, co se stalo. Podívej - do Bílého domu nastoupí mladá stážistka. Přirozeně má v prezidentovi autoritu, je to vůdce její země, navíc určitě její idol. Udělala by pro něj všechno, vždyť tohle místo je také vrchol její kariéry.

A vztah, kde je jedna strana nějakou umělou autoritou, kdy zneužívá například své postavení, není fér. Pro Clintona nebylo těžké ji ze své pozice oblbnout a pak odkopnout.

R - Jo, je to složitější. Ono totiž v tomhle případě asi nejde přímo o feminismus, tady je to jenom zahaleno do boje žen o svá práva. Pozadí asi bude politický, samotná Lewinská by se do toho asi nepustila, pravý důvod byl asi znemožnit, popřípadě sesadit prezidenta, čemuž by odpovídalo postupné a velmi chytře načasované vytahování důkazů. Já měl spíš na mysli celkovou tendenci v USA a tzv. "sexuální harašení". Jasně, že když někdo v práci s pozice nadřízeného sexuálně obtěžuje ženu, tak to není dobrý. Bojovat proti tomu je v pořádku. Ale abych se bál podívat na holku z obavy, že by si to mohla vyložit jako sexuální obtěžování, to děkuju pěkně.

Co se týče tý autority, to nesouhlasím. Míra odpovědnosti je u obou stejná. Žádná holka by si nic nezačala s chlapem, i kdyby byl nevím kdo, pokud by ji nepřitahoval normálně jako člověk (vynecháme-li motiv peněz). To zas nepodceňujme holky. Ale jak to bylo mezi nima doopravdy, to vědí jenom oni dva, takže to asi necháme na nich.

Za 2) Právě v punk hnutí by skrytá diskriminace neměla co dělat. A je na nás, aby jsme ji odstranili, abychom změnili svoje myšlení. Když někde např. hraje ženská kapela, tak pod pódiem vždycky stojí parta chlapů, který na ně řvou věty typu: Ukaž kundu! Tohle už jsem zažil mnohokrát. A už jsi viděl holky, který by odpovídající ekvivalent pokřikovali na koncertě na mužskou kapelu? Já tedy ne...

R - Diskriminace by neměla bejt nikde, ne jenom v punku. No a na těch koncertech by mělo bejt vždy dostatek lidí, který by rozumně těm kříkounům vysvětlili, že by to bylo nespornš zajímavé, kdyby ono místo bylo odhaleno, ale že jsou i jiné cesty jak projevit náklonnost k dotyčné slečně, než tohle řvaní. Vždy je to koncert těch lidí, co tam jsou a na nich záleží, jak to tam bude vypadat.

Za 3) Myslím, že odstraněním otevřené diskriminace a kriminálních deliktů je věcí výchovy a ne zákonu. Ani sebetvrdší zákony nenahradí výchovu k toleranci... V našich zemích jsme vychovávání tak, že žena je tady pro muže. Má být doma u plotny a vychovávat děti. Pak trošku povyrosteme a z reklam a z barevných časopisů se na nás smějí dokonalé sexy ženy s poodhalenými výstřihy. Ze všech stran se na nás valí sex a jsme vedeni k tomu, že žena je určena jen pro ukojení našich potřeb...

R - Je to tak, zákony akorát dohánějí nedostatky ve výchově. Ono totiž tady žádná výchova neexistuje, výchovou dítěte se rozumí většinou to, aby dítě rodičům dělalo radost, aby nezlobilo, měla dobrý známky a rodiče se jim mohli chlubit. O duševní stránku, o to co prožívá, jaký jsou jeho názory a co cítí se už nikdo nestará. O to se začnou zajímat až ve chvíli, kdy se něco stane. Dospělý člověk příliš brzo zapomene jak mu bylo, když byl dítě.

Máte nějaké hranice, kam by jste jako kapela už nechtěli zajít (mám na mysli ohledně hraní a vydávání desek)? Je pro vás důležitý princip DIY?

R - Hranice jsou. Ve chvíli kdy tomu co děláme přestaneme věřit, jdeme od toho, to by nás pak ani nebavilo a lidi by to poznali. Ohledně vydávání desek a hraní? Hranice je tam, kdy přestaneme mít nad tím co děláme kontrolu. Ale pozor, život není o tom, že si v 15 dáš ideál a podle něj žiješ celej život. Já nevím jak budu přemejšlet za deset let, až budu mít doma manželku a dvě děti. Ale vzhledem k tomu, že můj mozek se už dávno přestal vyvíjet, asi stejně jako dneska. DIY je důležitý určitě, ten pocit, že si můžeš nějakou věc udělat přesně podle svý představy, je dobrej. A pro lidi je taky něco jinýho, když třeba peníze za kazety dávaj přímo kapele a neživí tím ještě dalších pět obchodníků. Já to beru jako podporu kapely. Říkám kapely, protože veškerý peníze co získáme jdou do společný kasy a z toho se pak platí studio, oprava auta, nějaký ty somolepky, pošta atd.

A - DIY je pro mě toto: "To co poslouchášje přesně to, co jsem chtěl abys, slyšel." To znamená, že do toho, co hrajeme a o čem zpíváme ti nikdo nekecá a nikdo se tě nesnaží k ničemu nutit.

Myslíš, že ti tohle může nějakej major kabel splnit?

Vadí vám tedy, když si lidi vaše kazety nekoupí, ale půjčí od kamaráda a nahrají?

R - Tobě by vadilo, kdybych si okopíroval tvůj zin a šířil ho tak dál? Asi ne, co? Nám je jedno jestli si naši kazetu koupíš nebo nahraješ. Samozřejmě, že pro kapelu je lepší, když si lidi jejich kazety koupí, protože se jí aspoň vrátí peníze za studio. Ale tohle nás netrápí. Naše kazety stojí 80 korun právě proto, aby si lidi nemuseli nahrávat nějakou desátou kopii originálu, kde je víc šumu než hudby, ale aby si za slušný peníz mohli koupit kvalitní kazetu. Ale je jasný, že pro někoho je i 80 korun hodně no a ten si to nahraje. Co mě třeba potěší, když přijde člověk, kterej naši kazetu má nahranou a koupí si originálku. Pak si říkám, že ta naše muzika má pro něj asi nějakej význam. (Ale spíš to bude tak, že potřebuje rychle volnou kazetu, aby si tam nahrál nějakou dobrou kapelu, ha, ha.)

A - Pro nás je důležitý především, aby lidi věděli o čem zpíváme, kde hrajeme, aby se mohli přijít pobavit a říct nám co si myslej o tom co děláme. Jakou cestou se dostanou k našim nahrávkám je jejich věc. Když si kazetu koupí, pomůžou nám navíc v tom, že můžeme časem zase něco nahrát. Z prodeje kazet na koncertech a z distribuce platíme studio a výrobu kazet. Je to takovej RISK!

Na jedné z desek máte děkovačku Bad religion. Proč?

R - Myslím, že to nejsou Bad Religion, ale NOFX, ale mohli by tam být i ti první. Proč? Protože se nám hodně líbili a drží nás to stále. Jsou to dobrý hudebníci a navíc jim věříme.

A -Jsou to skutečně NOFX a jsou to proto, že je to nesmírně inspirativní kapela, kterou všichni uznáváme.

Doplnění: No dobře, ale nejsou NOFX právě jen takovou loutkou na kolotoči hudebního byznysu, čiliže vzorem toho, čím pohrdáte?

R - Loutkou? Loutkami jsou kapely, který změní styl anebo ho aspoň trochu poupraví za účelem větší prodejnosti, kapely o jejichž image rozhodujou producenti. Máš pocit, že by tahle kapela někdy zařazovala nějakej Hip-Hop, nebo Rap do svý muziky, aby zachytili nějakou módní vlnu? Hrajou furt to samý a já z nich necítim nic co by nasvědčovalo tomu, že jsou do něčeho nuceni. A to, že se jejich muzika lidem líbí nemusí přece znamenat, že je na tom něco nedobrýho, ne?

A - Teď nevim na co narážíš. NOFX je stará punková kapela, která vznikla někdy v osmdesátých letech. Svý řadovky vydávají na dvou nejznámějších americkejch punkovejch labelech (vynechám-li Alternative Tentacles, kterej dělá trochu jinou muziku) Epitaphu (založeno Brett Gurewitz, ex-Bad Religion) a Fat Wrecku (založeno Fat Mike, NOFX).Nejsou mediálně tlačený (bojkotujou MTV-Europe). Od počátku devadesátých let hrajou stále to samé (nevezou se s módními trendy). Kromě svých, řekněme, uhlazenějších desek dokážou vyprodukovat i totální bordel (Fuck The Kids - půlminutové skladby, mimo jiné se zde hlásí k punkovým prazákladům DK, D.O.A, ...). Pomáhají s vydáváním desek "méně známým" kapelám (produkce, vokály, promotours). Prostě žijí punkem. Určitě už je to dneska hodně o penězích, ale kvalitní věci holt něco stojí. Ale abych odpověděl na tvou otázku. NE! Nemyslím si že by NOFX byli loutkami. Bohužel to nelze říci o všech punk bands. Bohužel.

Jaké jsou vaše hudební vzory?

R - Můj hudební vzor je kdokoli, kdo umí aspoň trochu hrát na hudební nástroj.

A - Erick Ghint - kvalit jeho hraní na bicí ale nikdy nedosáhnu. Z kapel pak skupiny od Fat Wrecku, Epitaphu, Look Outu, Burning Heart... jsou jich mraky, prostě jak jsi psal, jsou to ty punk bands k jejichž odkazu se "hrdě" hlásíme.

Jedna ze tří nejlepších písniček, kterou jsem kdy v životě slyšel, je vaše Brothers forever. Můžete říci něco o tom jak vznikla? Na začátku písničky je slyšet nějaké věnování - komu je a proč?

R - Vznikla z jednoho prostýho důvodu, že nějak příliš našich kamarádů odešlo tam, odkud není návratu. Jeden se předávkoval drogama, když jsem volal dalšímu spolužákovi z gymplu, kterýho jsem tak neviděl, oznámila mi jeho máma, že Adam se už nevrátí, když jsem se zeptal kde je, bylo dlouhé ticho..... atd. To věnování je tomu prvnímu z nich Stoklymu, kterého jsme znali celá kapela.

A - K tomu nemám co dodat. Snad jen, abychom více naslouchali našim kámošům a kamarádkám, protože až začnou mluvit tam ze shora, tak už bude pozdě.

Co právě čtete za knihu? Čtete i nějaké alternativní tiskoviny a fanziny?

R - Já teď dočítám už asi tři roky Dostojevského Idiota. Myslel jsem, že bych se tam mohl poznat. Samozřejmě, že si přečteme alternativní tisk a ziny. Chceš dělat punk a nezajímat se o to, co si lidi v punku myslej?!

A - Sherlocka Holmese - Studie v šarlatové a Podpis čtyř. Příležitostně letáčky od Nesehnutí, ziny.

Pokud chcete něco dodat...

R - Chtěli bychom poděkovat za prostor ve vašem časopise a popřát vám mnoho síly do další práce, protože to, co děláte je hodně důležitý. A snad bych ještě vyzval všechny co budou číst tenhle časopis, aby napsali jeho autorům pokud se jim bude něco líbit, nebo budou s něčím nesouhlasit, protože ta zpětná vazba je potřebná.

A - Chci Ti poděkovat za inteligentní otázky a popřát Ti, aby Ti vydrželo nadšení pro dobrou věc, kterou děláš a ať se ti daří.

Díky za rozhovor. **ptal se HOUDY**

Poslední šance

Mám se fajn díky vám
místo čistých řek pouze stoky potkávám
místo vzduchu dýchám smog
jinak je vše bezvadný v a pořádku ach jo
Otrávený jídlo polykám
chtěl bych se tomu vyhnout jenže utýct není kam
naplnit plán v továrnách
to už není pokrok z toho jde už jenom strach
Máme poslední šanci na přežití
Vytěžit všechno co se dá
co bude pak o to se nikdo nestará
luxusní život luxusní sen
jsou jenom luxusním pohřbem určeným nám všem
Máme poslední šanci na přežití
Kdo zvítězí ve vraždění
jistěže my ale bude to Pyrrhovo vítězství
vzhůru letí, stejný barvy, stejný smetí!".

Je chyba,že se tato muzika nedostane tak lehce mezi lidi, jako například onen zmiňovaný punk. Myslím, že bigbít, jakožto kvalitní hudba s propracovanými texty, by mohla oslovit především starší generace, pro které je punk příliš náročný na uši a především je jednotvárný. Najít koncert dobré bigbítové kapely je ale velmi těžké. Nejsou totiž v žádném kulturním programu, což si na nich mnohdy cením, a hrají v různých hospůdkách, které jsou jen těžko k nalezení. Chce to mít oči otevřené a až uvidíte malinký plakátek psaný na kolení, že kapela "Halí belí" hraje "Pod petřínem", je to výzva k shlédnutí dobrého bigbítového koncertu v malé příjemné hospůdce.

Omlouvám se, jestli jsem urazil tímto článkem příznivce punku, nebylo to ale mým cílem. Punk je jistě velmi dobrá alternativní hudba, avšak jsou již lidé, kteří ho mají až po krk. Chtěl jsem pouze říci, že existují jiné druhy hudby, na které se často zapomíná, nebo se o nich vůbec neví. A proto, hledejte jiné styly a nesoustřeďte se jen na punk. Je mnoho jiných stylů, které se za alternativu neberou, ale zajisté jsou.

PROKOP

Konzum

Tento článek možná bude nošením dříví do lesa, rád bych zde však popsal jednu z příčin toho, že se nám jen s velkými obtížemi daří (spíše nedaří) přesvědčovat lidi o správnosti anarchistických myšlenek, principů svobodné samosprávy a beztřídní společnosti. Jedním ze základních předpokladů k vytvoření a fungování anarchistické společnosti je důraz na člověka jako na samostatného jedince, individuum. Kapitalismus na jedné straně podporuje samostatnost a nezávislost ekonomických elit, nadnárodních koncernů apod., na straně druhé se však úspěšně snaží odbourávat jedinečnost každé lidské bytosti velmi silnou zbraní: konzumem. Pokud člověk přistoupí na tuto hru masivně podporovanou médii, která lidi v podstatě ovládají, stává se z něj součást davu-konzumní společnosti, kde jsou si "všichni rovni, všichni mají stejné příležitosti". To by nám mohlo být skoro i "sympatické", kdyby se tím však neodbourávala jedinečnost člověka, jeho samostatnost a svoboda (pokud sem nepočítáme svobodné "rozhodování" mezi McDonaldem a KFC či mezi Zemanem a Klausem - je to v podstatě totéž). Někdo by mohl nabýt dojmu, že lidem (kdykoliv použiji slovo lidé, mám tím na mysli průměrné příslušníky středních vrstev většinou bez vyhraněného postoje vůči státu, kapitalismu atd.) se to tak nelíbí a jen nemají sílu s tím něco udělat. Není tomu tak. "Konzum" si lidi tak vychoval, že jim vyhovuje být součástí konzumní společnosti. Dává jim iluzi o tom, že je to vlastně v pořádku, jen konzumuj a žij, o zbytek se "postaráme" my, nebo alespoň zařídíme abys si to myslel. Lidé nechtějí nést důsledky svých vlastních činů, a i kdyby chtěli, leckdy o nich, díky obratné mediální manipulaci, ani nevědí. Nevím jestli by např. do McDonalds chodilo tolik lidí, kdyby věděli, že tím podporují kácení deštných pralesů aby zde poté mohly

být pastviny pro krávy, které skončí mezi dvěma houskami u konzumenta. Jak víme, bez deštných pralesů bychom se tu brzo udusili, a když k tomu přičtu znečištění ovzduší a globální oteplování - nepředáme Zemi svým potomkům ve zrovna nejlepším stavu. To jsme ale zase u toho - neochota konzumní společnosti nést odpovědnost. Proto tedy se svými myšlenkami neustále narážíme na zeď nepochopení a ignorance ze strany společnosti kterou nazýváme konzumní. Snad časem lidé pochopí, že cesta konzumu není tou jedinou a pravou...
MARTIN

aktivity

Přinášíme vám kontakty nám známých anarchistických a alternativních aktivit , které vám mohou sloužit pro zapojení se nebo komunikaci...

Československá anarchistická federace
Všeobecně anarchistická organizace, časopis Existence, nakladatelství, kampaň proti kapitalistické globalizaci...
Střední, východní a severní Čechy
POB 223, Praha 1, 111 21
telefon: 0604 388 631
e-mail: praha@csaf.cz
Východní Čechy
P. Houdek, POB 41, Choceň, 565 01
e-mail: vychod@csaf.cz
Jiho-západní Čechy
POB 40, Vimperk, 385 01
e-mail: jihozapad@csaf.cz
Morava
V. Ftak, Smetanova 3, Přerov, 750 00
e-mail: morava@csaf.cz
Slovensko
ČSAF, Poste Restante,
Bratislava 57, 851 06
e-mail: csaf_sk@hotmail.com
Anarchistický černý kříž při ČSAF
Síť na pomoc politickým vězňům.
P. Houdek, POB 41, Choceň, 565 011
telefon: 0604 388 631
e-mail: abc@csaf.cz
http://www.csaf.cz

Československé anarchistické sdružení
Platforma pro nezávislé anarchistické aktivity, vydává A-kontra.
ČAS, PO BOX 223, Praha 1, 111 21.
tel: 0605 903 098
e-mail: a-kontra@revoluce.cz
http://a-kontra.revoluce.cz

Anarchopunková federace
Platforma pro anarcho-punks, distribuce různých materiálů, podílí se na vydávání A-kontra.
P. Houdek, POB 41, Choceň, 565 011
e-mail: apf@seznam.cz

Solidarita
Organizace revolučních anarchistů, práce v odborech, nakladatelství.
Čechy
L. K., POB 223, Praha 1, 111 21.
tel: 0603 310 170
e-mail: solidarita_praha@hotmail.com
Morava
Solidarita, L. K. , PO BOX 22B, Rýmařov, 795 01.
tel: 0723 178 325, 0607 909 925.
e-maily: solidarita_ostrava@post.cz, solidarita_brno@hotmail.com
Slovensko
tel: (00421) 0907 159 453
e-mail: solidarita.slovensko@post.sk

Dějiny anarchistické filosofie od Lao-Ce až po Kropotkina

Rudolf Rocker

Druhá kapitola z brožury Anarchismus a anarchosyndikalismus, kterou chystá k vydání Československá anarchistická federace.

Anarchistické myšlenky se objevovaly takřka v každém období známých dějin. Setkáváme se s nimi u čínského mudrce Lao-Ce, u pozdějších řeckých filosofů, hédoniků, kyniků a dalších obhájců takzvaného přirozeného práva, a z části také u Zenóna, zakladatele stoické školy a odpůrce Platóna. Našly své vyjádření v učení gnostika Karpokrata v Alexandrii a měly patrný vliv na některé křesťanské sekty ve středověku ve Francii, Německu, Itálii, Holandsku a Anglii, z nichž většina padla za oběť nejsurovějším perzekucím. V dějinách české reformace našly významného zastánce v Petru Chelčickém, který ve svém díle, Síť víry, vyříkl stejné odsouzení státu a církve jako Tolstoj o staletí později. Mezi velkými humanisty to byl Rabelais, kdo ve svém popisu šťastného opatství Thelémského předvedl obraz života osvobozeného od všech autoritářských omezení. Z ostatních průkopníků libertariánského myšlení zde zmíníme pouze La Boetiea, Sylvaina Marechala, a především Diderota, v jehož objemných pracích se často nacházejí roztroušené výroky skutečně velké mysli, která se zbavila autoritářských předsudků.

Bylo ovšem ponecháno na současnější historii, aby dala jasnou podobu anarchistické představě života a spojila ji s bezprostředním procesem společenského vývoje. Poprvé to udělal **William Godwin (1756-1836)** ve své skvěle pojaté práci *Zkoumání politické spravedlnosti a jejího vlivu na obecnou ctnost a štěstí* (Londýn, 1793). Godwinova práce byla, můžeme-li to tak říct, zralým ovocem dlouhého rozvoje konceptů politického a společenského radikalismu v Anglii, který pokračoval od George Buchanana přes Richarda Hookera, Gerarda Winstanley, Algernona Sidney, Johna Locka, Roberta Wallace a Johna Bellerse až k Jeremy Benthamovi, Josephu Priestleymu, Richardu Pricemu a Thomasu Painovi.

Godwin velmi jasně rozpoznal, že příčina společenských zel by měla být hledána ne v podobě státu, ale v jeho samotné existenci. Ale také poznal, že lidské bytosti spolu mohou žít přirozeně a svobodně pouze tehdy, když jsou pro to dány správné ekonomické podmínky a jedinec už nepodléhá vykořisťování ostatními, což je úvaha, kterou většina představitelů pouhého politického radikalismu skoro úplně přehlédla. Proto také později byli nuceni dělat stále větší ústupky státu, který chtěli omezit na minimum. Godwinova myšlenka bezstátní společnosti předpokládala společenské vlastnictví půdy a pracovních nástrojů a převzetí ekonomického života volnými družstvy výrobců. Godwinova práce měla silný vliv na pokrokové kroužky anglických pracujících a osvícené části liberální inteligence. A co bylo nejdůležitější, přispěl k mladému socialistickému hnutí v Anglii, které našlo své nejvyzrálejší představitele v Robertu Owenovi, Johnu Grayovi a Williamu Thompsonovi a k jeho nezaměnitelně libertariánskému charakteru, který mělo po dlouhou dobu, a kterého hnutí v Německu a mnoha jiných zemích nikdy nenabylo.

Také francouzský socialista Charles Fourier (1772-1832) se svou teorií příjemné práce zde musí být zmíněn jako jeden z průkopníků libertariánských myšlenek.

Ale daleko větší vliv na rozvoj anarchistické teorie měl **Pierre Joseph Proudhon (1809-1865)**, jeden z nejnadanějších a rozhodně nejmnohostrannějších spisovatelů moderního socialismu. Proudhon byl zcela zakořeněn v intelektuálním a společenském životě své doby a to ovlivnilo jeho postoj ke všem otázkám, kterými se zabýval. Proto bývají odsuzován, a to dokonce i mnoha svými pozdějšími následovníky, za své zvláštní praktické návrhy, které se rodily z potřeb okamžiku. Mezi bezpočtem socialistických myslitelů své doby byl tím, kdo nejhlouběji chápal příčinu společenské nerovnováhy, a vedle toho byl obdařen nejširším rozhledem. Byl otevřeným odpůrcem všech umělých společenských systémů, a viděl ve společenském vývoji neustálou potřebu nových a vyšších forem intelektuálního a společenského života; byl přesvědčen, že tento vývoj nemůže být spoután žádnými abstraktními recepty.

Proudhon se stavěl proti vlivu jakobínské tradice, která ovládala myšlení francouzských demokratů a většiny socialistů tohoto období, se stejnou rozhodností jako proti zasahování centrálního státu a ekonomického monopolu do přirozeného vývoje společenského pokroku. Zbavit společnost těchto dvou takovinných bujení bylo podle něj velkým úkolem revolucí 19. století. Proudhon nebyl komunistou. Odmítal vlastnictví jako pouhé privilegium pocházející z vykořisťování, ale uznával vlastnictví pracovních nástrojů všemi, které by bylo zefektivněno průmyslovými skupinami, v nichž by byla jedna vázána k druhé volnou dohodou tak dlouho, dokud by toto právo nesloužilo k vykořisťování ostatních a také tak dlouho, dokud by byl každému členovi společnosti zajištěn plný výsledek jeho jednotlivé práce. Toto sdružení založené na reciprocitě (vzájemnosti) garantuje požívání rovných práv každému výměnou za sociální služby. Průměr pracovní doby potřebné na zhotovení nějakého výrobku se stane měřítkem jeho hodnoty a základem vzájemné směny pracovních poukázek. V takové situaci je kapitál připraven o svou lichvářskou moc a zcela svázán s vykonáváním práce. S tím, jak se stane dostupným pro všechny, přestane být nástrojem vykořisťování. Taková podoba ekonomiky dělá jakýkoli donucovací aparát zbytečným. Společnost se stane svazem společenstev, které upravují své záležitosti podle potřeby buď samy nebo ve sdružení s ostatními, a ve kterých svoboda jednotlivce je stejnou svobodou pro ostatní, ne jejím omezením, ale jejím zajištěním a potvrzením. "Svobodnější, nezávislejší a průbojnější jedinec je lepší pro společnost."

Tato organizace federalismu, ve které viděl Proudhon okamžitou budoucnost lidstva, neznamená žádné omezení pro budoucí možnosti rozvoje, a nabízí nejširší prostor pro každou činnost jedince či společnosti. Vychází ze stanoviska federalismu, Proudhon rovněž bojoval proti snahám o politickou a národní jednotu probouzejícího se nacionalismu v době, kdy tento našel silné obhájce v Mazzinim, Garibaldim, Lelewelovi a dalších. V tomto ohledu poznal mnohem jasněji povahu nacionalismu než většina jeho současníků. Proudhon měl velký vliv na rozvoj socialismu, který se projevil zvláště v latinských zemích.

Myšlenky podobné ekonomickým a politickým představám Proudhona byly propagovány stoupenci tak zvaného individualistického anarchismu v Americe, kde našly zdatné představitele v takových lidech jako Josiah Warren, Stephen Pearl Andrews, William B. Greene, Lysander Spooner, Benjamin R. Tucker, Ezra Heywood, Francis D. Tandy a mnoha dalších, ačkoli žádný z nich nemohl dosáhnout šíře Proudhonova rozhledu. Charakteristické pro tuto politickou školu je to, že většina z jejích představitelů nebrala své politické myšlenky z Proudhona, ale z tradic amerického liberalismu, takže Tucker mohl prohlásit, že "anarchisté jsou pouze důslednými jeffersonovskými demokraty".

Jedinečné vyjádření libertariánských myšlenek se nachází v knize **Maxe Stirnera** (vlastním jménem Johann Kaspar Schmidt) **(1806-1856)**, *Der Einzige und sein Eigentum* (*Jedinec a co mu náleží*), která ovšem popravdě řečeno rychle upadla do zapomnění a neměla žádný vliv na rozvoj anarchistického hnutí jako takového. Stirnerova kniha je převážně filosofickou prací, která sleduje závislost jedince na tak zvaných vyšších mocích ve všech jejích nevyzpytatelných způsobech a neboji se vyvodit z tohoto průzkumu závěry. Je to kniha vědomě a záměrně vzbouřenecká, která neprojevuje úctu před jakoukoli autoritou, je ovšem exaltovaná a proto mocně apeluje na nezávislé myšlení.

Anarchismus našel statečného bojovníka plného revoluční energie v **Michaelu A. Bakuninovi (1814-1876)**, který své představy založil na učení Proudhona, ale rozšířil je co se týkalo ekonomiky, když spolu s federalistickým křídlem první internacionály obhajoval kolektivní vlastnictví půdy a všech ostatních výrobních prostředků a chtěl omezit soukromé vlastnictví pouze na výsledky jednotlivcovy práce. Bakunin byl také odpůrcem komunismu, který měl v jeho době zcela autoritářskou povahu, jakou na sebe vzal dnes znovu v bolševismu: *"Nejsem komunistou, protože komunismus sjednocuje všechny síly společnosti do státu a ty jim pak jsou zcela pohlceny; protože nevyhnutelně vede ke koncentraci všeho vlastnictví v rukou státu, zatímco já se snažím o úplné odstranění principů autority a vládního poručnictví, které pod záminkou dělání lidí mravnými a civilizovanými je až doposud vždy zotročovaly, utlačovaly, vykořisťovaly a ničily."*

Bakunin byl odhodlaným revolucionářem, který nevěřil v smířlivé urovnání existujících konfliktů ve společnosti. Poznal, že se vládnoucí třída zaslepeně a tvrdohlavě staveka proti každé možnosti větší sociální reformy, a proto viděl jedinou záchranu v mezinárodní sociální revoluci, která by zrušila všechny instituce politické moci a ekonomického vykořisťování a na jejich místo postavila federaci svobodných sdružení výrobců a spotřebitelů k zajištění potřeb jejich každodenního života. Protože, stejně jako mnoho jeho současníků, věřil v těsnou blízkost revoluce, soustředil všechnu svou nesmírnou energii na spojování všech skutečně revolučních a libertariánských skupin v Internacionále i mimo ni k ochraně nadcházející revoluce před jakoukoli diktaturou nebo úpadkem do starých podmínek. A tak se stal svým způsobem jedinečným zakladatelem moderního anarchistického hnutí.

Anarchismus našel výjimečného představitele v **Petru Kropotkinovi (1842-1921)**, který si dal za úkol využít úspěchy moderních přírodních věd pro rozvoj sociologické koncepce anarchismu. Ve své důkladně propracované knize *Vzájemná pomoc - faktor evoluce*, vystoupil proti tak zvanému sociálnímu darwinismu, jehož představitelé se pokoušeli dokázat nevyhnutelnost existujících společenských podmínek Darwinovou teorií boje o život pozvednutím boje silných proti slabým na železný zákon přírody, jemuž je člověk pouze podřízen. Ve skutečnosti byla tato koncepce silně ovlivněna malthusiánskou doktrínou, že stůl života není prostřen pro každého a že ti nepotřební se mohou pouze smířit s tímto faktem. Kropotkin ukázal, že tato koncepce přírody jako prostoru pro neomezené válčení je pouze karikaturou skutečného života a že spolu se surovým bojem o život, který je bojován zuby a drápy v přírodě existují také jiné tendence, které jsou vyjádřeny ve společenském sdružování slabších druhů a podpořením těchto druhů vývojem sociálních instinktů a vzájemné pomoci. V tomto smyslu není jedinec tvůrcem společnosti, ale společnost tvůrcem jedince, protože člověk zdědil od druhů, které mu předcházely, společenský instinkt, který jediný mu umožnil udržet se v jeho původním prostředí navzdory fyzické převaze jiných druhů a zajistil mu nerušený rozvoj. Tyto druhé tendence jsou patrné, uvědomíme-li si trvající úpadek těch druhů, jejichž boj o přežití se řídí primárně tendencemi prvními, to znamená těch, kteří nemají jakýkoliv společenský život a jsou závislí pouze na své fyzické síle. Tento názor, který se dodnes setkává se stále širším přijetím v přírodních vědách i ve společenském bádání, otevřel úplně nové vyhlídky možnostem lidského vývoje.

Podle Kropotkina zůstává skutečností, že dokonce i v nejhorším despotismu je většina jednotlivcových osobních vztahů s jeho blízkými uspořádána podle společenských zvyklostí, volné dohody a vzájemné spolupráce, bez nichž by společenský život nebyl vůbec možný. Kdyby tomu tak nebylo, ani ta nejsilnější donucovací mašinérie by nebyla schopna udržet společenské uspořádání byť jen na chvíli. Ovšem tyto přirozené způsoby chování, které vznikají z lidské nejniternější

povahy, jsou dnes neustále napadány a poškozovány důsledky ekonomického vykořisťování a vlivem vlády, ztělesňující v lidské společnosti surovou podobu boje o moc, která má být překonána jeho jinou podobou - vzájemnou pomocí a svobodnou spoluprací. Vědomí osobní zodpovědnosti a schopnost sympatie s ostatními, které jsou předpokladem společenské etiky a všech myšlenek sociální spravedlnosti, jsou rozvíjeny nejlépe ve svobodné společnosti.

Stejně jako Bakunin, byl také Kropotkin revolucionářem. Ale stejně jako Eliseé Reclus a další viděl v revoluci pouze zvláštní fázi evolučního procesu, která se objevuje, když je nové usilování společnosti natolik omezováno autoritou ve svém přirozeném rozvoji, že musí rozbít starou skořápku předtím, než může sloužit jako nové činitele lidského života.

Narozdíl od Proudhonova mutualismu a Bakuninova kolektivismu Kropotkin obhajoval společné vlastnictví nejen výrobních prostředků, ale také výsledků práce, protože podle jeho názoru současný stav technologie neumožňuje přesně zjistit hodnotu jednotlivcovy práce, ale také proto, že, na druhou stranu, při rozumném zaměření našich moderních metod práce bude možné dosáhnout srovnatelné hojnosti pro každou lidskou bytost. Komunistický anarchismus, který byl už před Kropotkinem propagován Josephem Dejacque, Elisee Reclusem, Carlo Cafierim a ostatními a který byl přijat velkou většinou dnešních anarchistů, v něm našel svého nejvýtečnějšího představitele.

Musíme zde také zmínit Lva Tolstého (1828-1910), který, z primitivního křesťanství, a na základě etických principů stano- vených v evangeliích, došel k myšlence společenosti bez vlády.

Všem anarchistům je společná touha po svobodné společnosti bez jakýchkoli donucovacích institucí, které stojí v cestě rozvoji svobodné lidské přirozenosti. V tomto smyslu by mutualismus, kolektivismus, a komunismus neměly být pokládány za uzavřené ekonomické systémy, nedovolující žádný další rozvoj, ale pouze za ekonomické domněnky, které mají být prostředkem k zabezpečení svobodného společenství. V každé podobě budoucí svobodné společnosti budou patrně vedle sebe existovat různé formy ekonomické spolupráce vzhledem k tomu, že jakýkoli společenský pokrok musí být spojen se svobodným experimentováním a praktickým vyzkoušením nových metod, k čemuž bude ve svobodné společnosti svobodných komunit mnoho příležitostí.

To samé platí pro různé metody anarchismu. Práce jeho stoupenců je především osvětovou prací, aby byli lidé rozumově i psychologicky připraveni na úkoly svého vlastního osvobození. Každý pokus omezit vliv ekonomického monopolismu a moc státu je krokem blíž k uskutečnění tohoto cíle. Každé rozvíjení dobrovolné organizace na různých polích společenské aktivity směřující k osobní svobodě a společenské spravedlnosti prohlubuje uvědomění lidí a posiluje jejich společenskou zodpovědnost, bez čehož by nešlo uskutečnit žádanou změnu ve společenském životě. Většina anarchistů v naší době souhlasí s tím, že taková změna společnosti bude vyžadovat roky konstruktivní práce a osvěty a nemůže být dosažena bez revolučních nepokojů, kterými se až dosud dosahovalo každého pokroku ve společenském životě. Povaha těchto nepokojů pochopitelně závisí na tom, s jakou silou budou vládnoucí třídy schopny vzdorovat uskutečnění nových myšlenek. Čím více vrstev bude podníceno myšlenkami reorganizace společnosti v duchu svobody a socialismu, tím menší budou porodní bolesti budoucích společenských změn. Revoluce ovšem mohou pouze rozvíjet a naplnit myšlenky, které už existují a uvolnit jim cestu do vědomí lidí a nemohou vytvořit nové myšlenky nebo vytvořit nový svět z ničeho.

Předtím, než se objevily totalitní státy v Rusku, Itálii, Německu a později v Portugalsku a Španělsku a před vypuknutím druhé světové války, existovaly anarchistické organizace a hnutí v takřka každé zemi. Ale jako ostatní sociální hnutí tohoto období se staly oběťmi fašistické tyranie a invaze německé armády a mohly existovat pouze v podzemí. Od konce války může být pozorováno obnovování anarchistického hnutí ve všech západních zemích. Federace francouzských a italských anarchistů už uspořádaly své první sjezdy, stejně jako španělští anarchisté, kteřích stále žije mnoho tisíc v exilu, hlavně ve Francii, Belgii a Severní Africe. Anarchistické noviny a časopisy jsou znovu vydávány v mnoha evropských zemích a v Severní a Jižní Americe.

přeložil ONDŘEJ SLAČÁLEK

Anarchistický černý kříž ZPRAVODAJ 3/2001

z domova

Dva Španělé odsouzeni k vyhoštění za demonstrace proti MMF a SB!

Dva Španělé, obžalovaní z výtržnictví a poškozování cizí věci, kterých se měli dopustit během zářijových protestů proti zasedání MMF, byli včera soudem pro Prahu 1 odsouzeni (v nepřítomnosti) k vyhoštění na dobu dvou let.

Soudkyně prohlásila, že "soud nepochybuje že obžalovaní uvedené skutky skutečně spáchali." Podle ní měli na Václavském náměstí hodit dlažební kostky do výkladu Interbanky na Václavském náměstí a způsobit tak škodu přes 4 800 Kč. Státní zástupce si ponechal lhůtu na rozmyšlenou.

Probíhají také další procesy - Kamil Olejník stále čelí soudu v Polsku, kam byl předán po dvouměsíční vazbě v ČR. Dva Češi dostali podmíněné tresty za "útok na veřejného činitele." A mnoho dalších procesů se chystá.

Po osvobozujícím rozsudku pro Dánského demonstranta Madse Traerupa na začátku února se zdálo, že vše bude v pořádku. Policie se však poučila ze svých chyb (například amatérsky falešné svědectví atd.) a přistoupila k ofenzivě. Represe vzrůstá.

Případ Lenka Kučerová

Lenka Kučerová je nezávislá novinářka a fotografka, která vedle mainstreamových časopisů publikovala i v A-kontra. Vedle toho je známá především fotografiemi dokumentujícími policejní brutalitu, například při Global street party 1998. Několikrát též v případech policejní brutality svědčila u soudu proti policii.

Zejména díky této činnosti se o ní začala ve zvýšené míře zajímat policie. To vyvrcholilo obviněním z "napadení veřejného činitele", kterého se měla dopustit při brutálním policejním zákroku, rozhánějícím anarchistickou demonstraci na 1. 5. 2000. Připomeňme, že policie loni při pokojné anarchistické demonstraci na Střeleckém ostrově začala naprosto bezdůvodně zatýkat nejprve řečníky a ihned poté i účastníky. Touto ostrým (a protiprávní) akcí si policie zřejmě chtěla získat kredit před pražským zasedáním MMF a SB a zároveň zastrašit aktivisty.

Ale zpět k Lence Kučerové. Ta zmíněnou demonstraci navštívila jako žurnalistka a ani nebyla zatčena. Několik týdnů poté jí bylo doručeno obvinění, podle kterého měla v hysterii několikrát udeřit jednoho ze zasahujících policistů, až jej povalila. I přes zjevnou absurditu obvinění případ na evidenční tlak z vyšších míst dostal až k soudu.

Fraška vypukla v únoru 2001. U soudu nebyl nikdo schopen vysvětlit, jak novinářka subtilní postavy mohla "hysterickým máchánim rukama" (tak byla její činnost popsána jedním z policistů) srazit na zem policejního těžkooděnce, odě- ného v protiúderové vestě (ta je konstruována tak, aby zastavila i kulku ze zbra- ně menší ráže a pravděpodobně by "hysterický útočící novinářce" zlomil její údaj- ný úder ruku). Dále, jak je možné, že dotyčnému policistovi nepomohl nikdo z jeho kolegů, a že po tomto činu obviněná z místa obklíčeného zásahovou jednot- kou odešla. Čtyři důvěryhodní svědkové obhajoby naopak potvrdili, že L. Kučerová na uvedeném místě vůbec nebyla. Soud byl odročen na 2. 5. 2001.

Zde již byl soud nucen zprostit Lenku Kučerovou viny. Soudkyně ovšem prohlásila, že k onomu napadení zřejmě došlo, nemělo však prakticky žádné následky (jednalo by se tedy pouze o přestupek, u něhož už je však promíčená lhůta).

Za tímto postupem je jasně patrná snaha zcela zamést pod koberec otázku po manipulativních praktikách policie, která celý proces zinscenovala. Lenka Kučerová je volná, což ale neznamená konec dalším zinscenovaným procesům!

Případ Vladimíra F.

Vladimír F. je člen ČSAF, nepravomocně odsouzený na 4 roky podmíněně za údajné "napadení s ideologickým podtextem v organizované skupině" a z "výtržnictví." O tomto případu jsme vás již informovali v lednové zprávě ABC-ČSAF (vyšlo v A-KONTRA 1/2001).

Vladimír F. již prostřednictvím svého právního zástupce podal odvolání. V současnosti čeká na stanovení datumu odvolacího soudu.

Václav Jež stále nevysoudil odškodné - šikana anarchisty pokračuje

Případ Václava Ježe získal v anarchistickém hnutí poměrně velkou publicitu. Anarchista, který se při napadení fašistickými skinheads bránil střelnou zbraní a jednoho z útočníků postřelil do ramene, byl obžalován z dvojnásobného pokusu o vraždu. Po více než rok trvajícím zmanipulovaném procesu byl však osvobozen, pravděpodobně i díky nátlaku anarchistů z celého světa.

Náklady na jeho obhajobu byly značně vysoké, zastavily se na 150 000 kč. Po svém osvobození podal na ministerstvo žádost o náhradu škody. Ministerstvo jeho žádost odmítlo. Václav se však nedal, neboť náhrada za výdaje na obhajobu a za dobu nespravedlivě strávenou ve vazbě mu podle zákona náleží. Celou věc dal k soudu, který mu dal za pravdu. Ministerstvo však zaplatit odmítlo a odvolalo se. Stát tak pokračuje v šikaně anarchistického aktivisty. Poté, co (naštěstí neúspěšně) využil příležitosti dostat ho do vězení, mu nyní odmítá zaplatit náhradu za škody, které mu způsobil.

Brněnská street party

Za účast na brněnské street party v roce 2000 byl k tisícikorunové pokutě odsouzen Milan Š. Jako jediný z šikanovaných "pořadatelů" se dostal až k trestní komisi, která jeho chování vyhodnotila jako přestupek, neboť prý měl vybavení, které měl k dispozici (šlo o megafon) využít k tomu, aby suploval práci policie a vyzýval účastníky pouliční blokády k odchodu.

Nutno dodat, že Milan Š. patřil mezi ty, jenž megafonem odrazovali některé "horké hlavy" mezi demonstranty od neuvážených činů a vyvolávání zbytečných incidentů (v době, kdy blokáda úspěšně probíhala), a tedy částečně i díky němu proběhla brněnská pouliční slavnost bez násilných excesů.

Anarchisté-vajíčkoházeči osvobozeni

Dva anarchisté, kteří před rokem "napadli" americkou ministryni zahraničí Madelaine Albright házením vajíček, byly u soudu v Brně osvobozeni. Milan N. a

Feministická skupina 8. března
Radikálně feministická skupina, organizace akcí, časopis Siréna.
telefon: 0605 128 408
e-mail: fs8@centrum.cz
http://www.fs8.brezna.webzdarma.cz

Ulice lidem!
Pobočka britských Reclaim the Streets!, organizuje street party.
e-mail: ulicelidem@reclaimthestreets.co.uk
http://www.ulicelidem.cz

Food not Bombs
Kolektiv zaměřený na pomoc sociálně slabým a upozorňování na příčiny chudoby.

Praha
PO Box 223, Praha 1, 111 21.
tel: 0604 306 595
e-mail: fnb@seznam.cz

Plzeň
tel: 0605 900 105

Milada
Squat v Praze-Tróji, koncerty, přednášky, infošop, hospoda...
tel: 0605 873276
e-mail: milada.sq@volny.cz
http://www.milada.s.cz

Aktivita Cabaret Voltaire
Antiautoritářská a alternativně kulturní aktivita.

Litvínovsko
R. Pátek, POB 40, Litvínov 1, 436 00.
tel: 0606 929 358
e-mail: acv.litvinovsko@seznam.cz

Lipensko
HV, Pošt. přihr., Vyšší brod, 382 73.

Antifašistická akce
Militantní antifašistická organizace, časopis Akce.

Praha
PO Box 81, Praha 105, 10081
e-mail: afa_praha@volny.cz
http://www.geocities.com/afa_cz

Zlín
http://antifazl.webpark.cz

Earth First!
Platforma pro radikální ekologii.
PO BOX 237, Praha 6, 160 41
zemepredevsim@volny.cz
http://www.ecn.cz/zemepredevsim

NESEHNUTÍ
Nezávislé sociálně-ekologické hnutí. Ekologie, lidská práva, práva zvířat, antimilitarismus...

Brno
Údolní 44, 602 00 Brno, Návštěvní doba - St: 16.00 - 18.00. tel./fax: 05 - 43 24 53 42, tel.: 05 - 43 24 53 44. e-mail: nesehnuti.brno@email.cz

Vysoké Mýto
Ležáků 671/IV, 566 01, Vysoké Mýto tel.: 0604 - 388 631 e-mail: nesehnuti.vmyto.cz
e-mail: nesehnuti@centrum.cz
http://nesehnuti.ecn.cz

Stránka odporu
Rozsáhlé internetové stránky se zajímavým obsahem...
http://freeweb.starweb.cz/odpor

Zelená distribuce
Distribuce radikálně ekologických i mnoha dalších titulů.
POB 22, Dvůr Králové n. L., 544 01.
tel: 0608 378 478
e-mail: zelena.distribuce@quick.cz
http://zelena-dis.virtualave.net

Different Life
Radikální ekologie, práva zvířat, život bez drog, časopis Global, distribuce...

Palackého 369, Roudnice n. L., 41301.
Tel.: 0411/841 305
e-mail: differentlife@quick.cz
http://www.differentlife.cz

Svoboda zvířat
Organizace bojující za práva zvířat.
Bubenečská 7, Praha 6, 160 00.
tel: 02/24318715
e-mail: szpraha@post.cz
Jesenická 31, Plzeň, 323 23
tel: 019/526703
e-mail: tomas.popp@volny.cz
http://svobodazvirat.cz

Lokální skupiny:

Anarchistické sdružení Písecka
e-mail: asp@email.cz

Autonom Brandýs
a-brandys@wo.cz

Autonomie Kladno
e-mail: autonomie.kladno@centrum.cz

Jihlavské anarchistické sdružení
e-mail: jas_@post.cz

Liberecká alternativa
e-mail: rage.dis@post.cz

Přerovské anarchistické sdružení
V. Ftak, Smetanova 3, Přerov, 750 00.

Kunvaldská alternativa
Kontakt přes ČSAF-Východ.

Nakladatelství Solidarita

nabízí tituly

Samospráva a socialismus
Program Organizace revolučních anarchistů -Solidarita; 10 Kč.

Anarchismus: od teorie k praxi
Úvod do anarchistických myšlenek a představ budoucí společnosti i popis snah o jejich praktické uskutečnění od Daniela Guérina; s předmluvou Noama Chomského; 60 Kč.

Platformistická tradice revolučního anarchismu
Tři základní díla platformismu - "Organizační Platforma" skupiny Dělo Truda, "Směrem k nové revoluci" skupiny Přátelé Durrutiho a "Manifest libertinského komunismu" Georgese Fontenise; 50 Kč.

Španělská občanská válka: Anarchismus v akci
Rozsáhlý popis vývoje španělské občanské války a revoluce od Eddieho Conlona doplněný články o španělských komunách, feministických Mujeres Libres i o lžích trockistů o španělských anarchistech; 20 Kč.

Bakunin v kostce
Základních myšlenky prvního soustavného anarchistického teoretika; 8 Kč.

Stalin nespadl z Měsíce!
Články z irských anarchistických novin mapující roli bolševiků v ruské revoluci; 35 Kč.

Válka proti vodnému
Poučení z irského třídního boje; 6 Kč.

Anarchistický 1. máj: Haymarket 1886 a dnešek
Autentická tradici prvního máje; 15 Kč.

Revoluční poselství Přátel Durrutiho
Zhodnocení významu této skupiny ve španělské revoluci od Georgese Fontenise; 35 Kč.

Seženete na adrese
L. K., POB 223, Praha 1, 111 21.
tel: 0603 310 170
e-mail: solidarita_praha@hotmail.com

Jindra R., oba členové Organizace revolučních anarchistů - Solidarita, byli obviněni z výtržnictví poté, co na protest proti bombardování Jugoslávie vojsky NATO a proti americkému imperialismu hodili vajíčkem na M.Albright při její návštěvě na Masarykově univerzitě.

Soudce při vynesení rozsudku řekl, že obvinění vyjádřili svým činem názor velké části české společnosti a že "poškozené" (M.Albright) byla způsobena pouze malá škoda.

Piket proti stíhání aktivistů v Kanadě

27. dubna se před kanadskou ambasádou v Praze konal piket proti stíhání anti-globalizačních aktivistů a silným represím proti demonstracím proti tzv. Americkému summitu, na kterém měli být dohodnuty detaily smlouvy FTAA. Během demonstrací i před nimi bylo zatčeno 453 lidí, na rozhánění demonstrací policie použila slzný plyn, gumové i plastové projektily,vodní děla atd. (kompletní zprávu o Quebeckých represích najdete na www.csaf.cz/abc a v příštím bulletinu ABC-ČSAF).

Na piketu narychlo uspořádaném Československou anarchistickou federací a Organizací revolučních anarchistů - Solidarita se sešlo asi 25 lidí. Ti před ambasádou s transparenty požadující propuštění všech zadržených a s černo-rudými vlajkami vyjádřili protest proti policejním represím a zástupci ambasády předali protestní dopis.

Nepokoje vězňů ve Vinařicích

Ve věznici Vinařice blízko Kladna vypukly v neděli 29. 4. večer nepokoje. Jeden z vězňů měl údajně opustit celu protáhnutím se skrz mříže a snažit se najít balíček, který kdosi přehodil přes plot. Tam ho nevybíravým způsobem zadrželi dozorci. Vězeň začal křičet, čímž na sebe upoutal pozornost ostatních. Ti v reakci začali tlouct do mříží a vyhazovat z oken zapálené matrace a další vybavení. Poté, co jeden ze zástupců vězňů odchyceného muže navštívil a přesvědčil se o jeho dobrém stavu, nepokoje utichly. O celém incidentu informovala korporativní média na základě informací od vedení věznice. Bližší informace nejsou známy.

ze světa

Pět aktivistů z hnutí Germinal stále drženo ve vězení

Represe proti protestujícím z Quebecu stále pokračují...

Pět členů hnutí Germinal z Kanady je od 17. dubna drženo ve vězení v Orsainville, kde budou minimálně do 22. května. Victor Quentin a Roman Pokorski z Verdunu, Alex Boissonneault a Mario Bertoncini z Montrealu a Serge Vallee ze Saint-Francois-de-Laval se 23. dubna objevili před soudem, ovšem soudce je odmítl propustit. Před zmíněným 22. květnem nemají nárok na další soudní stání.

Jako zdůvodnění rozsudku soudce Mercier řekl: "Jste nebezpečím pro společnost." A v reakci na silné mediální pokrytí celé události dodal: "Kdybych vás propustil, veřejnost by ztratila důvěru v soudní systém." Právník "Germinalské pětky" se chystá odvolat se k nejvyššímu soudu.

Na přelíčení 23. dubna byli dočasně propuštěni jiní dva členové hnutí Germinal, Jonathan Vachon a Pierre-David Habel. Oba dva museli souhlasit s "udržováním klidu" a jednou týdně musí navštěvovat ředitelství quebecké policie v Montrealu. Také museli podepsat dluhopis na 5 000 dolarů. Soud sice nevyžaduje zaplacení této sumy, ale v budoucnu mohou být obvinění zatčeni a obviněni z "nesplnění podmínek propuštění."

Sedm členů Germinalu je obviněno ze "spiknutí za účelem spáchání činu, který mohl ohrozit lidské životy," "držení výbušnin s nebezpečným úmyslem" a "krádeže a ukrývání vojenského materiálu s cenou menší než 5 000 dolarů." Dva dny před zahájením Amerického summitu (18. dubna) policie uspořádala tiskovou konferenci, kde ukázala různé předměty, pravděpodobně nalezené při prohlídce bytu, kde žilo několik zatčených militantů. Tyto předměty zahrnovaly čtyři dýmovnice, pět plynových masek, pět štítů atd. a také samizdatovou literaturu, včetně anarchistických novin Le Trouble.

Projekt Germinalu se ve skutečnosti skládal hlavně z požadavku, aby zakázaná zóna byla zpřístupněna veřejnosti, aby zde mohlo být uplatněno právo demonstrovat. Poté, co byl tento požadavek odmítnut, udělali několik nezbytných kroků, aby byli schopni plot okolo zakázané zóny prolomit. Přesto, že se policejní public relations snaží před soudem a v médiích vykreslit Germinal jako teroristické hnutí, aby ho odřízl od jakékoliv veřejné podpory, nezatčení členové Germinalu demonstrovali v ulicích, aby poukázali na nesmyslnost tohoto obvinění.

Například dýmovnice byly určeny na rozptýlení - nedělají nic více než obláček dýmu jako kouřové stroje na diskotéce. Rozhodně je není možné srovnávat s 5000 slzotvornými granáty, vystřílenými zásahovými jednotkami vQuebecu v rozmezí pouhých 48 hodin, které kromě jiných škod zapálily minimálně jedno auto a zasáhly mnoho zdejších obyvatel.

Jednoduše, předměty nalezené u členů Germinalu nemohou být v žádném případě srovnávány s arzenálem represivních složek, které během demonstrací způsobily několik těžkých zranění, která mohla vést až k úmrtí - například plastové kulky střílené do hlav a obličejů protestujících.

Hnutí Germinal nemá žádnou konkrétní ideologii, je složeno z aktivistů z různých částí politického spektra - od komunistů přes quebecké separatisty po anti-autoritáře a feministky. Jak výmluvně popisují ve svém manifestu, jejich cílem je bojovat proti globalizačnímu superstroji: "Jsme prostě občané, kteří tvdří v tvář neschopnosti našich takzvaných reprezentantů omezit krutovládu nadnárodních autorit, jejichž jediným cílem je maximalizace zisku, cítí odhodlání angažovat se v tomto boji, připomínajícím souboj Davida s Goliášem."

Od prosince roku 2000 bylo hnutí Germinal sledováno speciálním policejním oddílem, zřízeným kvůli Americkému summitu. Na sledování se podílela i kanadská armáda. Kromě dalších metod použili také infiltrace, kdy do Germinalu nasadili dva dvojité agenty. Jeden z nich cestoval spolu se dvěma členy Geminalu do Quebecu, kde byli večer 17. dubna zatčeni. Policie dokonce narychlo založila firmu, která "hledala" někoho na přejíždění mezi Quebecem a Montrealem, aby mohla zaměstnat jednoho nezaměstnaného člena Germinalu, který hledal práci.

Tyto vyšetřovací metody hodně špionážních filmů však byly zveřejněny - nejdříve Pierrem-Davidem Habelem, na kterého byl vydán zatykač. Ten předtím, než se v noci z 18. na 19. přihlásil na policejní stanici, poskytl o těchto praktikách rozhovor novináři z Le Devoir. Další číslo novin neslo hlavní titulek "Policejní agent naléhal na aktivisty, aby zbrojili více" Jak Pierre-David informoval, dvojitý agent nebyl spokojen s rolí pouhého pozorovatele: "kromě dalších věcí nám dodával materiál na štíty."

Svobodu pro Germinalskou pětku! Politické vězně z hnutí Germinal můžete kontaktovat na dole uvedené adrese. Za jejich jméno musíte napsat datum narození, jak je uvedeno v následujícím seznamu: Mario Bertoncini, 04.2.78, Alex Boissonneault, 14.4.79, Roman Pokorski, 09.11.78, Victor Quentin, 23.2.80, Serge Vallee, 03.8.79, dopisy posílejte na adresu: Centre de detention de Quebec, 500, rue de la Faune, C.P. 7130, Charlesbourg, Quebec, G1G 5E4 Canada.

Dobrá zpráva - Jaggi Singh propuštěn

Jaggi Singh, dlouholetý anarchistický aktivista uvězněný za dramatických okolností během demonstrací proti americkému summitu, byl v pondělí 5. května propuštěn na kauci, která byla stanovena na 3 000 dolarů. Mezi podmínkami propuštění je také zákaz "vedení" nebo organizování demonstrací a dokonce i držení megafonu! Singh se hodlá proti těmto podmínkám odvolat.

20. dubna byl Jaggi zatčen, respektive unesen, přímo na ulici v Quebecu, protože jako jeden z nejaktivnějších anarchistů Jaggi působil jako mluvčí anarchistické organizace CLAC, jednoho z hlavních organizátorů protestu. Několik policistů převlečených za demonstranty ho pěstmi a kopanci napadli přímo na ulici. Poté, co ho srazili na zem do něho začali kopat. Několik Jaggiho kolegu mu přiběhlo na pomoc, dokonce neměli ani zdání, že útočníci jsou policisté. Ti však během krátké potyčky vytáhli odznaky a také teleskopické železné obušky. V nastalém zmatku se čtyřem z nich podařilo naložit Jaggiho do neoznačeného automobilu a odjet.

Později byl obviněn z několika těžkých zločinů, mimo jiné například z "podílení se na riotech." Jaggi je několikaletý aktivní anarchista, více než rok se podílel na přípravách úspěšných protestů proti Americkému summitu. Na mnoha místech severní Ameriky přednášel o globálním kapitalismu a je široce znám jako nenásilný aktivista.

Jeho angažovanost se mu málem stala osudnou. Policejní agenti, kteří projížděli městem, měli několik vytipovaných jedinců, které měli zatknout. Není třeba dodávat, že Jaggi byl mezi nimi. Jeho proces od začátku připomínal frašku - například u soudu 25. dubna bylo jednomu z jeho kolegu přikázáno sundat si tričko, protože na něm měl ďáblo v kroužku. Před soudem se objevilo mnoho falešných svědků z řad policejních i vládních agentů.

Naštěstí se tomuto případu hned od začátku dostalo v mezinárodním aktivistickém hnutí široké publicity. Téměř okamžitě pak byla založena internetová petice za jeho propuštění a konalo se několik solidárních akcí po celém světě (včetně Prahy, kde demonstranté na protestním piketu před kanadskou ambasádou také požadovali okamžité propuštění Jaggiho Singha). Mezinárodní tlak pak vyústil v částečný úspěch, jak jste si mohli přečíst výše. Další aktivisté však stále trčí ve vězeních...

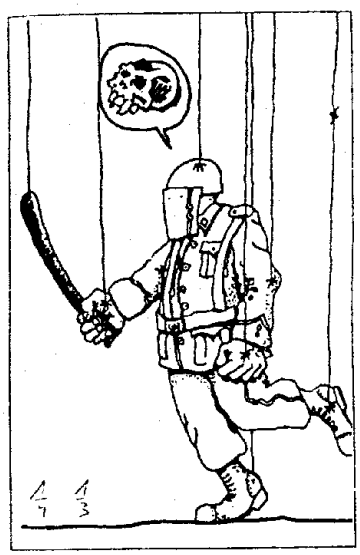

Anarchistka umírá ve vězení!

Pošlete prosím co nejdříve dole sepsaný dopis žádající propuštění anarchistického vězně ředitele Úřadu věznic Kathleen Hawk-Sawyer. Dopis sám dostatečně vysvětluje, proč speciálně anarchistka Karen Horning potřebuje být propuštěna okamžitě.

- podle informací třetího čísla bulletinu "We never sleep" Síť první pomoci anarchistickým vězňům (Anarchist Prisoners' Legal Aid Network / 818 SW 3rd Ave PMB #354 / Portland, OR / 97204 / USA / aplan@tao.ca)

Vzor dopisu (anglický originál následuje):

Vážená paní Kathleen Hawk-Sawyer,

při vám ve věci týkající se vězně Karen Horning #00644-049 CC5, drženého ve věznici FMC Carswell, ve Fort Worth, Texas. Nedávno byl Karen diagnostikován lymfatický zánět a dvě další nemoci. Minulý rok zemřeli ve Forth Worth tři vězni poté, co byli špatně diagnostikováni a léčeni stejnými preparáty, jaké nyní dostává od vězeňského doktora Karen. Tento fakt přiznal i sám vězeňský lékař. Karen může umřít, pokud se jí nedostane řádné léčby. Potřebuje okamžitou pomoc.Nový správce Karenina vězení, Lucy Mallisham, nedávno zdělila Kareniným rodičům, že ta odmítá lékařské ošetření. To je lež. Pravděpodobně to bylo motivováno snahou paní Mallisham chránit se před zodpovědností, zatímco Karen je odmítána příslušná lékařská péče.Karenina kondice se stále zhoršuje a je jí stále hůře. Žádám vás o propuštění Karen ze zdravotních důvodů, aby se jí dostala řádné lékařské péče. Karen si již našla dva doktory blízko jejího bydliště v San Fransiscu. Odsouzena byla za nenásilný trestný čin a již si odpykala devadesát procent trestu. Pokud zůstane ve vězení, možná bude moci podstoupit amputaci a nebo zemře. To jistě není adekvátní trest za nenásilný trestný čin. Prosím, propusťte vězně Karen Horning #00644-049 CC5 ze zdravotních důvodů. S pozdravem, JMÉNO PŘIJÍMENÍ

Originál dopisu:

Kathleen Hawk, SawyerDirector, Bureau of Prisons, 320 First Street, NW, Washington, DC 20534.

Dear Ms. Kathleen Hawk-Sawyer!

I am writing in regards to a prisoner named Karen Horning #00644-049 CC5, being held in FMC Carswell, in Fort Worth, Texas. Recently, Karen was diagnosed with Lyme Disease and two other tick borne diseases. Last year three other persons in the Fort Worth area died after being misdiagnosed and mistreated with the very same medications she was given by the medical specialist at her prison. This fact was admitted to her by the specialist himself. Karen may die if she is not properly treated. She needs further help immediately. The new warden at Karen's prison, Lucy Mallisham, recently told Karen's parents that she was refusing treatment. This is a lie. Perhaps this was motivated by a desire on the part of Ms. Mallisham to protect herself from liability while obstructing Karen's access to medical care. Karen is already permanently crippled due to her condition. She is only getting worse. I am writing to ask that you grant Karen a compassionate release so that she may obtain proper medical care. She has already located two doctors near her home in San Francisco. She is a non-violent offender who has already served 90% of her sentence. If she remains in prison, she may be forced to undergo amputation or death. This is surely no just punishment for a non-violent offender.Please grant prisoner Karen Horning #00644-049 CC5, compassionate release.Sincerely JMÉNO PŘIJÍMENÍ

Můžete také napsat přímo Karen do vězení. Pokud tak učiníte, nepomůže to jen Karen po duševní stránce, ale také to ukáže vězeňským úřadům, že lidé z celého světa se starají o její zdraví.Karen Horning #00644-049 CC5FMC Carswe, IIPO Box 27137, Ft. Worth, TX 76127, USA.

Další antifašista uvězněn v Polsku

Rafal Rusilowski je osmnáctiletý antifašista z Białystoku v Polsku. Byl zatčen šestého dubna 2001a obviněn z "nebezpečného napadení." Jeho zatčení je výsledkem pouliční bitky mezi členy BAN (Białystok Anti-nazi) a nazi-skinheady, po níž byl jeden neonacista převezen do nemocnice. Celý incident byl vyvolán neonacisty, přesto bylo zatčeno a vzato do vazby pouze šest antifašistů. Rafal se dokonce bitky ani nezúčastnil - byl na návštěvě u své přítelkyně. Když od ní odcházel, potkal asi půl hodiny po incidentu nedaleko místa tvrdých své kamarády a brzy poté byl zatčen.

Protože je známým antifašistou a mezi místními nazis má "jméno," byl dvěma nazi-skinheady "identifikován" jako jeden z útočníků. Poté byl na tři měsíce uvězněn, dokud se nebude konat proces. Už ztratil několik kilogramů váhy, protože jako vegetarián odmítá jíst maso ve vězeňské stravě. Pochází z chudé rodiny a nutně potřebuje peníze na právníka. Je také možné, že obviněno bude více antifašistů, neboť vyšetřování stále probíhá.

Protestní dopisy můžete posílat k soudu na adresu:Sad Rejonowywydział II karnysekcja d/s nadzoru nad postepowaniem przygotowawczym, Ul. Sklodowskiej 115-950 Białystokfax. +48 85 74-59-336. Můžete také napsat Rafalovi solidární zprávu. Jelikož jsou si čeština a polština dost podobné, můžete zkusit napsat přímo jemu. Pokud se na to necítíte, napište v angličtině na adresu Warhead a ani vaši zprávu přeložit. WARHEAD, PO BOX 12915-662, Białystok 26, Poland, Rafal Rusilowski, Areszt Sledczy, Kopernika 2115-396 Białystok, Poland.

Čtyři případy z Polska

Klaudiusz Gliklich

V lednu 1991 napadli Klaudiusze Gliklicha tři skinheadi. Ten se jich však nezaleklo a dokázal se úspěšně ubránit, jediným výsledkem útoku fašistů tak bylo zranění dvou z nich. Klaudiusz byl později zatčen policií, obviněn z přepadení a odsouzen na 6 let vězení. Po uplynutí dvou let a devíti měsíců trestu byl propuštěn na podmínku, přičemž jeho kurátorem se stal bývalý nacionalista z města, odkud Klaudiusz pochází (Pszczyna). Ten se pochopitelně snažil Klaudiuszovi ztížit život, jak jen dovedl. Kurátorovy provokace nakonec vyvrcholily v incident, při kterém jej Klaudiusz udeřil. V květnu 1997 byla jeho podmínka zrušena a Klaudiusz se musel vrátit do vězení na zbytek rozsudku. Od prosince je ve vězeňské nemocnici. Adresa: Klaudiusz Gliklich, SZPITAL WIEZIENNY, ul.Chrobrego 2, 43-400 Cieszyn

Vykonstruováno policií

Jarek 'Sruba' je punkáč z Wrocławi, jenž byl na základě důkazů zfalšovaných policií a výpovědí falešných svědků v listopadu 1999 odsouzen na tři roky a šest měsíců nepodmíněně "za přepadení a zbití policisty". Adresa: JAROSLAW IZYKOWSKI, ZAKLAD KARNY, UL. WIEZIENNA 6, 56-100 WOŁÓW.

Dawid Hass, Jakub Kujalovicz, Wlodzimierz Matuszewski

27. prosince 2000 byly zatčeni a na tři měsíce umístěni ve vazbě po bitce s neonacisty. Obviněni byli ze zbití jednoho z neonacistů. Během vazby byl jeden z nich několikrát zbit ostatními vězni. Adresa: DAWID HASS, JAKUB KUJALOWICZ, WLODZIMIERZ MATUSZEWSKI, ARESZT SLEDCZY, UL. CIUPAGI 1, 03-016 WARSZAWA

Útok na demokracii?

Pomalu se rozbíhá proces proti A. Smosarskimu (Levicová alternativa), který 19. ledna plácl bývalého ministra financí Leszeka Balcerowicze během jeho mítinku ve Wroclavy dortem do obličeje a házel po něm kapustu. Policie zatkla a předvedla dva anarchisty. Na policejní stanici je podrobila výslechu a zastrašování. Oba dva jsou obviněni z urážky a zneuctění imunity vládního úředníka, za což jim hrozí až tři roky vězení. z polského ABC bulletinu #16-17

Boj proti rasismu není zločin!

Jedenáct irských aktivistů čelí soudnímu procesu...

Jedenáct protirasistických aktivistů v Irsku za zločinu rušení veřejného pořádku, za který hrozí vysoké pokuty a možný je i nepodmíněný trest vězení. Jejich zločinem byl protest proti státnímu rasismu, který proběhl 28. března 2000.

V ten den na krátkou dobu obsadili antirasističtí aktivisté volební úřad. Probíhalo totiž vládní jednání, na kterém mělo být diskutováno několik drakonických opatření proti žadatelům o azyl.

Ty obsahovaly: - založení vazebních táborů; - umísťování žadatelů o azyl na věze; - násilné odebírání otisků prstů všem žadatelům, - rozšíření systému nuceného rozdělování

Antirasistické skupiny se rozhodly upozornit na toto téma přímou, avšak nenásilnou akcí. Okupace úřadů byly pro tento účel v minulosti již několikrát použity.Všech jedenáct aktivistů bylo zatčeno a dvě ženy byly později na policejní stanici svlečeny do naha a prohledány. Aktivisté jsou souzeni pro rušení veřejného pořádku. Použití tohoto paragrafu je útokem na aktivisty a snahou umlčet kritiky státního rasismu v Irsku. Rasistické nálady v Irsku jsou díky vládním opatřením rozšiřovány po celém Irsku, všem žadatelům jsou odebírány otisky prstů, čímž jsou označování za kriminálníky a vláda opět zvažuje projekt vězeňských lodí. Deportace žadatelů nemají žádnou publicitu v tisku a jejich soudní odvolání jsou ignorována.Rasismus je opravdový zločin, ne boj proti němu! - podle Dublin 11, C/o Residents Against Racism, 10 Upper Camden Street, Dublin 2

Soud s berlínskými Revolučními buňkami začal

V prosinci minulého roku skončil v Berlíně soud s Tarekem Mouslim, bývalým členem RZ a posléze policejním informátorem. Ten byl obžalován z členství v Revolučních buňkách (RZ) a dostal, jak se očekávalo, pouze podmíněný trest odnětí svobody výměnou za rozsáhlou spolupráci s policií a německými spolkovými úřady. Jeho svědectví umožnilo státu bezprecedentně nahlédnout do struktury německé radikální levice.

Revoluční buňky je po mnoho let fungující revolučně levicová militantní organizace, provádějící mimo jiné také ozbrojené akce. Její činnost se datuje od roku 1973. V sedmdesátých letech prováděla bombové útoky proti některým nadnárodním korporacím jako součást boje pracujících ve třetím světě. V osmdesátých letech podnikala militantní akce proti jadernému průmyslu a proti výstavbě dálnice č. 18. Součástí RZ byla také anti-patriarchální městská guerilla složená z žen, podnikající akce proti pornoprůmyslu, sexshopům a pro-potratové lobby. V devadesátých letech se nejvíce proslavila útokem na korporace, profitující z kritické situace uprchlíků. Tím způsobila několikamilionové škody a na situaci uprchlíků obrátila pozornost veřejnosti.

41-letý Tarek Mousli se do Berlína přestěhoval z Kielu v roce 1981. Podílel se na mnoha projektech radikální levice ve městě. Podle své vlastní výpovědi se do kontaktu s ozbrojenou skupinou Revoluční buňky (RZ) dostal v roce 1985 a byl jejím aktivním členem až do roku 1989. Po roce 1989, podle Tarekova svědectví, převzal "pasivní" roli a skladoval pro RZ ve sklepě výbušniny. I když "začal jeho nový život", Tarekova situace se dramaticky změnila, když parta mladíků náhodou narazila na jeho tajné skladiště a část výbušnin ukradla. Dozvěděla se o tom policie a spolkoví agenti, kteří zjistili, že se jedná o majetek Tareka. Po měsících pozorování nakonec úřady Tareka Mousliho v květnu 1999 zatkly a obžalovaly jej z napomáhání RZ.

Čtyři měsíce poté byla obžaloba změněna na členství v RZ a Tarek byl považován za údajného vůdčího člena organizace. Obžaloba také zahrnovala obvinění z držení výbušnin a konkrétní účasti na některých ozbrojených útocích RZ. Na to Tarek zareagoval tak, že začal ochotně spolupracovat s úřady. Do doby Tarekova svědectví měla německá spolková policie jediné informace o prostředí RZ od bývalé východoněmecké tajné služby Stasi. Nyní již zná jménem - s výjimkou jednoho - všechny militanty z RZ.

Kvůli Tarekově výpovědi byli v prosinci 1999 v Berlíně a Frankfurtu zatčeni Sabine E., Axel H., Harald G. a Rudolf S. (Rudolf S. byl již ve vazbě kvůli výpovědi dalšího "státního svědka" - Hanse-Joachima Kleina.) Matthias byl zatčen v Berlíně v dubnu 2000. Další člověk, Lothar E., byl zadržen v Kanadě na základě příkazu ke vzetí do vazby, vydaného po Tarekově výpovědi před úřady. (Lothar je v současnosti na svobodě na kauci. Předpokládá se, že jej kanadské orgány budou chtít soudit v létě 2001 a pravděpodobně nebude vydán k trestnímu stíhání do Německa.)

Tarekovo svědectví bylo přípustné podle německého represivního Kronzeugenregelung zákona (zákon o státních svědcích). Soud, probíhající na základě takového zákona, nemá s normálním procesem mnoho společného. V případě jeho použití je svědectví státního svědka považováno za skutečnost - má nejvyšší důkazní sílu.

Na oplátku za zradu dostane Tarek od německého státu novou identitu, telefon a rentu 2400 DM měsíčně.

Soud s Axlem, Haraldem, Matthiasem a Sabine začne 22. března 2001. Soudní jednání jsou naplánována na 2 týdně, až do 17. srpna. Očekává se, že mezi "důkazy", předloženými na jednání, budou mnohá komuniké i texty RZ, a také rozsudky z předchozích soudů se členy RZ. Tarek Mousli se pravděpodobně nedostaví jako svědek k soudnímu jednání dříve, než na konci dubna nebo na začátku května. My z Arm The Spirits se budeme velmi snažit, abychom přinášeli pravidelné zpravodajství ze soudních přelíčení s RZ v angličtině.

Vězňění potřebují naši solidaritu!

Arm The Spirit, 23. března, 2000, E-mail: ats@etext.org.

(pro aktuální informace navštivte http://www.freilassung.de)

FBI vede kampaň proti aktivistům v Indianě

Případ Franka Ambroze

Frank Ambroze je aktivista z Bloomingtonu ve státě Indiana. Podílí se na práci několika skupin, například Earth First!, Industrial Workers of the World, Speak out for Animals a American land alliance. U posledně jmenované organizace, zabývající se ochranou lesů, je také zaměstnán a je jedním z hlavních aktivistů v této oblasti na středozápadě. Jeho odevzdanost v boji za přírodu z něj udělal přední cíl ve vládní snaze umlčet tuto část aktivistů.

Frank byl zatčen 25. ledna a byl obviněn ze zatloukání hřebů do stromů (pokud se dřevorubci pokusí takový strom pokácet, jediným výsledkem je zničená pila. Strom samotný přitom zatlučením hřebů nějak netrpí.), ke kterému se přihlásila ELF. Za zatloukání hřebů do stromů hrozí až tři roky vězení a pokuta 10.000 USD. Jedná se o první zatčení v souvislosti s ELF, která již společnostem profitujících z poškozování životního prostředí způsobila škody za 37 miliónů dolarů.

Obtěžování Franka a jeho rodiny začalo v listopadu, kdy agenti FBI začali s návštěvami a vyptáváním se na nedávné akce ELF v okolí Bloomingtonu.

V červenci FBI prohledala dům Ambrozových, hledajíce hřeby a nářadí na jejich používání, a odešla se zabavenou literaturou, adresáři, foto-alby a různými domácími potřebami jako kapesní nůž a barvou ve spreji. Později se vrátili s příkazem k zatčení.

Nyní FBI používá různá svědectví, aby mohla Franka falešně obvinit ze zatloukání hřebů. Zaměřili se na něj, protože používal konfrontační, ale legální taktiky aby zastavil vykořisťování. Dnes se kvůli svým názorům musí hájit u

CHYSTANÉ AKCE

26.5. Benefit pro FNB - Příbram, Junior klub, 17.00 hod. - Exekuce (crust punk), Dread 101 (grind-crust), Soukromey pozemek (punk), Balaclava (hardcore), Sociální teror (anarcho-punk), Ohlašovna požáru (punk), Pagaňány f mlejně (punk-HC).

26. 5. - Chaos U. K., klub Kedab (bývalý Křišťál) Vsetín, Jasenice - Vsetín, info: 0604 481 294.

3. brněnská pouliční slavnost - 2. 6., parkoviště u ústředního hřbitova, od 14.00.

2.6. - Praha, squat Milada - Protest (oi Praha), Radikal Poesie, Fuss Gas (punk, Berlin).

6. 6. JUGGLING JUGGULARS (hardcorepunk - Finsko) VALSE TRISTE (punk Finsko) - klub VRAH, Rožnov pod Radhoštěm.

8. - 9. 6. Benefit pro squat Milada, Hořovice, klub Na koupališti - pátek 8.června, vystoupí: Akutní potřeba, Dezinfekce, Amok, Dread 101, Better way, sobota 9.června vystoupí: Jade wah oo, Půlky ryb, Černý na bílým, Ravelin 7, Landmine spring, Pangs of remorse, Paganýny f mlejně, Albion, Dussander, Blank, S.P.D., Kevorkian, Mindlock.**16. 6. Benefit Opatov** - KD Opatov, 18.00 hod. - Dying passion (doom metal), Tisíc let od ráje (HC doom metal), Shit noise (crust grind), Sheeva yoga (emoviolence), Celebral turbulency (HC grind), LD 50 (crust), Zeměžluč (punk), Amity (HC) a další...+ přednáška o anarchismu a promítání eko filmů.

9. 6. - Street party Bratislava www.streetparty.sk

14. 6. - Praha, squat Milada - Plexis.

14. - 16. 6. summit EU v Gothenburku ve Švédsku - naplánované jsou rozsáhlé protesty, countersummit etc. - http://www.gbg2001.org

16. 6. Street party Praha proti novému shromažďovacímu zákonu, proti kapitalismu a EU & automobilismu - Palackého náměstí, od 12:00 - loutky, hudba, radost, ulice. www.ulicelidem.cz

16. 6. - Praha, squat Milada - Averze, Genugagao, Algolagnie (hc/crust, Francie). Http://www.milada.s.cz.

16. 6. Benefit Opatov - KD Opatov, 18.00 hod. - Dying passion - doom metel, Tisíc let od ráje - HC doom metal, Shit noise - crust grind, Sheeva yoga - emoviolence, Celebral turbulency- HC grind, LD 50 - crust, Zeměžluč - punk, Amity - HC a další... + přednáška o anarchismu a promítání eko filmů

22. 6. - Stychnine (ex-Econochist, USA), Toxic narcotic (USA), Awward though (USA), klub Kedab (bývalý Křišťál) Vsetín, Jasenice - Vsetín, info: 0604 481 294.

25. - 27. 6. mítink MMF a SB v Barceloně a samozřejmě velké antikapitalistické demonstrace - http://www.nodo50.org/bcn2001

1.- 3.7. evropský summit Světového ekonomického fóra v Salzburgu (Rakousko). 1.července velká demonstrace proti kapitalismu a rasismu v Rakousku + solidární akce po celé Zeměkouli - http://antiwef.org

5. - 12.7. No border camp v Polsku v Bialystoku (polsko-ukrajinsko-běloruské hranice) - výstavy, koncerty, demonstrace, protestní akce, workshopy. - http://noborder.eu.org/camps/pol/index.html

13. - 27. 7. kemp proti rasismu a sexismu v Bremen (Německo) -http://www.summercamp.squat.net

Aktuální informace na web stránce A-kontra nebo AP/Pharshtän e-mail list (http://pharstan.vitualave.net)

AP distribuce

distribuce tiskovin (časopisů, knih, brožur, fanzinů, bulletinů, pohledů, nálepek, plakátů,...) a nášivek

ANARCHISMUS - ANTIFAŠISMUS - RADIKÁLNÍ EKOLOGIE - PUNK - HARDCORE - SXE

P. Houdek, P.O.Box 41,
Choceň 565 01.

e-mail: **apf@seznam.cz**

Napište si pro kompletní denně aktualizovaný katalog ve formátu RTF!!

Existence 11

Hlavní téma: Globalizace represe
Vězeňský systém
Leonard Peltiér
Emma Goldman
Anarchisté Severní Ameriky
František Gellner
Povídky Subcomandanta Marcose
a mnoho dalšího.
40 stran A4/25 kč, 30 sk.
ČSAF, PO BOX 223, Praha 1, 111 21.

soudu. Ve skutečnosti neudělal nic jiného, než že byl slyšet a že byl ochoten postavit se drancování.

Je pravděpodobné, že se snaží dostat Franka k soudu s méně závažným obviněním, aby dosáhli jeho odsouzení. Poté budou mít pojmenované dosud unikající ELF, budou moci uplatnit federální proti-teroristické zákony a obvinit Franka z ostatních akcí ELF.

V této bitvě musíme válčit na všech frontách. Frank potřebuje dobrého advokáta. Hnutí musí zůstat jednotné a ukázat, že nejsme zděšení a nezůstaneme ztichlí. Musíme ukázat těm, pro které je život pouze komodita k vykořisťování, že neodejdeme ať nám dělají cokoliv - tuhle bitvu bojujeme proto, abychom zvítězili.

Zatčení Franka je částí moderního honu na čarodějnice, kterého se dopouští FBI, snažící se zničit vzrůstající hnutí proti kapitalismu a proti vykořisťování Země. Vidí hnutí, rozvíjející se od úspěšných protestů proti WTO v Seattlu, jako nebezpečí pro existující mocenské struktury. Toto zatčení nemá jen zničit místní komunitu - je částí širokého tažení po celé zemi, snažící se hrozbou vězení odradit lidi od hnutí.

Chtějí hnutí zastavit. FBI jedná jako ozbrojená složka mocenských kapitalistického světového pořádku, chránící jejich "právo" ničit všechno živé. My všichni se musíme těmto snahám postavit na odpor.

- podle informací Bloomington defence Comittee, PO Box 3503, Bloomington, IN 47402

Novinky v případ Eduardo

O případu Eduarda Garcii jsme již přinesli obsáhlou zprávu. Tento dlouholetý aktivista a člen Anarchistického černého kříže je na základě falešných důkazů obžalován z terorismu, kterého se měl dopustit poslláním sedmi dopisních bomb novinářům. Soudce určil kauzu v případě Eduarda na 5 miliónů pts. Eduardo tuto částku složil a ocitl se na svobodě. Ihned po jeho propuštění začala nenávistná kampaň španělských médií, které požadovali opětovní uvěznění Eduarda. Soudce DEL OLMO tlaku médií podlehl a Eduardo se opět ocitl ve vězení.

Několik týdnů po jeho uvěznění ho také zkoušeli obvinit z položení dvou bomb, z nichž jedna vybuchla u policejní stanice v Burgos a druhá v Aragonu. tato obvinění však byla vzápětí zrušena.

Tři ze soudců rozhodli, že Eduardo bude do konání procesu vyšetřován na svobodě. Čtvrtý soudce z tribunálu měl však jiný názor a byl pro jeho opětovné uvěznění. Toto rozhodnutí se však nestalo podle zákona, neboť ani on nepředvolal Eduarda k výpovědi. Sám soudce pak nebyl schopen odpovědět na otázku, jaký má důvod k uvěznění Eduarda. Důvod jednoduše neexistuje - hlavním faktorem byla agresivní mediální kampaň, které soudce podlehl.

Všechny důkazy, které obžaloba zatím předložila, jsou nepkatné dokonce i podle zákona. Svědek domovní prohlídky i Eduardo vypovědali, že střelný prach, který slouží jako hlavní důkaz, nebyl nalezen v jeho domě. Video, natočené policejní kamerou během domovní prohlídky "zmizelo." Protokol o domovní prohlídce byl podepsán policistou, který se prohlídky vůbec nezúčastnil.

Nenechme španělského aktivistu a člena ABC odsoudit ve vykonstruovaném procesu! Pokračujte v posílání protestních dopisů, faxů a e-mailů na Španělská velvyslanectví v Praze: Pevnostní 9, 162 00 Praha 6, Fax: 00420/2/312 08 13, e-mail: EmbPraha@gts.cz !

Mumiův den X možná přijde již brzy...

Proces Mumii Abu Jamala začne možná již brzy. V posledním rozhodnutí dává soudce William Yohn Mumiovi pouhých 30 dní na nalezení nového advokáta. Jak ABC-ČSAF nedávno informoval, Mumia svého dnes již bývalého advokáta odmítl pro ztrátu loajality. To znamená, že proces se může konat kterýkoliv den po 7. 5. Mumiovo osudové slyšení bude přitom naplánováno spíše na dříve než na později. Jde o Mumiovu poslední šanci, neboť jde o poslední soudní instanci. Pokud bude neúspěšný, rozsudek smrti bude pravděpodobně neprodleně podepsán.

Mumia bude požadovat důkazní slyšení, které by mu umožnilo přinést všechny nové důkazy, které byly původním soudcem blokovány. Tyto důkazy, které u soudu budou jinak nepřípustné, mohou dokázat Mumiovu nevinu.

Dále je zde 29 procesních bodů, které musí být zvráceny. Pokud bude jediný z nich uznán ve prospěch Mumii, může vyústit ve zrušení rozsudku a Mumiovu svobodu, nebo alespoň v nový proces.

Na den X budou v ulicích celého světa tisíce demonstrantů, požadujíce Mumiovu svobodu. Nazýváme ho dnem X, protože nevíme, kdy nastane. Datum procesu může být vyhlášen ve velice malém předstihu, což znamená, že naše plány musí být hotovy předem. Ve Filadelfii, místě soudu, se bude konat rozsáhlá demonstrace za Mumiovo propuštění.

Pamatujte, jde o poslední šanci. Nemůžeme jen čekat na další rozsudek smrti, který by nám ukázal že, skutečně usilují o Mumiův život. Důkaz už jsme dostali - v roce 1995 zbývalo Mumiovi 10 dní do popravy, když se vláda pod tlakem rozhodla "slitovat." Musíme znovu do ulic, nebo ztratíme Mumiu!

Policejní pomsta za protesty proti genetickému inženýrství

V červenci 2000 se v Minneapolisu konala konference Mezinárodní společnosti pro genetické inženýrství na zvířatech (International Society for Animal Genetics - ISAG). Tato konference byla úspěšně konfrontována protiakcemi demonstrantů, protestujících proti genetickým manipulacím.

24. 7. zaútočila těžce ozbrojená policie na dům "Sestry Kameloty," provozující mobilní kuchyň vařící z organických potravin. Robert "Tumbleweed" Czernik byl při této policejní akci zraněn v obličeji a musel být převezen do nemocnice. Dalších 14 lidí bylo zatčeno. Není žádným překvapením, že policie nenašla žádné důkazy o prodeji drog a pěstování marihuany, což byly důvody zátahu.

Namísto toho policie zabavila počítače, notebooky, letáky a anti-ISAG nášivky. Nalezena byla také taška houbiček, z jejichž držení byl obviněn Czernik bez jakýchkoliv důkazů. 20. listopadu jeden z úředníku oznámil, že v domě se před protesty proti ISAG pohyboval tajný agent, který měl získávat informace. Od toho také pocházejí informace o prodeji drog a používání pojízdné kuchyně na převážení "zboží." 23. května má zasedat soud, který posoudí výpovědi informátora a rozhodne, zda se bude konat proces. Obvinění Czernika je politicky motivované - násilí, kterého se policisté dopouštěli v ulicích během protestů proti ISAG se během zásahu přesunulo do domu. Od prvního okamžiku bylo jasné, že se policie snaží utišit aktivisty a zabránit dalším akcím proti ISAG a že stíhání Czernika, známého anti-autoritáře, je trestem za jeho aktivitu.

9. května navštíví kancelář soudce delegace TCMADC spolu s několika lokálními politiky a bude žádat stažení obvinění. A potřebují naši pomoc. Na podporu můžete soudci poslat protestní e-mail, jehož vzor najdete níže, na adresu akca@co.hannepin.ms.us. Pošlete také, prosím, skrytou kopii na tcmadc@yahoo.com.

- podle informací TCMADC - Twin Cities Mutual Aid Defense Committee, C/o Arise! 2441 Lyndale Ave S. Mpls, MN 55405 e-mail tcmadc@yahoocom, 1800 MYYAHOO-ext 612 TCMADC1 (6128262431)

Anarchistický černý kříž

Anarchistický černý kříž (ABC) je iniciativa, která pomáhá anarchistům a ostatním radikálně levicovým neautoritářským aktivistům, kteří jsou pronásledování státní mocí v podobě policie a soudů. Hlavní důraz je kladen na pomoc finanční, na získávání prostředků potřebných především na obhajobu obviněných.

Mezi další aktivity ABC patří shromažďování informací o pronásledování a procesech (nejen) anarchistických aktivistů u nás i ve světě a rozšiřování těchto informací pomocí alternativních médií a vlastního bulletinu. Dále pak posílání protestních e-mailů, dopisů a faxů, pořádání protestních demonstrací před ambasádami, Ministerstvem spravedlnosti atd., komunikace s vězněnými aktivisty...

Náklady na obhajobu obviněných kamarádů jsou značně vysoké. ABC je anarchistická iniciativa, nepřijímá tedy žádné peníze z grantů (nehledě na to, že jí je pochopitelně ani nikdo nenabízí) či od neviditelných organizací. Hlavní zdroj našich financí jsme my sami - běžní aktivisté. Na konto ABC přispívají členové a sympatizanti ČSAF, členové ostatních skupin, kolektivů a organizací, neorganizovaní aktivisté, plynou sem také skromné výdělky z benefičních akcí a projektů.

Přispějte proto, prosím, na činnost Anarchistického černého kříže. I malá částka pomůže! Pamatujte, že zítra můžete být vy na místě toho, komu bude ABC pomáhat. Peníze můžete poslat na konto uvedené na této straně. Na podporu ABC-ČSAF můžete také uspořádat benefiční koncert, sbírku, vydat benefiční nahrávku, publikaci atd. - kreativitě se meze nekladou.

Chcete podpořit vězně a nevíte jak?

Pošlete protestní dopis

Nejčastěji se jedná o posílání protestních dopisů, faxů či e-mailů. Někdo si asi řekne, že posíláním dopisů se ničeho nedosáhne. To však není pravda - dopisové kampaně jsou u každého jednotlivého případu vyhlašovány celosvětově, nejedná se tedy o nějaký jednotlivý výkřik do tmy. Soustředěný tlak z celého světa už může a často také má své výsledky, ústící do propuštění či alespoň výrazného zmírnění trestů konkrétních politických vězňů. Dopisové kampaně jsou tak jedním z osvědčených způsobů boje. Příklady dopisů a adresy, na které je odeslat, naleznete přímo ve zprávách ABC-ČSAF.

Napište konkrétnímu vězni

Psaní vězňům je jednou z nejlepších technik pomoci. Uvěznění aktivisté si skutečně cení kontaktu s vnějším světem, který jim umožňuje dostat se do kontaktu s tím, co se děje venku a ukazuje jim, že nebyli zapomenuti.

Nicméně, je potřeba zapamatovat si několik věcí před tím, než vezmete tužku a začnete psát. Jeden z hlavních problémů, který lidi od psaní odrazuje, je pocit strachu napsat někomu poprvé. Je velice těžké psát někomu, koho neznáte. Lidé zjišťují, že nevědí co psát, cítí, že jsou věci o kterých by psát neměli, nebo si myslí, že vězně nebude zajímat to co píšou. Doufáme, že následující tipy vám pomůžou.

*Pamatujte, že všechny dopisy jsou otevírány a čteny dozorci. Nepište nic, co by mohlo adresáta nebo někoho jiného dostat do problému nebo ohrozit budoucí akce.

*Ujistěte se, že jste na zadní straně obálky napsali svou adresu - většina vězení nepředá poštu bez vyznačeného jména a adresy odesílatele.

*Nepište dopis příliš dlouhý. Čtyři strany dopisního papíru nebo dvě strany A4 jsou okolo limitu

*Pokud nemůžete přijít na nic, co napsat, pošlete pohlednici. Bude vítána.

*Napište o svém životě a co děláte, vězni rádi uslyší o normálním životě.

*Napište, kde jste se o jejich případu dozvěděli.

Anarchistický černý kříž při Československé anarchistické federaci P. Houdek (prosíme, na obálku nepište ABC) P.O.Box 41, Choceň 565 01. E-mail: abc@ csaf.cz, tel: +420604 388631 http:www.csaf.cz, číslo konta: 87600190237/0100, jméno konta: Jiří Matějka - i malá částka nám pomůže při obraně politických vězňů...